

Biet van Eyf

Höbedane wälf

A-63380

Piet van Eyf'i

Hõbedane wälf

Kriminaalromaan

ARHIIVKOGU

II. ü. „Sirumaa Teataja“ kirjastus, 1935.

ARHIIVKOGU

2

Tartu Ülikooli
Raamatukogu

217008

„Ühistrükitoda Raames“

„Hallo, Roger! Pead wana juurde büroosse minema!”

Hüütu, umbes 32-aastane mees, julge ilmega, mis ei näinud sobivat sellesse ümbrusesse, nagu triibuline wanglaülifondki tundus wõdrana ta jela- ja, waatas hüüdjale otja:

„Inspektor Bulweri juurde? Mida ta tahab?”

„Näi puutub wist sinu wabastamisesse, arwan. Noh, tee kätku, muidu wana saab jälle wihaseks!”

Rogeriks nimetatud mehe filmis süttis rõõmuhelk:

„Homme samal ajal, armas Urlett, olen siit juba kaugel, ja siis on mul täiesti ükskõik, mida mõtleb too kõrge härra! Kuid, hea küll, lähen nüüd alla!”

Kolistades puutuhwlitega, mis olid wengide sunduslikuks jalatsiteks kiwipõrandail ja raudtreppidel, läbis Roger koridorid ja seisatas ukse ees, mis kandis silti: „Wanglajuhataja büroo.”

Roger koputas tugewasti.

„Sisse!”

Roger awas ukse praofile, pistis blondi pea ettewaatlikult pilu wahelt sisse ja küsis imemiisaka häällega:

„Härra Bulwer, kas on lubatud sisse astuda?”

„Inimlaps, kui teie ei jäta oma kometimängu, siis pean teid weel nädal aega siin finni — saite aru?”

Inspektori ilme oli väga imelik.

„Jah, härra Bulwer, aga teie karistaksite siis ju iseennast!“

„Noh, astuge lähemale! — Kuidas iseennast?“

„Keegi ei rõõmusta ju minu homie vabastamise pärast nii kui teie, härra Bulwer!“

„Sigus! — Kui ma juba kuulen teie tuhvlite klõbinat koridoris, siis — aga, lähme nüüd asja juure. Wanglailema otsusel olete tänasest päevast vabastatud ja selle tunnistusega —“

„Wabandust, härra Bulwer, aga minu aasta saab alles homme täis. Ma ei tahaks wanglamalitsusele tekitada mingisuguseid raskeusi.“

„Vollus! Teid toodi wanglasse möödunud aasta 4. aprillil kell 11.10 ja sellepärast olete täna 3-dal aprillil kell 11.10 oma aja ära istunud.“

Inspektori abi, kes istus teisel pool hiiglaslikku firjutuslauda, pistis suhu tohutu juure tüki wõileiba, et lämmatada pealetikkumat naeru.

„Teie arvestus on mulle küll weidike tume, härra Bulwer, aga kui teie just tingimata tahate minust lahti saada —?“

Inspektor oli koomilises meeleheites karanud piis- ti ja seisis nüüd, käed rufikas, wangi ees:

„Roger, ütlen teile —“

Wang, näol kõige süütum ilme, tõstis tõrjuvalt käe:

„Kas kell seal seinal käib õieti, härra Bulwer?“

„Mida see jälle tähendab? Muidugi käib ta õieti!“

„Siis tahaksin teie —“ wang seisis nüüd sirgelt ja püstipäi ametniku ees ja ta hää l kõlas waljult ja julgelt, „siis tahaksin teie tähelepanu juhtida sellele, härra Bulwer, et olen juba seitse minutit waba mees ja wangla määrustiku 94-da paragrahwi järele

on mul õigus nõuda, et mind kõnetataks härra Rogerina."

Inspektor Bulwer oli ummifus. Mehel oli õigus, seal polnud midagi parata.

"See küll, härra Roger! Siis andke, palun, allfiri, et olete oma töö tasuta saanud 4 naela 17 shillingit."

Sulg libises fratšides üle paberi.

"Mii, härra Bulwer. See summa kasutage, palun, minu endiste toakaaslaste heaks. Head aega!"

Pool tundi hiljem seisis endine wang Roger wangla direktori major Barretti ees ja too kõrge härra kohtles teda aupaklikkusega, mis oleks üllatanud igat wõõrast. Major Barrett ei pakkunud äsja wabanenud wangile mitte ainult oma parima tugi-tooli, waid ta ajetas lauale ka karbi sigareid ja pudeli portweini.

"Teie ei hooli weiniist, härra Roger? Aga sigari wõtate ometi? Palun, härra Roger."

Tiff süttis ja järgmisel sekundil hõljusid õhku faks suitsupilwe.

"Mind ei näe teie siin enam ialgi," ütles Roger, "selles wõite olla kindel."

Major Barrett noogutas pead.

"Jah, härra Roger, teist korda elus ei tehta jääraht rumalust enam. Müüid, kus kõik on korras, wõite nulle otsekoheselt wastata: oli see kõik tõesti waid tihlweo tagajärg wõi --?"

"Muidugi, härra. Mida keegi Springfield on öelnud, see on wanakummatult õige."

Siis tõusis Roger, kes kandis elegantset tänavuülikonda, mis tundus weidi kitsana, ja sirutas majore rille käe:

„Kui vajate mind kunagi, siis seisn alati teie teenistuses.“

„Ma ei ütle nägemiseni, härra Roger, kuid soovim teile kõike head ja palun teid oma isale viia minu poolt palju terwiseid.“

— — —

Saabunud Londoni, läks Roger kõigepealt Inglise pank ja võttis sealt oma armelt raha. Siis külastas ta juurjurit ja parimat meesrätsepat, kellest ostis endale elegantse ülikonna, ning astus siis noobli härrana Savoy-hotelli restorani.

Ta oli imelikus meeleolus. Ta pilk libises üle võõraste inimeste, kes istusid laudade taga ja temas nähtavasti ei märganud midagi kummalist. Roger tõstis klaasi ja silmitses seda tähelepanelikult: oli nii ilus näha päikese kiirtes jätendavat punast weini, kelnerid näijid siin liuglevat, nii kerge ja kuulmatu oli nende samm. Taldrifute, nugade, fahwlite ja klaaside tajane kolin tundus Rogerile nii võluvana, et ta tundide kaupa oleks võinud seda kuulata. Täewalikult kõlas ta naise naer kõrwallanast. Tore naine! Iga toll daam! Neetud pikk aeg süiski, mille ta kihlweo pärast oli kaotanud. Terwe aasta ilma naisteta? Kõle, lihtsalt kõle, kuid sellega pidi leppima. Keda too härra pruunis ülikonnas nii terawalt silmitses? — Teda ennast? — Tõepoolest, ta tuli üle saali tema poole. Mida see tähendas?

Roger tõusis püsti ja kummardas wiisakalt härra ees, kes teda teretas.

„Näsi naljakas, Roger, aga teie olete tõesti saatanapoiss, et julgete pärast jeda uut asja rahulikult tulla Savoyse?“

Roger oli äärmiselt üllatatud.

„Ma tõesti ei mäleta, mu härra, et oleksime tuttavad?“

Urge teesjelge süüütut tallekest, armas Roger. Olen inspektor Fitzherbert, kes väga rõõmustab, et saab teid siit otsekohe toimetada Scotland Yardi. Olete tõepoolest häbemata julgel! — Mafskte kohe oma arwe ja järgnege minule.“

Rogeri nägu kattis furnufahwatus.

„Teadke siis, inspektor Fitzherbert, et ma pole teile mitte armas Roger, waid härra Roger, lord Springfieldi ainus poeg ja pärija. Sa selleks, et see teil seisaks igamesti meeles, wõtke see!“

Meisterlik poffilööf tabas inspektori wärskelt põetud näkku. mis puudutatud kohalt kohe wärwus punaseks. Snimesjed kargasid laudade ääres püüsti, paar daami kiljatasid, kelnerid ruttasid ehmunud nägudega kohale. Aga enne kui keegi jõudis inspektorile appi tulla, langes ta põrandawaibale ja jäi sinna liikumatult lebama.

„Kelner, arwe!“

Rogeri hääl kõlas rahulikult ja kelner hakkas kiiresti kirjutama. Wahepeal oli päralt jõudnud ka üks direktoritest. Ta jäi Rogeriist wiisakasse kaugusse seisma ja küüsis tasa:

„Kas see mees tiilitas härrat?“

„Ei, ta solwas mind! — Kui palju kelner? Olge head. — Kui too härra soowib minuga kõnelda, siis palun — siin on minu nimekaart.“

Direktor heitis kaardile lühikese pilgu ja ruttas siis wõdrast ukseni saatma, kus ta weel korra tummardas sügawasti.

Tuba 374 Scotland Yardis.

Kriminaalajakonna ülema kolonel Gordoni kabinet. Aknast avanew waade paelub koloneli tähelepanu. Sigust öelda, on need majad teda ammu juba tüüdanud, kuid ta ei juuda muigeta waadata näkku oma wastas istuwale inspektor Fitzherbertile, kelle põsk ja wajak film on sinised ja paistetanud.

„Talitajite seekord küll weidi ettewaatamatult, armas Fitzherbert, ja ma ei saa teid tõesti aidata.“

Inspektor Fitzherbert wõttis taskust fokkupanud „Times'i“ numbri ja ulatas jelle oma ülemusele — sõrmega osutades punasega märgitud kohale. Kolonel Gordon luges:

„...Mis jelle sissemurdmise Westminster panka eriti huwitawaks teeb, on asjaolu, et Scotland Yardi ametnikud leidsid kuriteokohalt ühe meie tuntuma aadliku ainja poja nimekaardi. Too noormees lahkus umbes aasta tagasi Londonist. Scotland Yard teeb kõik, et heita walgust jellele kummalisele loole.“

„Jah, see on paha asi,“ ütles kolonel Gordon. „Kui too noorhärja asja nüüd tõsiselt wõtab ja ministrile kaebab, siis teil just hästi ei lähe. Kas teie üldse teate, kuidas see asi toona lõppes?“

„Ei, härra kolonel, pidin faks päewa hiljem sõitma Indiasse ja pärast oma tagajitulekut pole sellest olnud juttu.“

„Teie ei tohi suitsetada? Kurbi! Noh, siis suitsetan üksi.“

Süüdanud sigari, toetus kolonel mugawasti wastu tooli tuge ja algas:

„Millest ma nüüd kõnelen, on saladus ja teie oma huwides on sellest tingimata waikida. Kas mäletate weel neid kolme imelikku sissemurdmist pankadesse, kus warastele langes jaagiks umbes 10.000 naela? Sgaford jätsid wargad maha nime-

kaardi, millele oli kirjutatud: Roger, London. Keegi inimene poleks tulnud mõttele, et sissemurdja oli lord Springfieldi ainus poeg, kui teda ko'mandal korral poleks tabatud teolt!"

"Nii palju kui mäletan," ütles inspektor Fitzherbert, "mõisid neist julgetest röövkäikudest oja meel kolm või neli kõrgemasse seltskonda kuuluvat härrat?"

"Teil on õigus, armas Fitzherbert, nii see oli — wist, sest täpsemad andmed puuduvad meil. Niipea, kui alustasime juurdlust, keelati see meil kõrgemalt poolt. Kui lord Springfield ja ta poeg oleks astunud samme, terve see asi oleks lahendatud kohututa, aga tulewane lord otsustas kanda oma karistuse ja see oli meie Scotland Yardi kuulsusele ainult kasuks. Muidugi ei mainitud awalikkuses lord Springfieldi nime, waid kõneldi ainult Rogerist. Too noormees on läbi ja läbi ar'mees ja kuidas meie ka ei püüdnud, äärmise ettewaatlikkusega, muidugi mõista, teda kõnelema panna, ei lausunud ta oma kaaslaste kohta ainustki sõna."

"Ja need 10.000 naela, härra kolonel?"

"Õigus, jah!" kolonel lõi naerdes põlwele. "See raha makseti wiimse pennini Inglise panka, kust ta omanikkudele tagasi anti. Kohtunik, muide, istung toimus kinniselt, mõistis Rogeri üheks aastaks wangi."

"Ja too noorhärä weetis selle aja tööpoolest wangi?"

"Just nii. Kordagi ei külastanud isa teda jaal ega läkitanud temale ühtegi kirja, aga, nagu mulle rääkis wanglaülem major Barrett, isa ja poja wahelord olewat endiselt sõbralik. Roger olewat oma kaaswangidega jaanud suurepäraselt läbi ja teda olewat koheldud kui juhti."

Kolonel Gordon seadis enda mugavamini istuma.

„Sa õnnetusleks pidite just eile,“ jatkas ta, pilkaw muie suunurgis, „Rogeri wabanemispäewal, lugema „Times'i“ ja kohtama teda! Ei, ma tõesti ei fadesta teid!“

Inspektor Fitzherbert oli püsti tõusnud ja topis nüüd lehte tasku:

„Siis peab leiduma mõni, kes tunneb härra Rogeri saladust ja nüüd oma teadmisi kasutab selleks, et juhtida politseid walejälgedele.“

„Nähtawasti. Kuid ta waeneko effis, sooritades kuriteo kolm päewa enne Rogeri wabanemist wanglast.“

„Tähendab, Rogeri küümus on lahendatud? Ma ei tarwita enam astuda mingisuguseid samme?“

„Loomulikult mitte, armas Fitzherbert. Soiduge härra Rogerist nii kaugele kui see wähegi võimalik. See on parim, mida võite teha.“

— — —

Umbes saja kilomeetri kaugusel Londonist asub Greenhalli loss, mis kuulub Springfieldi perekonnale juba 1627-dast aastast saadik. Loredas lossis, mis oma tornide, wallikraawide ja tõstesildadega on fogu krahwonna tähtsamaks waatamiswäärsuseks, weetis lord Springfield suurema osa oma ajast.

Lord Springfield, Rogeri isa, oli kuuekümnemeie aastane mees, kuid kõik pidasid teda palju nooremaks. Ta juuksed, tihedad kulmufarwad ja habe olid hõbehallid, kuid ta terawais halles filmis ätendas elurõõm.

Lord Springfieldile kuulusid peale Greenhalli lossi ja mõisa weel Chiltern-Hillsi kaewandused ja üle saja üürimaja Londonis. Polnud siis ime, et

majanduskriis, mis kõiki teisi mõisnikke raskesti puudutas, jättis ta üsna külmaks.

Greenhalli lossis valitses piinlik lord, nagu see on iseloomulik rikkastele inglise majadele. Ka üksi fodus olles riietus lord Springfield lõunaks alati imofingisise ja laua eeskujuliku katmise eest hoolit-
 jes juba majavalitseja — butler, kes pidas end ka kõigist omajugustest paremaks. Üldse suhtusid kõik Greenhalli teenijad, olgu nad teenrid, tallipoisid või toaneitjid, üleolevalt kõigile teistele, sest lord Springfield oli väga nõudlik ja tema majas töötasid vaid esmajärgulised jõud, kes said ka väärilist taju.

Kõige tähtsamal kohal lord Springfielddi elus seisis ta poeg Roger, tema ainus pärija. Teine koht kuulus liblikate kogudele, mis olid ainulaadsed liblikate rohkuselt ja liikidelt ning teadlaste silmis omasid juure väärtuse.

Klaaskasti ees, milledees sillerdasid liblikad kõigis wiferkaare wärwides, weetis lord Springfield sageli mitu tundi järjeft, mõnikord koguni terveid päewi. Ent ka spordile jatkus tal aega, eriti ratsutamiseks, mis oli peale liblikate kogumise ta juureks harrastuseks.

Greenhalli lossis oli säilinud wanaaegne sijustus, sest ei isa ega poeg tahtnud lahkuda mööbliteft, mis olid awarais lossijaalides seisnud juba nende efiwanemate ajal. Kümme aastat tagasi oli lossi seatud elekterwalgustus ja suurendatud wannitubade arwu, kuid kõik muu oli jäetud endiseks.

Mis täna, 4. aprillil, Greenhalli lossis oli teoffil, ei teadnud dieti keegi, sest ainus, kes asjasse oli pühendatud, ja nimelt wana lord ise, ei westelnud kunagi oma teenijatega, kuigi ta waheford nendega oli kõige parem.

Kell üksteist saabus lord oma hommikuselt ratsajõidult koju, einetas, riietus ümber ja läks siis lugemissaali, et lehitseda läbi tosin kodu- ja välismaa lehti. Ta lugemist katkestas varsti kammerteener William, kes tasa ja wiisakalt küsis, kas lord suwatses nüüd jutule wõtta koka, prantslase Charles'i, kes soowib esitada lõunasöögi kawa.

Kolm minutit hiljem ilmus lugemissaali kof Charles lumivalges riietuses. Ta oli wäikest kasvuwu jale prantslane, korrapärase näojoonte ja jädelewat juumustade silmadega. Soolimata oma rahwuslikust uhkusest, mida ta teenijate ruumides rõhutas igal wõimalikul juhul, kummardus ta oma leiwaija ees väga sügawasti, ulatades talle korraliku käefirjaga firjutatud toidukaardi.

„Arwestades seda, et mylord ootab külalisi...“ algas ta maheda häälega.

Lord Springfield wiipas tõrjuwalt käega:

„Külalisi? — Ma ei mäleta, et oleksin kõneleunud külalistest?“

Charles kummardus jälle:

„See hõljub õhus, mylord! Palun wabandust.“

„Muide, ma ei tea, miks peaksin halvemini jööma, kui olen üksi. Greenhallis juuakse hästi wõi ei jööda üldse! — Teie ettepanekud tänaseks?“

Päris hästi ei tundnud end Charles sel filmapiigul küll mitte, aga siiski hakkas ta wõrdlemisi rahuliku häälega loetlema lõunaks ettenähtud toite.

• Kui järg tuli liharoogadele, ütles ta:

„Kas mylord soowib hautatud wassikamaksa seene fastega wõi eelistab mylord kanapoegi paprikaga, nagu neid armastab härra Roger.“

Lord Springfield oli korraga asjast huwitatud ja waatas elawalt oma kõögimeistrile otja:

„Härra Roger armastab kanapoegi paprikaga? Seda ma ei teadnud veel.“

„Weidi aega enne oma äraõditu juwatjes härra Roger mulle seda ütelda.“

„Enne oma äraõditu? Jah, muidugi, see oli täpselt aasta tagasi.“

Lord Springfieldi pilk libises fewadmaastikule, mis laiutus akende ees.

„Geatüll. Magusroaks andke jäätist, weini-
jäätist. Ka seda jõõb minu — tahtsin velda här-
ra Roger heameelega.“

Charles'i lahkudes, wajutas lord Springfield kellanupule. Sekund hiljem libises William tuppa, liitudes kassijammul pakkul waibal.

„Mylord käjewad?“

Sette näis lord mõtisklewat. Siis lausus ta:

„Katte kabele inimesele. Kala juure tooge min-
git fergel walget weini. Praeks — oodake natu-
ke... meil leidub wist keldris weel midagi eriti
head?“

William loetles kõik wanemad ja parimad wei-
niõrdid. Pärast liihikest arutelu määrati ka prae
ja magusroa jaoks weinid kindlaks.

„Lont wõtaks! Mis neil koertel täna wiga?“

Lord Springfieldi ärritas õuest kostew wali hau-
fumine.

„Kella üheteistkümnest saadik on koeri wõimatu
rahustada. Nad uluwad ja hauguwad nii, et Jim-
my ütleb...“

Jälle tõstis lord Springfield tõrjuwalt käe:

„Ma ei mäleta, et oleksin teilt küsinud, mida
arwab jelle kohta Jimmy.“

„Wabandust, mylord.“

„Aga mida ütleb siis Jimmy?“

„Jimmy ütleb, et härra Rogeri kolm foera fäituvad just nii, nagu oleks härra Roger teel siia.“

Ja juba oligi William kadunud toast. Ta lippas kõigepealt weinikeldri kontrollima, kas lordi poolt soovitud weini oli veel olemas või oli see kogemata juba ära joodud. William nimelt tarvitas ise ainult kõige paremaid sorte.

Keldrist väljudes kohtas William Jimmyt, laiaõlgset ja tugewate lihastega neegrit, kelle härra Roger kolm aastat tagasi oli toonud Aafrikast.

„Rahusta ometi neid neetud foeri!“ ütles sel hetkel majawalitseja, ilmudes trepile.

Jimmy raputas kahjatsewalt oma musta pead: „Jimmy nägema palju waewa — aga foerad olema nagu hullud — päris kole hullud — nii hullud, nagu oleks härra Roger ligidal,“ rääkis neeger oma naljakal keelel.

„Mylord oli foerte haukumise pärast ka juba pahane,“ segas end nüüid kõnelusesse William.

„Oh, mylord väga rõõmustama, kui härra Roger tuleb! Jimmy läheb nüüid ja lasseb foerad lahti!“

Ja wälkkiirelt kadus neeger maja nurga taha. Raks minutit hiljem — majawalitseja ja William ajasid ikka veel trepi nurgal juttu — tormasid kolm werefoera õue, fargasid üle wärawa ja kadusid maantee juunas. Neile järgnes Jimmy musta hobuse seljas, sadulata, kuid piits fäes.

„Nagu ahw istub ta ratsju seljas!“ tähendas William põlastawalt.

„Mylordi ajemel oleksin jelle pärdiku juba emmu lasknud lahti,“ ütles majawalitseja ja mõlemad mehed waatasid keersewale tolmupilwele järele.

„Näete, näete!“ hüüdis järsku William ja osutas maanteele, kus ilmus nähtawale pööraie kiirujega fihutaw punane auto.

Rogerad jõõstsid autole vastu, mis tahes-tahmata oli sunnitud wähendama kiirust, et mitte peale fibutada metfikult edasi-tagasi farglewatele loomadele.

Kui punane auto feeras wärawast sisse, polnud Williami enam trepil. Kuid sinna olid riwistunud majawalitseja ühes nelja teise teenriga. Kõigil olid rõõmsad näod — teenijasfond armastas härra Rogerit, kes alati oli nii lahke ja rõõmus. Ta tema see oligi, kes nüüid wäljus autoost ja kiiresti jookkis trepist üles, saadetud koertest, kes tiirlesid tema ümber, tõustes kabele jalale ja püüdes oma pikkade keeltega laffuda ta nägu.

Lord Springfield oli siindmuust jälginud afnast ja wargsi pühkinud filmist pijsara. Aga kui William awas ukse ja piduliku häälega teatas härra Rogeri tulekust, istus wana lord juba jälle sügawas tugi-toolis, näol rahulik ja ükskõikne ilme.

Siis seisid isa ja poeg wastamisi. Tugewasti hurusid nad teineteise fätt, sekundiks tõmbas lord noormehe oma rinna vastu ja siis laujus ta, hingates fergendatult:

„See, et oled jälle kodus.“

Nüüid istusid isa ja poeg üksteise wastas ja westlesid ükskõikseist asjust, nagu olekid nad mõlemad umustanud selle aasta, mis mõlemile oli olnud raske.

„Major Barette saadab sulle terviseid, isa,“ ütles Roger ja see oli kõik, mis tal oli jutustada oma elust.

Tund aega hiljem oli Jimmihl tegemist mängukaartide wahetamisega, milledele mõlemad Springfieldid laffsid märki. Isa ja poeg olid mõlemad head laffjad ja nad rõõmustasid poisiliku elewusega oma

jaawutuste üle. Nad laskajid lastmest alles wide-wiku saabudes, minnes majja lõunaks ümber riietuma.

Lõunasööf möödus nagu tavaliselt pidulikus waikusel. Säaletute waimudena libisesid teenrid laua ümber, pakkudes hästi walmistatud lõhnawaid toite ja kallates weini klaasidesse.

Kuid raamatukogus, kus kaminas leegitjes praesjudes tuli, oli siiski mugawam kui awaras ja heledasti walgustatud söögisaalis.

„Sa ei juitjeta?“ küsis lord Springfield weidi üllatunult oma pojalt, kes istus ta wastas tugitoolis.

„Kui ja lubad, topin endale piibu.“

„Loomulikult! Sa oled ju kodus.“

„Täna.“

Sette walitjes taas waikus. Siis tõstis lord Springfield klaasi.

„Weel lord, Roger, teretulemast kodus — tere-tulemast Greenhallis!“

„Sul on weel täita lubadus, mille andsid mulle aasta tagasi. Kui soowid, wabastan sind sellest!“ ütles lord Springfield weidi aja pärast, asetades klaasi jälle lauale.

„Ei, selleks pole põhjust,“ wastas Roger naeratahes. „Eriti pärast tänaseid sündmusi.“

„Siis jutusta, — ei, oota weel weidi, kustutan tuled.“

Wanahärra tõusis piisti ja kustutas kõik lambid peale selle, mis asetjes ümmarikul laual. Toas walitjes nüüd hämarus, raamaturiiulid ei paistnud enam ja kaminatuli heitis heledaid laike pehmele wai-bale põrandal.

„Muidugi toimus see kõik alkoholi uimas.“ algas Roger. „Üks meist wiieft, — ja ütlefid lord, et aja-

wõtjate nimesed find ei huwita — tähendab üks meist, keegi kuninglikust soost härra, sa mõistad? — tahtles, kas ühelgi meist oleks julgust sooritada siissemurdu panka. Minu julguses kahelda —!”

„On see võimalik? Kahelda ühe Springfieldi julguses!” Wanahärra häälest kõlas põlastust.

„Wäga õige, isa, olin samal arwamisel ja tegin tollele härrale ettepaneku wedada tuhande naela peale fihla, et murran wiie nädala jooksul wiide panka. Wõisin rahulikult seda lubada, jest nagu sa tead, olen Springfieldi perekonna traditsiooni kohaselt põhjalikult õppinud ära ühe käsitöö ja nimelt kunstlukusepa töö. Olin ju kuulus jellepoolest, et suudan awada ka kõige keerulisema lukku. Seaküll, käed löödi kokku ja asi oli korras. Enne olin weel keeldunud wastu wõtmast karistuse wabadust, mida too kõrge härra tahtis mulle tagada.”

„Brawo! — See oli õige Springfieldi tegu!”

Wanahärra pörutas rusikaga wastu lauda.

„Anna oma käsi! Sa talitased õieti — karistuse kartuse puudumine oleks jelle fihlweo alandanud rumalaks jandiks. Sinu terwiseks!”

Alaasid kõlasid kokku.

„Lõppu sa ju tead,” jättas Roger. „Kaks ulesannet lahendasin hästi, jättes mõlemil korral maha oma nimekaardi, kuid kolmal retkel tabati mind teolt.”

„Millega asi niiüld on igaweseks lõpetatud.”

Roger raputas tõsiselt pead.

„Miks mitte?”

Wanahärra oli üllatatud.

Roger wõttis taskust ajalehe ja ulatas jelle isale. Kaks korda libisesid lordi filmad üle allakriiputatud kohta, siis wärwus ta üle nagu wähepunaheks ja ta pörutas uuesti rusikaga wastu lauda, nii

et wein klaasides lainetas.

„Uskumata häbematus!”

„Sah, häbematus, mil juba oli tagajärgi — mind taheti täna, kolm tundi pärast wanglast wabanemist, uuesti wahistada!”

„Sind taheti uuesti pokri pista?”

„Sah. Kuid politseinspektor, kes wõttis endale selle julguse, sai minult jääraste hoobi, et ta kolm päewa peab käima paistetanud näoga! Aga kes on see salapärane härra, kes kasutab minu nimekaarti? On kahtlane, kas Scotland Yardil õnnestub teda niipea tabada,” lausis Roger mõtlikult.

„Ma ei saa millestki aru! Mii wõib talitada ainult keegi, kes tunneb sinu saladust. Kuid minu teada on asjasse pühendatud ju ainult usalduswäärised inimesed! Midaawat sed ette wõtta?”

„Eialgu mitte midagi. Käisin Scotland Yardis ja kõnelesin kolonel Gordoniga. Ta ütles, et keegi ei kahtlewat minu aususes, ja pealegi olewat ma rikkamaid noormehi Inglismaal. Ta lootis, et kurjategija juba lähemal ajal tabatakse, kuigi praegu tema kohta puuduwad weel igasugused andmed. — Kas keegi ei koputanud?”

„Mulle näis samuti nii. Sisse!”

Läwele ilmus William.

„Wabandust, mylord. — Härra Rogerit palutakse telefoni juure.”

„Lülitage ühendus siia!”

„Kuulen, mylord.”

„Roger, kui sul on mõningaid isiklikke asju, siis — ” algas wanahärra.

„Ei, jää aga rahulikult siia, isa. Naistelood ei tule täna küsimusesse ja muid saladusi mul ei ole.”

Siis wõttis ta telefoni kuuldetoru.

„Hallo! Jah, siin Roger Springfield. Kuidas? — Doomulikult, armuline daam, olen mina Roger Springfield. Kuidas? — ma ei saanud teist hästi aru. Teie wabandate, et ei teadnud minu wabanemise aega... Kuidas? Armasite et tulen Londoni juba 1. aprillil? Hallo! — Hallo!”

Roger raputas kuuldetoru, kuid sealt ei kostnud enam midagi.

„Wast katkes ühendus?” arwas lord Springfield.

Rogeri nägu lõendas wihast.

„Kas tead, isa, mida minult taheti? Ei? Wabandati, et minu nime all toimunud siiskemurd pankra oli juhtunud liig wara. Nad olid arwanud, et wabanen wanglast juba esimesel aprillil!”

„Ja kõneleja oli keegi daam? — Järelikult leidub Londonis inimesi, kes teawad jellest loost?”

Räed sügawale maetud piiksitaskutesse, pilk tardunult suunatud waibale, istus Roger oma tugi-toolis.

„Kõigi asjaosaliste waikimises olen kindel, isa. Seda imelikumana näib, et wõõrad on pääsenud saladuse jälile!”

„Wast kõneleksid jellest kolonel Gordoniga, Roger?”

„Ah!” Roger wiipas tõrjuwalt käega. „Arme rikume oma jällenagemisrõõmu nii tühiste asjadega. Kas mängime partii malet, isa?”

„Mängime, Roger!”

Kuigi Rogeril järgmisil päewil oli mõisas palju vaatamist ja tegemist, ei suutnud ta siiski unustada jalapärast telefonikõnet. Mlati, kui ta jäi üksi oma ruumidesse, mis asusid lossi wajakpoolses tiibas, waldasid teda uuesti muremõtted. Ta teadis wäga hästi, et oli asjata kahetseda oma kergemeel-

just ja meenutada möödunud sündmusi, kuid ta ei saanud midagi parata: saatuslik õhtu, mil ta oli sõlminud pöörase fihlweo, oli tal alati meeles. Nagu oleks see juhtunud eile, nii selgesti nägi ta enda ees tolle kõrge härra iroonilist nägu, kes oli kahelnud tema, Roger Springfieldi, julguses. Keegi nende seltskonnast polnud tol õhtul kaine, ka kõrge härra mitte. Aga mida tähendas see?

Käed rusikas wahtis Roger uksele. Tühi asi oleks temal olnud seal pangas, kus ta wõeti finni, uimastada politseinikke, kes tabasid ta teolt. Ta oli paremaid possijaid oma seltskonnas ja tema rusikahoopidest ei toibunud keegi kergesti. Aga fihlweo sõlmimisel oli lepitud kokku, et igasugust wastuhakamist politseile tuleb wältida ja nii oli siis Roger waikides pidanud järgnema korrawahwureile, kes ta wiisid politseijaoskonda.

„Sisjel!“ hüüdis Roger, kuuldes koputust.

„Ajalehed, härra,“ ütles teener.

„Andke need siia, Barker — tänan!“

Pääwauudiste lugemisel ei tarwitsenud vähemalt mõtelda sellele neetud loole. Roger libistas pilgu üle seltskondliku elu nurga, luges sporditeateid ja pööras siis lehekülje. Aga mis see oli? Suur pealkiri üle nelja weeru: „Mister Roger tööli!“

Singe finni pidades luges Roger:

„Eile warahommikul awastati õudne furitegu. Kui tuntud pandimaja Leo Wenningtoni ametnikud läksid hommikul büroosse, awanes nende filmile kohutaw pilt. Suure, pärani awatud rahakapi ees lebas pandimaja omanik, pealuu hirmsasti purustatud. Nagu selgunud, pole murdwarastele langenud saagiks nimetamiswäärt summat, kuna Leo Wenningtonil oli kombeks kõik oma rahatagawarad õhtul wiia ööpanka hoiule.

Sama mõistatuslik kui kurjategija isik, kes jälle jättis maha oma nimekaardi, on ka tema poolt tarvitatud taparelv. Kohtuarstid ei tea senini, millega lömastati pandimaja direktori pealuu. Saam moodustab õuna juuruse ümmariku augu, natuke ülalpool otsmikku. Nähtavasti oli surm filmapilkne.

Scotland Yard on palawikulises tegevuses. Arvatavasti tabatakse jõe rannal juba lähemal päevil."

Kui kaua Roger sihitult wahtis tühjusesse, lastnud lehe libiseda käest, ei teadnud ta hiljem. Mes kui teener alandlikult tuletas meelde, et oleks aeg lõunaks ümber riietuda, ärkas ta nagu unest, ja tõusis aeglaselt püsti. Ta otsustas isale sünnimusest mitte kõneleda ja püüdis teeselda head tuju, et mitte rikkuda wanahärra meeleolu.

— — —

Kui leht kirjutas palawikulisest tegevusest Scotland Yardis, siis polnud see liialdus. Kriminaal-osaonnas walitses äärmine pinewus. Kõik närwitsejad. Asi oli tõesti nagu nõiutud: puudusid sõrmejäljed, puudusid isegi jalajäljed ja lisaks tuli veel see neetud nimekaart. Kas kurjategija tõesti arwas, et Scotland Yard läheb nii kergesti liimile? Wõi oli tal mõni teine siht? Nähtavasti leidus inimesi, kes olid pühendatud Roger Springfieldi kihlweo saladusesse ja kes nüüd kasutasid ta nime väljapressimise otstarbel.

Selliseid mõtteid eietas kolonel Gordon, istudes oma kabinetis. Järsku koputati uksele ja korrapidaja konstaabel teatas kahe inspektori tulekust.

"Mis uudist, mu härrad?" küsis kolonel neile waštu rutates.

„Mitte mingisugust. See on jälle juhtum, kus kõik oleneb vaid heast õnnest!“

„Wahpeal aga lehed nimetawad meid tobeda-
teks ja paluwad walitsust astuda samme, et Scotland
Yardi ametkond uuendataks!“ lausus noorem inspek-
toritest.

„Teil on mõlemil õigus, mu härrad,“ ütles ko-
lonel Gordon, „kuid lobisemisega ei jõua meie kau-
gele. Kes tahab kõnelda minuga?“ pöördus ta
konstaabli poole, kes uuesti ilmus uksele. „Andke
nimetkaart siia! — Ah, härra Roger Springfield?
Paluge ta kohe siia, konstaabel. Ei, ei,“ ütles ta
inspektoritele, kes tõusid püsti, „wõite mõlemad
rahulikult siia jääda.“

Roger Springfield astus kabinetti.

„Kuidas elate, härra Roger,“ terwitas teda ko-
lonel Gordon, „ja kuidas käib teie isa käsi?“

„Mis puutub minuusse, siis olen parima terwise
juures ja mu isaga on ka kõik korras! Oleksin tei-
le väga tänulik, kui esitleksite mind neile härradele.“

„Wabandust, muidugi! Härrad, tohin teile tut-
mustada härra Roger Springfielddi, meie tuntud
parlamendiliikme lord Springfielddi ainust poega?
Härra Roger — inspektor Dean — inspektor Cars-
ten.“

Härrad kummardusid sõjawäeliselt ja surusid siis
tulewase lordi kätt. Warsti satuti elawassee west-
lusesse, mis muidugi puudutas salapärast kurja-
tegitjat.

„Ma ei mõista hästi,“ ütles kolonel Gordon,
„millise tagamõttega roimar tarwitab teie nime?“

„Just seda tulin küsima teilt, härra kolonell!“

„Wõib olla on küsimuses hoopis keegi teine Ro-
ger,“ arwas inspektor Dean, „Roger on Inglis-
maal väga lewinenud nimi.“

Roger raputas tõsiselt pead:

„Bole vähematti kahtlust, et kurjategijad mõtlewad mind. Seda öeldi mulle otse näkku.“

Ja ta jutustas salapärasest daamist, kes talle Greenhalli oli telefoneerinud.

Nüüd oli kord päid raputada politseinike käes.

„Keegi daam helistas teile? Siis on ka naised segatud sellesse jäledasse kuriteosse!“

„Telefonikõne järele otjustades, küll. Igatahes loodan ma, mu härrad, et Scotland Yard mind enam ei kahtlusta?“

Kolonel tõstis tõrjuvalt käed:

„Kuidas tulete säärasele pöörasele mõttele, härra Roger? Wahejuhtum Savoy-hotellis oli suur arusaamatus ja waene inspektor Fitzherbert kannatab selle tagajärgede all weel praegugi. Aga igatahes, palun weel kord wabandust!“

„Bole enam põhjust, härra kolonel,“ naeratas Roger. „Mul on tõesti kahju, et käitusin nii toorelt.“

„Teie ärritus oli väga loomulik, härra Roger, igatiks meist teie asemel oleks talitanud samuti. Aga piüüame nüüd leida wastust küsimusele: miks kasutab tundmatu kurjategija härra Rogeri nime?“

— — —

Kohwik-restoranis „Monicos“ eihas elaw tegevus. Kõlalised sõid, sõid, westlesid ja kuulasid muusikat.

Murgas, sammastest peaaegu marjatud, istus wäikese laua ääres elegantne härra, kel wõimatu oli salata oma lõunamaiist päritolu. Tal olid tihedad läikivad mustad juuksed, suured süsimustad filmad, klassikaliselt ilus nina ja lumivalged hambad. Waevalt leidus inimest, kes teda poleks pidanud ilu-

jahts, kuid ometi oli ta ilmes midagi eemaletõu-
mat. See awalbus eriti siis, kui ta arwas, et teda
keegi ei pannud tähele. Naeratades oli ta nagu
aga sümpaatne.

Kuigi ta pilk huwitatult libises ühelt külaliste
riihmalt teisele, ei märganud ta ometi kahte süsi-
musta naisepilma, mis teda tähelepanelikult waat-
lesid. Sellepärast üllatus ta weidi, kui kelner as-
tus ta laua äärde ja talle ulatas wäikese kaardi-
keste.

„Daam seal wastasolewas orwas — ei, weidi
kaugemal — paremal pool — andis mulle selle
kaardi,“ sosistas kelner.

„Keegi daam soowib härraga kõnelda,“ oli pliiat-
figa kirjutatud kaardile, millist lõunamaalane sil-
mitses igast küljest, seda kahtlewalt hoides käes. Siis
tõusis ta ja sammus pikkamisi kelneri poolt näida-
tud suunas. Ent filmates daami, kes oli ilujamaid
naisi, keda ta kunagi näinud, kiirendas ta samme, ja
seisis hetk hiljem iugawasti kummardudes wõõra
ees.

Daam osutas naeratades toolile enda wastas, ja
lõunamaalane wõttis istet.

„Kas olete üllatatud, härra Roger?“ küsis daam
weetlewa naeratusega.

Sekundil näis kui tahaks härra karata püsti.

„Härra Roger? Miks arvate, et mu nimi on
Roger?“

„Miks ma seda arwan? Jah, waadake, kui ini-
mene igalepoole jätab oma nimekaardi, siis ei tohi
ta imestada, kui warsti kõik teda tunnewad. Pealegi
kirjutawad lehed teist nüüd igapäew.“

Daami kõneledes süngistus lõunamaalase ilme.

„Küllalt naljast, armuline proua.“ lausus mees

findlalt, filmade wälkudes. „Kas seisate Scotland Yardi teenistuses? Ja wõi ei?“

Sofinal öeldud sõnadest kuuldus ähwardust.

„Ei, mu härra. Kas olete nüüd rahul?“

„Sellele wastan ka ei, seni kui teie ei jumata mulle öelda, kust hankisite minu kohta teateid. Kes ütles teile, et töötan „Mister Rogeri“ nime all?“

„See on ükskõik,“ naeratas daam. „Tähtis on waid see, et ma tean, kes olete. Teie õige nimi on Roberto Bechini, olete sündinud Bolognas ja praegu 36 aastat wana.“

Mehe pilk oli luuraw.

„Teate palju, armuline proua, kuid siiski mitte kõik.“

„Oh!“ wäike peenes walges findas käsi puudutas nagu kogemata lõunamaalase kätt. „Oh, ma tean ka, et härra Bechini on suur naistepõlgaja.“

„Kõhite, armuline proua,“ ütles Bechini oma maheda jüdamesse tungiwa häälega, „olin seda kunagi. Ent filmapilgust alates, mil waatasin kahte sügawmusta mandlikujulisesse filma, kadus mu rahu.“

Ta haaras naise käre ja ta ilme süngistus jälle.

„Kui kawatsete minuga mängida, siis...“ ähwardawalt wälkusid ta mustad filmad.

„Teete mulle haiget, härra Bechini,“ sosistas daam ja wabastas oma käre.

„Andestust, armuline proua, aga minuga ei mängita! Teie nimi, palun?“

Daam wõttis käetõttist kaarditse ja ulatas jelle mehele.

„Victoria Sampdon,“ luges lõunamaalane.

„Kuna teie, armuline proua, wälimuse järele otjustades olete hindulane, nime järele aga inglase,

siis oletan, et wõlgnete tänu oma olemasolu eest inglase abielule India naisega?"

"Teil on õigus, härra Bechini, olen tõesti segamereline."

"Segamereline? See sõna ei kõla ilusti nii ilusalt huulilt."

"See on aga sõna, millele wõlgneme tänu oma tutvuse eest."

"Kuidas? Palun seletage asja lähemalt."

"Alles siis, kui ütlete, miks esinete oma ametis „Mister Rogeri“ nime all?"

"Auna tahan Londoni ninakat politseid weidi vihastada! Naisõna, armuline proua, ma ei tunne isiklikult härra Rogerit, kellest olen mõndagi kuulnud."

Sette waiifisid mõlemad. Siis pöördus daam järsku liigutusega mehe poole:

"Mis meie käime asjatult kassi moodi ümber palawa pudru, härra Bechini, parem asume kõhe asja juure."

Ta nihutas tooli mehe omale lähemale ja jatkas siis sosinal:

"Teie meeldite mulle, mu härra, ja sellepärast pühendan teid oma saladusse. Armusin lord Springfieldi poega, kuid tema ei wõtnud mind tõsiselt. Leppisin sellega, lootuses, et ta muudab meelt, kuid seda ei juhtunud. Wastuotsja, mõni päew pärast Londoni tagasi jõudmist, oli ta kuskil seltskonnas öelnud, et ta ei mõtlewat üldse minuga abielluda ja pealegi keelawat tema perekonna traditsioonid naida segamerelist! Silmapilgust, mil kuulsin seda, wihkan teda, wihkan teda nii, nagu ostawad wihata ainult India naised! Kes maksab minu eest kätte, härra Bechini, sellele kuulun ma igaweseks!"

Daami ilus nägu moondus inetuks lõustaks, kuid see kestis vaid sekundi. Setk hiljem oli ta jälle endine, ta sügavmustad silmad waatasid taas pehmelt ja unistawalt maailma ja ta huuled sulguisid waluliselt. Beshini ei suutnud pöörata pilku temalt: nii ilus oli ta.

Lormilise liigutusega haaras itaallane daami käe ja suudles seda nii kirglikelt, et daam ehmunult ringi waatas.

Sellest hetkest alates oli Roberto Beshini Victoria Sampdoni ori.

Kui Roger Springfield esimest korda läks oma flubisje, wõeti ta seal suure waimustusega wastu. Raaskümmend noortmeest ümbritses teda ja tal oli waewa, et suruda kõikide käsi, kõnelemata küsimuste wastamisest, mis rahehoona jadasid ta peale. Nasta otsa polnud teda keegi sõpradest näinud ja nüüd olid kõik uudishimulikud teada saama, kus ta selle pika aja oli weetnud.

„Meie kõik arwawime, et tuled naisemehena tagasi, Roger,“ ütles Frank Shell, kes hoolimata oma piljardikuulina särawast paljaspeast oli weel wõrdlemisi noor mees.

„Frankil on õigus,“ lausus keegi teine noormeestest, „sinu kohta räägitakse imelikke jutte.“

„Imelikke jutte? — Mina naisemees? Jah, aga õelge mulle armsad sõbrad, mis ajast saadik räägitakse meie flubis muinasjutte?“

„Muinasjutte? Kulla sõber, kas arwad, et maailm on pime ja kurt?“

Roger waatas üllatunult sõpradele otsa. Ta ei saanud millestki aru. Kuid teiste ülew meeleolu nakkas ka temasse.

„Sir Alfred,“ pöördus ta flubi sekretäri, soliidit

teskealise härra poole, „siin räägitakse hulle lugu-
sid. On teil aimu, kust need pärit?“

„Kutjun kohe lord Dwyfordi, küll tema teile kõit
seletab!“

Ja sir Alfred kadus kõrwaltuppa. Sett hiljem
tuli ta sealt tagasi, saadetud noorest äärmiselt ele-
gantsest mehest.

„Tere, härra Roger! Nõõmustan, et olete jälle
Londonis? Kuidas elab wanahärra? Hästi. —
Suurepärane.“

„Lord Dwyford, jutustage oma kohtamisest blon-
di daamiga!“ hüüdsid häälled läbisegi.

„Kahu, mu härrad. Teie näete, et härra Roger
pole harjunud kätuga ja pealegi on tal nüüd teised
mõtted peas. Minu südamlikum õnnesoow, härra
Roger, daam Saksamaalt on tõesti väga kena.“

Rogeri näol peegeldus säärane üllatus, et kõit
pühkesid uuesti lõbusalt naerma.

„Lugu on järgmine,“ algas nüüd lord Dwyford,
lastudes tugitooli. „Sõitsin eile Hamburgist Gout-
hamptoni. Laewal tutvusin ütle mata ilusa blondi
sakslannaga. Sattusime elawasje westlusesse ja noor
daam tunnistas awameelselt, et sõidab Inglismaale
endale sobiwat meest otsima. Olin natuke hõmmas-
tunud, kui ta minult ootamatult küsis, kas ma tun-
nen kedagi härra Rogerit, lord Springfieldi ainust
poega. Ühtlasi tahtis ta teada, kus aiub see wana
last — nii ta just ütles — see Greenhalli loss, mil-
lest ta olewat nii palju kuulnud. Hiljem osutus,
et Ewa Segewald, — nii oli ta nimi —, on ühe
tuntud saksa suur töösturi tütar. Jah, armas Ro-
ger, teid mõib ainult õnnitleda!“

„Koh, kas tunnistad nüüd kõit awameelselt
üles?“ küsis Frank Schell.

Roger oli väga piinlikus seisukorras ja ta ei

teadnud tõesti, mida pidi vastama. Kuid õnneks polnud tal seda tarviski, sest samal filmapilgul astus tuppä klubi abiesimees. Temaga oli kaasas keegi lõunamaalase wälimusega härra.

„Rubage, mu härrad, teile esitleda meie uut küllalist härra Roberto Zehinit. Lõuna-Ameerika riikide põhjalikku tundjat!“

Ja siis ta nimetas itaallasele kõigi kohalviibijate nimed. Härrad kummardusid wiisakalt ja silmitsesid hindawate pilkudega itaallast, kes kohe sattus elawasje kõnelusesse, mis puudutas peamiselt päewasündmusi.

„Pandimaja omanik Wennington olewat muuseas tapetud bolaga!“ ütles keegi härradest.

„Bola?“ kordas klubi abiesimees ja pöördus siis itaallase poole: „Kas bola pole see, millega Lõuna-Ameerikas karjused piüüawad hobuseid ja härgi?“

„Teie ei effi, härra Onslow,“ wastas itaallane. „Lõuna-Ameerika karjused on bola tarwitamises wäga osawad, ja kui nad näitaksid oma kunsti kuskil warietee-lawal, rahwast oleks igal õhtul murdu. Bola koosneb kahest puukuulist, mis on finnitatud üksteise külge kabe kuni kolme meetri pikkuse rihmaga. Kui karjus tahab mõnd looma tabada, siis heidab ta temale rihma nii, et üks lingu pool jääb sarwede ümber, kuna teine pool, juhitud teise kuuli raskusest, mässib end ümber ta esimeste jalgade.“

„Ja loom ei saa siis enam liikuda?“

„Muidugi mitte,“ wastas itaallane.

„Kuid ühest ei saa ma aru,“ lausus sir Alfred, kes tõsiselt oli kuulanud itaallase sõnu, „nimelt sellest, kuidas on puukuuliga võimalik lõmastada inimese pealuud?“

„Sah, see on tõesti kummaline,“ tähendas lord Lyoford. „Meie siin Inglismaal oleme harjunud

tarvitama ainult piisse ja rewolvreid, teistest relwadeft pole meil aimugi."

„Oh, see on väga lihtne," naeratas itaallane, „kui oletada, et puukuulid olid asendatud raudkuulidega, siis asi ei tundugi enam nii imelikuna. Piidage filmas, et bola wuhiseb ju pöörase jõuga läbi õhu!"

Märkamatuult eraldus Roger Springfield kõnelejateft ja astus kõrwaltuppa. Nohkem kui kõik maailma relwad huwitasiwad teda lähemad andmed. Ewa Hegewaldi kohta. Ta teadis, et too oli tema täditütar, kuid ta polnud teda iialgi kohanud. Üle paarikümne aasta tagasi oli lord Springfieldi õde abiellunud waeft saksa inseneri Hegewaldiga. See abielu oli uhkele lordile wastumeelt, ja ta oli oma õega katkestanud igasuguse wahekorra. Nüüd, wanglast koju jõudes, oli Roger näinud oma isa kirjutuslaual paari ümbriku Dortmundi postitempliga. Ta mäletas, et ta tädi elas Dortmundis, ja imestas väga, et Saksamaa sugulased neid weel pidasiwad meeles. Kuid teades oma isa isemeelsust, ta ei estitanud temale küsimusi, tahtmata teda asjatult ärritada. Nähtawasti ei puudunud lord Dwyfordi jutul alus. Kas aga asi puutus otsekohelt abiellumiskawatsusesse, oli muidugi hoopis teine küsimus. Ent siiski oli ta wist kaunis imelik olemus, see täditütar teijestpoolt merd? Kas ta tõesti on nii ilus, nagu seda kirjeldas kergesti waimustuw lord Dwyford?

„Armas Roger, ta on iludus, see daam Saksamaalt!" ütles järsku hääl Rogeri selja taga.

Itkmatunult waatas Roger lord Dwyfordi kõsisesse näkku:

„Mis ajast oskate mõtteid lugeda, lord?"

Lord hoidis sekkiklaasi vastu valgust ja filmit-
ses tähelepanelikult pärlendavat weini.

„Mõtteid lugeda, ei, kulla sõber, seda ma küll
ei oska! Sa oleks tõesti väga igaw, kui teaksid
alati oma kaasinimeste saladusi. Kuid teid waa-
dates oleks igal pimedalgi olnud selge, mis teid
waetab. — Kelner!“

Wälkkiirelt ilmus kelner lordi ette.

„Gärra soowib?“

„Looge härra Rogerile sekti! — Kui lubate,
istun teie kõrwale. — Tänan! — Terwiseks! —
Noh, nüüd, armas sõber, küsige teie, ja mina
wastan.“

— — —

Greenhalli lossi köögis istus teenijaskond kohwi-
lauas. Oldi, nagu ikka, parimas meeleolus, ja
kiideti üksmeelselt koka poolt küpsetatud kooki.

Charles naeratas weidi üleolewalt: ta oli kii-
tustega hellitatud, ja pealegi ei kuulunud see kook
tema juurisaawutuste hulka. Aga talle meeldis
siiski, et tema oskusi hinnati. Ta tahtis parajasti,
nagu wastutajaks, awalbada pereemandale tänu
lange kohwi eest, kui kajas kuuldus kolinat ja kisa.
Säärast lärmi wõis teha ainult Jimmy, see neetud
neeger!

Ja tõepoolest oli see tema, kes hetk hiljem tor-
mas kööki. Aga kuidas ta nägi wälja! Tema
tawalikult alati puhas ja pressitud sini-walge-
triibuline linane ülikond oli tolmune ja kortsunud
ning mõlema põlwe kohalt katti. Kõik kargasid
lauast ja ümbritsejad hämmastunult neegrit, kes
elawalt kätega weheldes kaebas oma lugu:

„Mina tulema hobustekoplist ja minema teed

mööda, kus kasvavad suured puud. Mina ei mõtlema midagi. Äkki tulema kollane kurat Indiast raske mootorrattaga. Jimmy kargama nagu wäle kits kõrwale — ratas lendama kummuli ja kollane kurat ja Jimmy mõlemad maas! Mina kargama üles ja peksma kollast kurivaimu. Kollane kurat rabelema, lahti tõmbama ja hüppama rattale. Väinud olemagi! Siin tükk kollast meest!”

Jimmy lehwitas wõidurõõmsalt linase riide tüüki, mis ilmselt oli tõmmatud meesterahwa särgi küljest. Kui mootorrattur, kes nähtavasti polnud inglane, ei sõitnud piki maanteed särgi wael, siis oli raske mõista, kuidas neeger oli saanud selle riide-räbala.

Kammerteener William, kes oli liig uhke, et istuda teiste teenijatega ühes lauas, juhuslikult aga sel filmapilgul astus fööki, wangutas pead:

„Sa ja lastsid ta lahti, Jimmy?”

„Lastsin lahti? Ta kargama ratta selga ja kihutama minema! Mina ei saama nii kiiresti joosta. Aga kui Jimmy kollase kuradi finni wõtma, siis wastu seina wiskama — nii!”

Neeger haaras julle ühe noortest tüdrukuteist, kes teda imestunult silmitses. Tüdruk lendas kõrgele õhku, kuid Jimmy püüdis ta jälle finni ja asetaski õrnalt kivipõrandale istuma.

„Hull!” lausus keegi.

„Hull? Kes olema hull? Tule siia!”

Neegri silmad wälkusid, ta käed tõmbusid ruskasse. Aga keegi ei sõandanud enam lausuda sõna ja kõik kadusid kärmesti köögist. Lõpuks jäid sinna ainult Charles ja Jimmy.

Pöörase fiirusega oli Sidi, Victoria Hampdoni teener, fihutanud Bedfordist Londoni. Wahejuhtum Greenhalli lossi lähedal oleks talle peaaegu maksnud elu. Neetud neeger! Sidi oli walmis küll igal filmapilgul jätma elu oma käskijanna eest, kuid nii mõttetult ei tohtinud ta astuda oma jumalate ette. Kes jelle neegri ajas ta teele? Ei, temaga ta õienda b Ford weel arwed!

Ent oma käskijannale ei lausunud Sidi wahejuhtumist sõnagi, kui ta nüüd seisib tema ees. Victoria Hampdon lebas laial diivanil keset suurt tuba, seljas lähipaistew liibuw rüü, ilus kui jumalanna. Sidi ei suutnud temast pöörata pilku, ja ta tundis uuesti, et sellise naise eest on kerge surra.

Victoria Hampdon küsitles oma teenrit poollofinal india keeles, millist waewalt tundis weel keegi teine peale nende kabe ja teenri Sadi. Sidi wastas samuti tawa, kuid kedagi polnud kuulmas ja kesselgi poleks tulnudki mõttesse, et nii elegantne daam Sawoh-hotelli paremates ruumides sepitseb plaani, kuidas kõrwaldada meest, kes tema oli hüülanud.

Õfki kõlises telefon. Laifalt sirutas daam käe ja haaras kuuldetoru.

„Härra Beshini? — M hallis? — Palun, jah, ma ootan.“

Soogsalt kargas Victoria Hampdon jalule, ja seisib nüüd oma punasest siidist kõrgekontsalistes toa kingades keset põrandat.

„Suhi härra siia,“ käskis ta Sidit.

Kui Roberto Beshini astus tuppa, lebas Victoria Hampdon jälle diivanil weel meetlemamana kui enne.

Itaallane seisatas hetke läwel, kummardus sügawasti ja astus siis kärmete sammudega diivani ette. Seal seisib ta wiiru noruspäi, nagu kõheldes, ja

haaras siis daami lödvalt üle diiwani serwa lange-
wa kae. Ta suudles walgeid saledaid sõrmi, suudles
pehmet peopesa ja surus siis oma kirest põlewad huu-
led ka ümmarikule käsiwarrele.

Victoria Sampdon püüdis wabastuda mehe tor-
mistest meelisklustest, kuid see ei hoolinud tõrjest.
Viimaks õnnestus naisel sõnatus mõitluses teise
käega juruda kellanupule. Staallane ei kuulnud kui
awanes uks.

„Mylady kutsusid?“

Sidi seisis läwel, käd risti rinnal, filmis küsiv
pill. Nähes oma käskijannat nii imelikus oluforras,
ta parem käsi libises wälkkiirest wöö küljes rippu-
wale kaheteraga pistodale.

„Mylady kutsusid?“

Ka itaallane kuulis nüüd waljusti forratud küsi-
must. Wihaselt pööras ta pea segaja suunas. Ent
targa mehena alistus ta paratamatusele. Pealegi
teadis ta, et hindud ei mõista nalja.

„Undestage, myladi,“ sosistas Roberto Zechini.

Käewiipega käskis Victoria Sampdon teenrit lah-
kuda toast.

Sõnatult, end pöörase tahtepingutusega sundides
rahule, sammus Roberto Zechini närwilikult pehmet
waipa mööda edasi-tagasi. Waft oli hea, et ta ei näi-
nud mõidurõõmu ilusa naise filmis — igatahes oleks
wastasel korral ta saatus kujunenud teistsuguseks.
Waius kestis minuteid. Viimaks katkestas selle nai-
ne, weldes mahedalt:

„Gärro Roberto Zechini — waft soowite figa-
retti?“

Sajameelselt wõttis Zechini toosist sigareti ja pak-
kus ka daamile tuld.

„Kas teie ei wõtaks istet? Seal on järi.“

Sõnakuulelikult tõmbas Bechini madala järi diivanile lähedale. Ta taipas, et ta oli sattunud kokku inimesega, kes temast oli üle.

„Kas olete juba astunud mõningaid samme meie ühises asjas?“ küsis Victoria Hampdon õige rahulikult, peaaegu ükskõikseltselt, kuid ta pooleldi suletud filmis oli luurav pilk.

Roberto Bechini vaatatas talle tõsiselt otja.

„Kas ma ei kõnelenud veel sellest, mhlady? Mitte? Siis palun wabandust. Tuttuusin hiljuti Oxfordklubis tolle härra Rogeriga feda peate nii tähtsaks. Tuhuslikult nägin teda ka eile ja kuna teesklesin suurt huvi inglise põllumajanduse vastu, oli ta nii lahke ja kutsus mind oma mõisa külla. Wõtsin muidugi kutse suurima heameelega vastu, jest, nagu teate, huvitab mind Greenhalli loss suuresti. Arwan, et seal awaneb mul warsti wõimalus selgitada, millisest küljest noort lordi on kõige fergem tabada!“

„Aga, kas mäletate meie kokkulepet? Ei tohi walada ainustki tilka werd!“

„Nähtawasti armastate seda meest ikka veel, mhlady?“

„Mina? Minu armastus kuulub mehele, kes tasub minu eest!“

Enne kui Roberto Bechini jõudis wastata, seisis Victoria Hampdon juba keset tuba ja järgmisel sekundil kadus ta raske ukse-eesriide taha.

„Härra Bechini! — Härra soowib minna?“

Maskeeritud ükskõikne ilme näol, seisis Sidi läwel. Waikides wäljus itaallane toast, tõmbas esikus selga palitu, mille ulatas temale teine teener, ja wäljus siis kiirete sammudega hotellist.

Süüvenenud mõtteisse, ratjutas Roger Springfield kodu poole. Ta oli käinud karjamõisas, kus ajus hobustekasvandus, mis oli tuntuimaid Inglismaal. Kuid Roger ei mõtelnud oma puhtawereliste jälgudele — tundmata täditütar Saksamaalt ei andnud talle rahu. Greenhalli lossi polnud saabunud ainuistki kirja ega teadet.

Perekonna albumites ei leidunud Ewa Hegewaldist ühtegi pilti ja terve see lugu, mille temale oli jutustanud lord Twyford, näis Rogerile nüüd kaunis kahtlasena. Oli ju võimalik, et lord Twyford Saksamaal olles oli tutvunud Hegewaldi perekonnaga ja jutt juhuslikult oli kaldunud Greenhalli lossi elanikele, aga kas sealt poolt tõesti kawatseti lähene miskatseid, oli muidugi iseasi.

„Hallo, härra — hallo!“

Sele hüüd katkestas järsku Rogeri mõtiskelu ja üllatunult tõstis ta pilgu. Maanteel — waewalt wiiskümmend meetrit teerajast, millel ratjutas Roger, — seisis uhke auto. Eriteks ei näinud Roger ühtegi inimest, kuid siis märkas ta auto alt wahtimat blondi pead ja wäikest kätt, mis wibutas suurt fruwikeerajat.

Järgmisel filmapilgul peatas ta hobuse mõne jammu kaugusel tütarlapsest, keda nähes tahtmatult fippus peale naer. Nähtawasti oli ta õliste sõrmedega puudutanud oma nägu ja nüüd ta ninaotsas ja põskedel ilutsesid mustad plekid. Criti naljakana tundus ta nina. Üldse meenutas tütarlaps rohkem uulitapoisfi kui daami.

Wiisakalt fergitanud kübarat, hüppas Roger sadulast:

„Tere, preili? Kuidas wõin teid teenida?“

Sette. filmitsefid sinised filmad pinewa huwiga

meest, siis ütles kõlaw hääl, mis Rogerile kuidagi tundus tuttawana:

„On teil arusaamist autodest, mu härra?“

„Wõiks ju proowida, kas oskan parandada rifet. Milles asi seisab, preili?“

Wastuseks naeris tütarlaps heledalt:

„Täite hiljaks, kõik on juba forras?“

Saamunult astus Roger jammu tagasi:

„Siis tohin küll edasi sõita?“

„Jah, kohe, kui olete mulle öelnud, kas see tee wiib Greenhalli lossi? — Wõi olete teie wiimaks —“ tütarlaps ronis auto alt wälja, „oled ja wiimaks minu onupoeg Roger Springfield?“

Roger jutustas hiljem sageli sellest esimesest koh- tamisest oma täditütrega, kuid kunagi polnud tal julgust öelda, kui wähe weetlewana talle sel filmi- pilgul oli tundunud Ewa Segewald.

Sälle kergitas Roger kiibarat ja kummardus wiisakalt:

„Täditütar Ewa Segewald Saksamaalt?“

Ta sirutas oma laitmatult walges kindas kae tütarlapsele, kes kõhklematult asetis sellesse oma õlist tilkumwad sõrmed.

Mees heitnud pilgu taskupeeglistse ehmus Ewa Segewald weidi ja hakkas kiiresti puhastama oma nägu. Ent määrdeplekke polnud sugugi kerge kõr- waldada ja kerge puudrikordki ei suutnud neid täi- esti fatta.

Seadnud end enam-wähem korda, Ewa Segewald istus rooli taha ja sõitis pikaldases tempos Green- halli poole, Rogeri ratsutades auto kõrwal.

Westelda oskas too lõbus täditütar Saksamaalt tõesti huwitawalt, seda pidi Roger warsti tunnista- ma. Kuid abielluda sellise wallatu plikaga? — ei see oli wõimatu. Roger ei suutnud praegugi veel

muigeta waadata talle näkku: nii naljakas oli see tume täpp ta ninaotsas!

Rõrgi ja üleolewa pilguga mõõtis majawalitseja, kes Rogeri ja Ewa Segewaldi pärale jõudes seisis trepil, noort külalist määrdunud walges automantlis.

Kui ta poleks saabunud nii uhkes autos ja Rogeri saatel, majawalitseja oleks kindlasti juhatanud ta kõõgi ukse poole. Nüüd aga awas ta tiibuffed pärani ja sammus külalise ees tuppa, mis oli määratud wõõrastele. Teised teenrid toimetasid sinna juure autokohwri ja hulga käsipakke, sest nii lihtsana tunduma tütarlapse pagas polnud sugugi wäike.

Baar minutit pärast Ewa Segewaldi tulekut, teadsid seda juba kõik lossielanikud, peale wana lordi enda, kes parajasti magas oma lõunauinakut.

Noore tundmatu daami ootamata ilmumine tekitas teenijaskonnas elewuse. Greenhalli lossis juhtus harwa midagi erutawat ja nii kujunes Ewa Segewaldi tulek suurjuundmuseks. Koff Charles algas kohe ettevalmistusi piduliku lõunasöögi koostamiseks ja ta abilistel polnud paar järgmist tundi aega aewastamisekski.

Rõigest sellest kihinast ja kahinast, mille peategelaseks oli tema, ei aimanud Ewa Segewald midagi. Ta oli käinud wannis ja ennast tähelepanelikult silmitšenud juure liikwa tualettpeegli ees. Teel Greenhalli oli ta märganud, et onupoeg Roger polnud temast just waimustatud, ja see oli kaunis eba-meeldiw, sest Roger oli temale awaldanud väga hea mulje.

Toaneitji, kes oli antud tema käjutusesse, täitis oma kohustusi heameelega. Ta oli rõõmus jälle ford teenida daami, sest jäärast wõimalust ei juh-

tunud tihti Greenhallis, kus külalisteks olid peamiselt noored ja wanad härrad. Meeliskledes libisesid noore tüdrukü käed üle Ewa Segewaldi peene siidpesu, mis oli laotatud diivanile, imetledes waatles ta toredaid kleite, milledest üks oli ilusam kui teine. Kui kaunid olid noore lady blondid juuksed — kui siidpehme oli ta nahk! — Loaneitfi Mary oli esimene, kes Greenhallis waimustus Ewa Segewaldist.

William heitis weel wiimase asjatundliku pilgu üle pidulikult kaetud laua ja asus siis oma kohale suure puhwetikapi kõrwale, et oodata sündmuste edaspidist arengut. Ta oleks meeleldi tahtnud teada, miks härra Roger teda keelas wanale lordile teatamast noore külalise saabumisest. See näis olewat neid wäikesti saladusi, milliseid harrastawad peened inimesed ja millised tegelikult kunagi pole saladused. Noore daami tulekul oli William seisnud hallis ja tema esimene mulje külalisest polnud just kõige parem. Kortsunud, isegi määrdunud mantel, sassis juuksed ja pesemata nägu! Ei, ta ei tundunud tõesti elegantse daamina.

Kui wana seinakell lõi kuus, awanesid suure söögisaali ukseid, ja isa ning poeg, kumbki wastupidisest uksest, astusid sisse. Nad terwitasiid üksteist kergete kummardustega ja sõbralikkude naeratustega. Siis heitis lord Springfield üllatanud pilgu lauale:

„Kohm katet? Sul on külaline, Roger?“

Roger atwas parajasti juu wabandamiseks, kui awanes kolmas, keskmine uks ja teener Karl teatas walju häälega:

„Breili Ewa Segewald.“

Williami silmad läksid imestusest pärani ja ka Rogeri ilmes peegeldus äärmine üllatus. Oli see

tõesti sama naine, keda ta paari tunni eest oli kohanud maanteel?

Kui Eva Hegewald poleks iseloomult olnud nii tagasihoidlik ja lihtne, ta oleks kindlasti olnud uhke muljele, mille avaldas oma inglise jugulastele.

Lord Dwyfordil oli olnud õigus, kui ta ütles, et preili Eva Hegewald on ilus. Suurepäraselt sobis elegantne must sametkleit ta punakas-blondide juuste juure, mis nüüd, tänu toaneitsi Mary osavatele kätele, raamisid ta õrna nägu moodsa joenguna.

Kuna täditiitrega toimunud muudatus esimehel pilgul rööwis Rogerilt kõnewõime, ei saanud ta teda esitleda oma isale. Kuid viimane oli ise astunud noore daami ette ja wiisakalt suudelnud ta kätt. Siis istuti lauda.

BilludEGA juhatas weidi kaugemal seisew William mõlemaid teenreid, kes kandsid lauale toite. Kuid ta ise täitis klaase.

Lord Springfield kohtles oma ootamatult saabunud jugulast juure jüdamlikkusega ja talle tegi nalja, et mõlemad noored püüdsid wältida teineteise pilke, kuigi nad ilmiesti olid liiksteisest väga huwitatud.

Sõõgisaalist siirduti juitsetamissalongi, kus William lord SpringfielDi wiipel liilitas raadioaparaadi.

„Hallo — hallo! — Daamid ja härrad! — Kuulete nüüd tantsumuusikat Londoni Savoy-hotellist!“

Sette kahtles Roger, siis — märgates pilkawat sädet Eva Hegewaldi filmis — tõusis ta püsti ja palus oma täditiitre tantsuma.

Mugawalt istudes tugitoolis, waatles lord Springfield paari, kes nii jujuwalt tantsis pehmel walbal tangot, et näis, kui poleks nad oma wara-

lest lapsepõlvest jaadik teinud muud, kui valmistunud selleks tantsuks.

Tund aega hiljem saatsid mõlemad härrad oma külalise mõdrastetoa ukseni, kus Mary teda juba ootas.

Wana lordi imestuseks ei tulnud ta poeg sel õhtul enam tema tuppa, waid, pomisenud midagi firja kirjutamisest, soovis head ööd, ja eemaldus kiirete sammudega.

Sel ööl magati Greenhalli lossis väga halvasti. Ewa Segewald lebas pärani silmil jängis ja waltis pimedasse lakke, siidames kummaline ärewus. Ei leidnud und ka Roger, kes toidikuni wiffles oma asemel. Minult wana lord magas rahulikult ja mängis unes oma pruuni- ja blondipäiste lastelastega.

— — —

Kümned tuhanded jalakäijad woorisid päewa jooksul läbi Solborni wiadukti ja autode ning teiste sõidukite wool ei kattunud seal enne hilisööd. Ülal katustel asteldasid juba teist päewa kaks forstnapühkijat, ja forstende rohkuje tõttu oli alt wõimatu jälgida, mida nad seal õieti tegid. Ent kui politseinikul, kes uulitsal korraldas liiklemist, oleks nende toiminguteft olnud aimu, ta oleks jätnud kõik sinna-paika, jooksnud Manchester-panka, ja kutsunud kohale Scotland-Yardi ametnikud. Kuna forrawalwur aga forstnapühkijaid üldse ei märganud, olles tegevuses liiklemise juhtimisega, wõisid „tumedad aumehed“ rahulikult jatkata oma tööd. Neil oli küllalt aega selleks, et läbi saagida teraswõrestik, mis kattis panga warakambri kitsast õhutoru.

Pimedus walitjes suures pangahoones. Minult

paaris ruumis põlesid veel tuled. G. A. David, teine direktor, haigutas ja heitis siis pilgu kellale:

„Kohes kaks, mu härrad. Arvan, et lõpetame nüüd töö. Või soovite jätkata, härra Young?“

Härra Young, üks panga profuriste, võttis prillid ninalt ja hakkas neid siidastkurätiga põhjalikult puhastama.

„Ei,“ vastas ta rahulikult, „kuna leidšime mea üles, võime nüüd rahulikult teha lõpu. Küll homme päevane vahetus töötab edasi.“

„Lõpetada, mu härrad,“ hüüdis direktor, „muidu ei jää teistele homseks mingit tööd!“

Tohutujuured arveraamatud löödi käreerikalt finni, statistika-kaardid asetati kastidesse, laekad sulleti, võtmed flöbisesid.

„Head ööd, härra David, head ööd, härra Young,“ kõlas ametnike suust, ukseid sulgusid ja mõlemad härrad olid üffi.

Härra David oli parajasti süüdanud sigari, kui talle midagi meenus. Ta lõi endale peopesaga vastu otsmikku ja ütles:

„Snimene läheb wanaks — mälu ei tööta enam! Nüüd wast tuli meelde, et öökasjast on mõlemad rahamapid veel varakambrisse wiimata!“

„Mga miks ei teinud Brown seda? See kuulub ju tema otsekoheste ülesannete hulka —“

Härra David wiipas rahustawalt:

„Ei, see on minu süü, armas Young! Brown pidi täna kümne minutit warem ära minema ja palus mind, et ma ise wiiksin raha varakambrisse!“

„See oleks pangarööwlitele olnud raswane suutäis!“

„Suust nii — mõlemas mapis kofku on 16.382 naela, näete, siin on saatefiri!“

„Tulen teiega kaasa. On teil wõtmed?“ küsis Young.

„Wäga hea. Wõtke üks mapp enda kätte. Aga, oodake, helistage walwetuppa, muidu hakkab, nagu wiimasel korral, alarmiseadeldis jälle tööle ja meil tuleb asjatuid sefeldusi.“

Prokurist haaras telefoni-kuuldetoru:

„Hallo — hallo!“

„Kas keegi ei wasta?“ küsis David.

„Ei, nähtawasti pole telefoni jälle ümber seatud. Lähen eesruumi.“

Direktor David haaras mõlemad mahukad mapid, kuna prokurist ruttas walwuritele asjast teatama.

Kitkas, kaunis järsk trepp, mida mööda direktor David nüüid alla astus, juubus umbes sahe meetri laiuses käigus, millist walgustasid üksteisest teatavas kauguses asetsewad lambid. Siledad, külmad betoonseinad ja hämar walgustus awaldasid wangla muljet, millist weel jüwendas käigu lüngus, allapoole langew põrand, mida mööda tahtmatult hakkasid liituma jooksummul.

Rasksiimmend sammu eemal tegi tunnel järju fäänaku, weidi maad enne warakambri rasket ust. Miks oli seal nii pime? Direktor David sehtatas hetke hämmastunult. Wististi on elektripirnid jälle põlenud läbi, mõtles ta, oh, need ametnikud on nii lohakad! Aga — mis jahin see on? Nagu läheneks keegi...

— — —

Neli forstnapühkijat mustades liibuwates trikoo-ülikondades hiilisid mööda katuseid, kumardudes wabel isegi ronides, kui uulitsalt paistew tuledehelt oli liig hele. Jõudnud katusele, kus kaks wiimast päewa olid töötanud salapäraseid forstnapüh-

lijad, tõstis üks meestest käe. Paar liihikest, josis-
tatud sõna, siis eemaldati läbiwiilitud ja -jaetud
wõreplaat, mis kattis õhutoru. See oli parajasti
nii suur, et sealt pääses jale inimkeha läbi.

Üks saladuslikest fogudest, kes näis olemat teiste
juht, lastus kõhuli maha ja pistis pea sügavale
woolifusjarnasesse awausesse. Lausumata sõna, kuu-
latasid teised, kõik muisklid pinewil, filmis ärewus.

S siis tõusis mees jälle piisti ja waatas pead
raputades oma käeuuri helendawat numbrilauda.

„Kõik on korras, aga miks ei kosta wilet? Kas
lõikasid läbi telefoniihenduse walwetuppa, Mac?“

Maciks nimetatud mees tahtis parajasti wastu-
seks awada suu, kui kostis läbitungiw wile.

„See on — läheme! Kuulge, Ferdi ja Bliis!
Minult siis tulistada, kui meile sületakse tee tagasi.
Äärmise häda korral, ärge hoolige meist, waid põ-
genege!“

Tumm noogutus, siis haarasid katusele jääwad
mehed wöö wahelt rewolwrid ja seadsid need laske-
walmis. Ülast awause serwast finni hoides, libis-
tas jõugu juht enda kitsasse torusse. Weel wiimane
wiibe mustas trikookindas käega, ja ta kadus teiste
filmist. Minut hiljem järgnes talle Mac.

Õfegi kui Manchester-panga teine direktor G. A.
David oleks juutnud pidurdada oma samme, ifegi
siis poleks ta oma saatusest pääsenud. Tal polnud
aega karjumiseks, ta nägi waid järsku — hämaras
walguses waewalt tunlawana, maapinnalt ferkiwat
tumedat fogu, nägi läikiwat kuuli wuhisewat läbi
õhu ja langes siis hääletult kofku. Neli musta kä-
siwart lohistasid ta keha weidi maad warakambri
uksele lähemale, siis kostis trepilt kiiresti lähene-
waid samme.

„Särra David!“ hüüdis profurist. Särgmisel sekundil tabas teda jähvv vält ja ta wajus kokku. Naskfelt weeres ta elutu keha wiimaseft trepi astmelt pörandale.

Mõlemad mehed, kes ootasid katusel, kuulatasid tähelepanelikult. Kas see polnud tasane wile, mis kostis alt? Olid need seal all tõesti nii kiiresti lõpetanud oma töö? Luurawalt waadanud ringi, heitsid mehed õhufese konkjuga nõöri õhutorust alla.

„Zuba walmis?“ imestas Bliss.

„See läks küll kähku,“ jostistas Ferdi.

Nad puudutasid nõöri: sel oli külljes raskus. Nüüd tõmbasid nad nõöri pikkamisi üles ja asetasisid koguka mapi katusele.

Jälle kostis wile — jälle lasti nõör alla ja tõmmati ka teine mapp üles.

Siis walitses hetke waikus. Särra uulitsal oli waibunud ja ainult harwa kuulduš mõne ükšiku jalakäija kõmisewaid sammude ja kihutawa auto tuutust.

Ettewaatlikult ferkis awauseft must pea.

„Kõik korras, poisid!“

„Korras, pealik!“

Wiis minutit hiljem olid Manchester=panga katuseft kadunud jalapärased kogud, kuid nüüd wast läks pangaruumides põrgu lahti: kõik alarmikellad helisesid mõidu, telefonid kõlisesid, walmurid jookšid ehmunult ringi.

— — —

Nagu mõitjad ei näinud inspektor Gilbert ja ülem=seersant Worth küll wälja, kui nad nüüd seisisid oma kõrgema ülemuse kolonel Gordoni ees ja jutustasid temale kurjategijate jultunud rünnakust Manchester=pangale.

„Kas tõite selle neetud nimekaardi kaasa?“ küsis kolonel Gordon, kui inspektor Gilbert lõpetas oma kirjelduse roima ühiskasjadest.

Inspektor Gilbert võttis oma rahamapist walge nimekaardi ja ulatas selle kolonelile:

„Siin ta on, härra kolonel.“

„Mister Roger? — Väle see neetud nimi! Mida tahhite öelda, ülem-seersant?“

„Kardan, et meil pole tegemist ühe, waid mitme kurjategijate jõuguga, kes nüüd jälgede segamiseks kasutawad kõik ühte sedasama nimekaarti!“

Kolonel Gordon mõtiskles.

„Baewalt on teil õigus, Worth, sest nii pandimaja omanik kui ka mõlemad pangaametnikud tapeti ühe sellesama rehwaga. Kuidas oli nüüd selle lingu nimi? — ah, bola, jah!“

„Londonis nimetatakse bolat ka „Hõbedaseks wälguks“, ütles inspektor Gilbert.

„Hõbedaseks wälguks?“ lausus kolonel Gordon mõtlikult. See pealkiri kriminaalromaanile! — Rahju, et Edgar Wallace ei ela enam, see oleks wegi tema weskile.“

— — —

Dma õhtuses wäljaandes kirjutas „Times“:

„Glame tsiwilisatsiooni keskuses, kuid igapäew häämmastame maailma siin toimuwate roimade õudusega. Väle on faks meie seast langenud ohwriks julmadele rööwlitele, kes nähtawasti pärit kuskilt Põuna-Ameerika rohtlaanest, sest ainult seal osatakse tarwitada bolat.“

Nagu selgub, on direktor David läinud warakambri käiku mõni minut enne profurist Youngi, kes tema tulekust oli teatanud panga eesruumis asuwa telefoni kaudu warakambri wiibiwatele waltwu-

ritele." Ja edasi järgnes piik kirjeldus kuriteo avastamise kohta.

„Morning-Post“ lubas kurjategijate paljastajale 16.382 naela, sama summa, mida siialdasid röövitud mapid.

Kaks päeva hiljem kirjutas „Daily Chronicle“:

... „Soolimata meie maailmauulsete kriminaalsete palawikulisest tegewusest, pole seni õnnestunud leida kurjategijate jälgi. Ka Manchester-panka jäetud kaart „Mister Rogeri“ nimega ei tähenda midagi. Sama hästi oleks rööwel mõinud tarwitada ka meie peaministri nimekaarti. Maksame isikule, kes esimesena teatab meile mehe nime, kes „Mister Rogeri“ nimekaardi jättis kuriteo kohale, tuhat naela, millise summa võib kätte saada meie toimetusest.“

Jamaica-street on räpasemaid uulitsaid Londoni Edas, kurikuulsas Whitechapel'i linnaosas, kus tihedalt üksteise kõrwal kilitawad ühe- ja kahefordsed majad, milledeft wärm ammu fulunud. Ühte säärasesse luitunud ja pooleldi wiltu wajunud majja astub sinises pluusis mees. Ta heidab uuriwa pilgu tagumise ukse tuhmi klaasakna läbi õuele, kus mängiwad ja kaklewad pesemata, määrdunud riietes lapsed, näod kahwatud ja näljased. Siis ruttab ta trepist üles teisele korrale, ikka kaks astet korraga. Ta koputab kolm korda seinale ja hetk hiljem awab wana naine ukse praofile. Tundes ära tulija, ta inetu nägu tõmbub naerule ja pühkides oma käsi määrdinud põllega, ta lükkab ukse pärani:

„Tere, härra. Palun!“

Nad astuwad poolpimedasse koridori. Naine awab koputamata ühe ukse ja sinises pluusis mees

astub tupp, kus hulk mehi mängib kaarte ja joob wiskit.

„Tähelepanu, pealik!“

Kaks, kolm meest tõusewad püsti ja kummarduwad kohmakalt. Kuid rühm mehi ei laise end kaardimängul segada.

„Mis tähendab siin pealik? Siin on igauks ise pealik! Charles, sinu ford — anna kaardid!“

Aga enne kui Charles jõuab wõtta kaarte, seisab mees sinises pluusis juba mängijate ees ja kirjastab:

„Kes on ise pealik?“

Ja samal hetkel haarab ta mängija kraest finni ja tõstab ta õhku.

„Sina, narakas! Sina lurjus, tahad ise olla pealik! Küll ma sulle näitan!“

Ja nagu pundar kaitse prantsatab waene ohwer wastu põrandat, mida katavad loendamatud sigareti otsad. Ent kuna mahawisjatu oigab, kas walust wõi wihast, seda on raske öelda, pöördub mees sinises pluusis rahulikult, nagu poleks midagi juhtunud, teiste koosolijate poole ja teretab neid kättpidi.

„Mül on kahju, poisid, aga kes ei kuula sõna, see lendab! Ja teie teate wäga hästi, mida see tähendab! Kuid nüüd asja juure! Kas osad jagati dieiti? Kui palju sai igauks, Dickens?“

„Kolmkümmend naela, härra.“

„Miks härra? Mina pole mingi härra ega taha ka, et mind nii nimetatakse. Olen ainult teie pealik!“

„Kuulen, pealik.“

„Beale selle pandi iga mehe nimele wiiskümmend naela pank. Mida tahsid öelda, O'Brien?“

„Arwan — meie mõtlejime,“ algas habemik irlandlane kogeledes, „et pangaga pole mõtet jannata...“

„Mida teie mõtlete? Kääfige selgemalt!“

Rannatamatult trummeldasid pealiku saledad sõrmed vastu laua serva.

„Koh, O'Brien? Kava pean ootama?“

„Meie mõtlesime, et oleks parem, kui saaksime raha kohe kätte. Ega keegi ei tea — võib olla oleme homme juba poliitipide pihvide wahel ja mis kasu siis hoituraamatust!“

Kõik ootasid uut vihahoogu pealikult, kuid ta jäi üsna rahulikuks. Ta naeratas koguni mõistvalt.

„O'Brienil on õigus. Wiist on tõesti kõige parem, kui Dickens teile ülejäänud osa lähemal päeval — ütleme laupäeval — kätte annab. Kes on nii rumal ja joob oma raha maha, see waadaku siis ise, kuidas ta järgmise ärini läbi saab.“

Pealik libistas pilgu üle toasolijate. Siis algas ta uuesti:

„Siin Londonis elab keegi daam — indialane, keda tahaksin toimetada kindlasse kohta. Maksan igaihele kolmkümmend naela sularahas, kui meie ettevõtte õnnestub.“

Pealiku luuraw pilk peatus juurekaswulisel mehel, kel olid haruldaselt paksud ja meelelised huuled:

„Koh, Berry, mis sinul jälle südamel? Kas mõni plika andis sulle hundipassi või ei wea sul enam wiimasel ajal?“

Särjaturjaga mees raputas pead:

„Tahtsin waid küsida, pealik, kas see naine on ilus?“

„Misjuguist naist sa mõtled?“

„Seda sealt Indiast, pealik.“

„See naine Indiast, Berry, on daam ja kuulub mulle, ärge unustage seda, seltsimehed!“

Soolimata sõbralikkusest oli ta hääles mingi äwardaw alatoon, mis sundis mehi waikima.

„Weel midagi, seltsimehed. Seda india daami saadavad alati faks hindulasest teenrit, õige tugevad ja osavad mehed. Nendega peab olema väga ettevaatlik. Vähemalt kõnelen asjast Dickensiga. Head aega, seltsimehed!“

Jälle surus ta kõigi meeste kätt, isegi tolle oma, kes lebas ifka weel põrandal, arvas siis taja ukse ja väljus. Kuulbus weel koridori ukse kinnilangemist, fiireid samme trepil ja siis teadsid mehed, et nad on jälle omavahel.

— — —

Waatamata suurtele preemiatele, mis ootasid igaihte, kes aitab politseid juhtida õigetele jälgedele, ei edenenud juurdlus Manchester-panga asjus põrmugi. Juba kümnendat korda oli kolonel Gordon kutsunud enda juurde inspektor Gilberti.

„Kas õnnestus teil selgitada, kes lõi kas läbi walveruumi telefoni traadi?“ küsis kolonel.

„Osutub, et montöör, kes pärast ametlikke töötunde ilmus panka kontrollima juhtmeid, ei seisnud telefoni keskjaama teenistuses. Ka pole ükski firma sinna saatnud oma meest. — Keegi koputas, härra kolonel.“

„Sisse! — Ah, härra profurör! Palun wõtte istet. Kas teil, härra profurör, on mõningaid lähemaid andmeid Manchester-panga kuriteo asjus?“

Profurör dr. R. S. Great wõttis taskust märkimu.

„Mitte midagi erilist, aga üks pisike kiwike siis-ki. Täna teatas endast trüükija omanik, kelle juurest on tellitud „Mister Rogeri“ nimelkaardid.“

„Kus asub see trüükijoda?“

„Whitechapelis, Northey-streetil, dokkide läheduses.“

„Sealt linnaosast on tellitud nimekaardid? Sme-
lit? Kas mees mäletab isikut, kes tellis need kaar-
did?“

„Ta jutustas, et see olnud keegi wana naine, kel
olnud suur põletisarm põsel, kas paremal wõi wa-
sakul, seda ta täpjest ei mäletanud.“

Kolonel Gordon wajutas kellanupule.

„Rutstuge siia inspektor Bitch,“ ütles ta fordni-
kule, kes hetk hiljem astus tuppa.

Paari minuti pärast oli kutsutu kohal. Kolonel
fordas temale prokuröri seletust ja küsis siis, kas
poleks nende tundemärkide järele wõimalik tabada
naist.

„See on wäga raske ülesanne,“ wastas inspek-
tor Bitch mõtlifult. „Whitechapelis leidub tosinaid
wanu ja noori naisi, kel on põletisarmid näol.“

„Kas tahate öelda,“ katkestas teda kolonel, „et
üksikutes Londoni linnaosades mehed põletawad oma
naistele märgid näkku? Minu arvates liialdate,
inspektor Bitch. Kas pole nii, Gilbert?“

„Kolleeg Bitchil on õigus,“ wastas inspektor
Gilbert. „Whitechapeli lööminguteft wõtawad osa
nii naised kui mehed. Kriti ägedaks kujuknewad
tiilid laupäewa õhtutel doffide ümbruses, kui mees-
tele maksetakse palka. Siis ootawad neid doffide
wärawates naised ja armukesed, et saada neilt raha.
Waewalt möödub seal laupäewa, kus politseil ei
tule end waele segada.“

„Kui asi on nii, siis peame korraldama haaran-
gu,“ ütles kolonel Gordon, „ja kuni isikute kindlaks-
tegemiseni wahistama kõik armidega naised. Mida
arwate sellest, härra prokurör?“

„Kardan, et ühes linnaosas ette wõetud haaran-
gul pole mõtet, sest kahtlusalune naine wõib asuda

ju kuskil mujal! Aga kõiki Londoni armidega naisi üles otsida on täiesti võimatu."

"Kuid siiski peame tegema kõik, mis meie võimuses, sest muidu ei anna ajalehed meile hingerahu!"

— — —

Victoria Hampdon oli Savoy-hotellist kolinud Kingstoni, Londoni kaugemasse eeslinna, kuhu ta endale oli üüriinud Themse kaldale ilusa juwila. See polnud armastus looduse vastu, mis sundis hellitatud seltskonnadaami lahkuma Londoni karest, vaid lootus siin üksinduses pääseda Roberto Bechini armuawaldustest, mis wiimasel ajal olid muutunud temale väga tüütavaks. Kuid ühtlasi oli see hirm tolle mehe eest, mis oli tõukejõuks juwila üürimisel. Rööwkäik Manchester-panka ja kahe ametniku tapmine oli Victoria Hampdonile awaldanud sügawat muljet, kuigi ta ei julgenud seda ise tunnistada.

Ustawamaid teenreid kui olid Sidi ja Sadi oli võimatu leida, kuid lijaks neile palkas Victoria Hampdon weel aedniku ja teenri, mõlemad tugewad mehed. Enne juwila üürimist olid Sidi ja Sadi aia, pargi ja maja põhjalikult läbi otsinud, et leida, kas seal leidus peiduurkaid salaja sissehülilijatele. Kuuna nende arvates majas polnud karta kellegi ootamatut kallaletungi, Victoria Hampdon oli rahuliku siidamega kirjutanud üürilepingule alla. Ta poleks seda teinud, kui ta oleks teadnud, et enne teda oli keegi lõunamaalase wälimusega härra põhjalikult tutvunud kõigi ruumidega ja maja ümbrusega, kuid siis wiimsel filmapilgul loobunud juwila üürimisest.

Victoria Hampdon riietus parajasti Londoni sõiduks, kui Sidi, kel oli luba igal kellaajal, nii

ööl kui päewal, koputamata astuda oma käskijanna tuppa, teatas, et härra Zechini ootawat salongis.

Victoria Sampdon fortsutas pahaselt kulmu, kuid läks siiski salongi, enne öelnud Sidile paar sõna India keeles. Galantselt, nagu alati, terwitas Roberto Zechini ilusat daami, ühtlasi awaldades imestust, et lady ei suwatfenud temale teatada oma uuest asupaigast.

„Kuid teie leidsite mu ometi?“ Victoria Sampdoni häälest kuuldus pilget.

„Minult oletus, õigemini küll weendumus, et teie siia tuleku põhjuseks polnud soow põgeneda minu austusawalduste eest, andis mulle julguse otsida teid üles.“

Ilusa daami silmad sulguwad kitsaks piluks, et järgmisel hetkel awaneda ja mehele uuriwalt otsa waadata.

„Kga kui teie oletus oleks olnud wale? Kui ma tõesti oleksin tahtnud, nagu teie ütlesite nii ilusti — põgeneda teie austusawalduste eest? — Mida oleksite teinud siis?“

Rõhklemata sekunditki, wastas Roberto Zechini:

„Mina leiaksin teid igalt poolt, mhlady. Kui Roberto Zechini armastab kedagi naist — kui ta tahab seda naist omada, siis, mhlady, ei tunne Roberto Zechini mingisuguseid takistusi, mis suudaksid teda sundida loobuma kord seatud sihi saawutamisest.“

Ei leidunud sel hetkel Inglismaal wist teist meest, kelle hääl oleks wäljendanud nii palju kirge, armastust ja kindlust kui seda kostis itaallase omast, ja Victoria Sampdon poleks olnud naine, kui teda poleks wõlunud Roberto Zechini sügaw mahe hääl.

Weetlew naeratus huulil, sirutas Victoria Sampdon temale kae, mida itaallane waid fergelt puudu-

tas huultega. Aga filmapilgul, mil tema fergesti süttim firk löi lõffele, kuulis ta oma selja taga ukse avanemist ja wiisakalt ükskõikset häält:

„Mhlahh, auto ootab.“

Järsku nõfjuga pöördus itaallane ümber ja waatas Sidi täiesti ilmetusse näkku. Teener kummar-
dus ja kadus kohe kui wari. Roberto Bechini ei suutnud nii kiiresti end walitseda. Victoria Sampdon märkas ta filmis wiha.

„Teie ehmušite, härra Bechini?“

Roberto Bechini kehitas ükskõikſelt õlgu:

„Teie teenritel on imelik komme ilmuda alati ebasõhawal ajal, mhlahh — kuid effite, ma ei ehmunud!“

„Oleſſin ka tõesti imestanud,“ Victoria Sampdoni suunurgis mängles pilkaw naeratus, „kui teid, kelle elukutſe on ſeotud nii suurte ohtudega, ſäärane piſiaſi oleks erutanud!“

Roberto Bechini astus paar ſammu iluſale naisele lähemale, filmis ähwardaw pilk. Kuid ſiis taltſutas ta oma wiha ja küſis wiisakalt:

„Kas tohin mhlahhle Dondoni ſõiduks paſſuda oma autot?“

Victoria Sampdon raputas eitawalt pead.

„Maailmas ei ſaa midagi muidu,“ ütles ta rahulikult. „Teie tunnete minu tingimusi. Nimetan waid ühe nime: Roger Springfield. Mitte mister Roger, pidage ſeda filmas. Wuide, härra Bechini, teie ütlesite ennist, et olete teel Crohdoni lennuväljale, ja astuſite ſiia waid hetkeks ſiſſe?“

Tummalt ſuudles Roberto Bechini kitſaſt naisekätt ja wäljus ſiis ſalongiſt ukſe kaudu, mis näis iſeendaſt awanewat.

Käed risti rinnal seisid Sidi hallis, kuid järgmisel sekundil oli ta juba väljas ja tõmbas teenistuswalmilt autoukse lahti.

Staallase auto kihutas juba läbi Crohdoni, kui ta peremees ikka veel murdis pead, kumb see oli, kas Sidi või Sadi, kes talle aitas ukse.

— — —

Wiis minutit pärast küllalise lahkumist istus Victoria Hampdon autosse, et sõita Londoni. Mida mõtles too ilus daam, wahtides kaugusesse? Kummaga tegelesid ta mõtted — Roberto Zechini või Roger Springfieldiga? Oli naise wiha oma endise armastatu vastu tõesti nii suur, et ta soovis temale halba? — ükski inimene, isegi mitte osawaim salapolitseinik poleks neile küsimustele suutnud anda wastust.

Carlton-hotelli jooksupois aitas Victoria Hampdonil väljuda autost, kuna Sidi, kes istus autojuhi kõrwal, ei liigutanud sõrmegi, et kergendada tema tööd. Oma kergete hõljuwate sammudega astus daam hotelli halli ja sealt suurde saali, kus istus väikse laua äärde aйна alla ja süwenes toidukaardi lugemisesse. Kas ta nägi kahte härrat, wanemat lumivalgete juuste ja harjataoliste wurrudega ja nooremad tumedapäist, kes koos noore blondi daamiga istusid teisel pool saali?

— — —

Viihike waidlus. Lord Springfield oli arwamisel, et ilusa daami vastu peab alati olema wiisakas, olgu ta segawereline või puhtatõuline aristokraat. Pealegi Indias olemat olud teistsugused kui Londonis.

Ka Ewa Segewald oli india daamist väga huvitatud ja soovis temaga tutvuda. Veel kõhles Roger. Midagi hoidis teda tagasi. Oli see hirm esitleda oma täditütart ilusale Victoria Hampdonile? Ta ei teadnud seda isegi.

Sel minutil astusid faks härrat Victoria Hampdoni laua juurde.

„Kas see pole sir Alfred, Roger? Härra, keda õppisin tundma laeval?“ küsis Ewa Segewald. „Ta on, muide, suurepärane inimene ja lõbus kaaslane!“

Roger noogutas vaikides pead, tõusis siis otsustavalt ja sammus Victoria Hampdoni poole, kes temale juba kaugelt kui heale tuttavale vastu naeratas.

Tänu kahe mõõra härra juuresolule, sobis kõnelus ladusalt. Näis, kui poleks neil ialgi olnud mingisuguseid lahkarvamisi.

„Too härra nii huvitava malge peaga on teie isa, härra Roger? — Ja noor daam? — Sugulane Saksamaalt? — Kas tõesti ainult ingulane, härra Roger?“

Victoria Hampdon ahwardas naljatades sõrmega ja Roger Springfield punastus kui koolipois.

„Meie sõber Roger on kõrvuni armunud,“ naeris sir Alfred, „ja mul ei jää üle muud kui hoiatada kõiki meie kuningriigi naisi!“

„Viialdate, sir Alfred,“ ütles Victoria Hampdon. „Kas esitlete mind lord Springfieldile, härra Roger, või on see minule liig suur au?“

Roger kummardus vaikides ja sammus siis Victoria Hampdoni ees laua poole, kust wanahärra oma õetütrega olid jälginud Rogeri tegemust. Kui india daam oli juba üsna ligidal, tõusid Ewa Segewald ja lord Springfield püsti:

„Tõhin teile esitleda oma isa lord Springfieldi, mhlady, ja oma täditütarit preili Ewa Hegewaldi Sakamaalt — preili Victoria Hampdon!“

„See pole esimene kord,“ ütles lord Springfield, „kus kuulen teie nime, mhlady, — minu poeg on sageli jutustanud neist ilusast päewist, mis ta weetis teie kaunis India kodus.“

„Ja ainult head?“

„Muidugi, mhlady, kuidas saaks nii wõlurast daamist kõnelda midagi halba?“

Jutt sobis hästi. Ka Ewa Hegewald mõttis elawalt kõnelusest osa, ainult Roger waitis. Talle ei meeldinud põrmugi, et mõlemad daamid nähtavasti olid üksteisele väga sümpaatid. Wanahärra alistus kohe Victoria Hampdoni haruldasele meelusele ja pool tundi hiljem palus ta teda Greenhalli lossi külla.

„Meil tuleb tore jaht — teie ratsutate muidugi, mhlady? — Ei. Siis,“ lord Springfield kumardus Victoria Hampdoni ees, „siis olen õnnelik, et tõhin noorte eemal olles wiibida teie seltskonnas. Kas see teile küll meelt mööda, on muidugi teine küsimus!“

„See on rõõmustaw,“ naeratas Victoria Hampdon. „Olen alati leidnud ja wiimane weerand tundi tõestas mulle seda jällegi, et wanemad mehed oskavad palju huwitavamalt westelda kui noored!“

„Tänuks teie hea armamise eest, mhlady, mis wana mehele meenutab jälle ta nooruspäewi, tõstan teie auks klaasi ja terwitan teid, mhlady, imedemaal Indiat!“

Seledalt kõlasid klaasid kofku. Victoria Hampdoni mustad silmad särasid veel salapärasemalt kui harilikult, ja lord Springfield ei suutnud neilt pöörata pilku.

Kuid sel filmapilgul astus Sidi — riietatud lumivalgesse siidilifonda, peas walge turban — oma kästijanna selja taha ja teatas, et ladhyl olewat aeg minna, kui ta kontserdile ei taha hilineda.

Nell puudus kümme minutit kaheksast, kui Victoria Hampdon jättis jumalaga. Autojuht pidi kiiresti kihutama, et weel õigeks ajaks jõuda Albert Halli ette, ja waewalt istus Victoria Hampdon oma kohale, kui algas kontsert.

Weel kunagi polnud Victoria Hampdon nii hajameelselt kuulanud muusikat kui täna. Tahtmatult pidi ta ikka wõrdlema mõlemaid Springfielde: noort ja wana.

Ja mõrdlus kaldus ikka wana lordi kasuks, kes oli palju peenetundelikum, aristokraatsem ja huwitavam kui ta poeg, tüüpiline tänapäewa inglise noormees. Lord Springfield oleks olnud wäga uhke, kui ta oleks saanud lugeda Victoria Hampdoni mõtteid, sest ta tundis end tõesti weel noorena, kuigi ta juuksed olid hallid. Oma salajamas siidamesopis oli ta weendunud, et suudab wõistelda iga noormehega, kuid muidugi ei sõandanud ta neid mõtteid kunagi waljusti awaldada.

Uurimalt seisis lord Springfield peegli ees, milles ta alle waatas wastu hea wälimusega wanem herra. Noor olla oli ju wäga kena, aga kas tema, sir Stam-Proktor, lord Springfield, earl of Greenhall, ei olnud mees, kes wõis weel õnnelikuks teha ladh Victoria Hampdoni taolise naise? — Hea, et Roger ei kuulnud oma isa tumma kõnelust, ta oleks kindlasti naerma pahwatanud wõi wähemalt kaastundlikult muianud. — Mida see poisikülm ütles, kui ta saab endale äffi wõõrasema? — Üldse ei meeldinud talle Roger wiimasel ajal hästi. Ta oli jäänud fuidagi tõsiseks, hajameelseks ja mingi wari tu-

mestas ta muretut elu. Igatahes — wanahärra naeratas habemesse — oli Ewa Segewaldi tulek Rogerile awalданud head mõju: ta polnud enam nii jünge kui esimestel päewadel, ja kui kõik tundemärkid ei petnud, oli ta oma kenasse täditütresse kõrmini armunud.

Ükki koputati uksele.

„Kas mhlord soowib weel midagi?“

Küüswalt waatas kammerteener William lordile otja.

„Ei, tänan, William. Tänahest päewast alates wõtan ise kingad jalast. — Ega meie pole weel wanad, William!“

„Head ööd, mhlord!“ ütles William ja fulges ta ja enda järel ukse.

Läänud oma tuppa ja süüdanud ühe lordi parimasti figareist, heitis William selili süngi, et mõlgutada oma mõtteid. — Haljakad inimesed olid need peened saksad! Nad pidasid oma teenijaid pimedaks! Ja ometi teadsid need kõik.

William walas endale portweini klaasi. See oli hea. Lord Springfield tarwitas alati ainult kõige paremat kaupa, kuid see ei takistanud Williami mõnikord muigamast tema üle. Kas wõi täna — oli seda waja, et ta ise hakkab end waewama kingade ärawõtmisega? Aga lord tahtis iga hinna eest olla noor, ja esineda tragilt isegi oma teenri ees, kes teda ometi tundis paremini kui ükski teine.

Portwein oli kange. William tundis meeldiwat suminat peas. See oleks nüüd kellegiga westelda, kuid kõik magasid juba. Kõik? Waewalt — härra Roger polnud kindlasti weel heitnud puhkama, sest ta armastas wiimasel ajal jalutuskaife kuuwalgeil õil.

William muigas. Paar päewa tagasi oli ta juhuslikult näinud, kuidas härra Roger talweaias

juudles oma täditütart. Ta polnud jellest kellelegi kõnelenud — milleks ka? Pealegi oli ta ju ustava-
maid teenijaid Greenhalli lossis. Minult toaneitji
Maryle oli ta asjast nii umbes mõista andnud, ja
tema muidugi ei rääkinud seda edasi.

— — —

Sel ajal, kui Greenhalli lossis kõik magasid rahu-
likku und ja Roger ning Eva Segewald nägid kum-
malisi unenägusid — armunud näewad alati ime-
likke asju unes — kihutas Victoria Hampdoni auto
pöörase kiirusega Kingstoni poole. Wimpletoni par-
gift oli ta juba möödas, nüüd veel väike metsatukk,
ja siis ongi kodu.

Uga mis see siis oli? — Kindla wõttega pidurdas
juht auto, silmitses hetke purunenud ruutu enda ees,
raputas õlalt mõned klaasikillud, mis olid jäänud
finna peatuma, haaras siis raske krumwifeeraja ja
hüppas oma istmelt. Ta ei kahelnud filmapilkugi
felles, et üks neist tumedast kogudest, kes nüüd ümb-
ritsejised masina, oli heitnud kivi, tahtes teda surmata.

Instinktiivselt surus end Victoria Hampdon
polstrinurka, kui autouks tõmmati lahti ja wali
ilmsesti moonutatud hääl, teda käsks välja astuda.

Järgmisel sekundil sirutas tema poole mehekäsi
ja Victoria Hampdon nägi maskeeritud nägu. Ta
tõukas riindajat, tagus teda rusikatega, ja kui see ei
aidanud, haaras ta hammastega tema põidlaft finni,
surudes need tugevasti lihasse. Mees karjatas walu
pärast, lastis oma ohwri lahti ja põgenes oma seltsi-
meeste juure, kelle käsi samuti oli käinud üpris hal-
wasti. Autojuht ja Sidi olid kardetawad wastased.

Wärisedes terwest kehast, waltis ilus naine nagu
jagatelt Sidile otja, kes seisis autojuhi taga.

„Kas mylady käsewad edasi sõita?“ küüsis hindulane rahulikult.

Suht istus oma kohale ja mõni minut hiljem sõitis auto juwila õue, mille wärawad Sadi oli awanud pärani.

Siikumatul istus Victoria Hampdon oma toas. Suus tundis ta ikka weel wastikut were maiku — kindlasti jääb rööwile eluks ajaks arm pöidlale! Millise sihiga rünnati teda? Inimrööm Londoni wärawate ees? — Wõimatu!

„Kui Roberto Bchini tahab omada kedagi naist, ei juuda teda midagi takistada...“ meenusid Victoria Hampdonile itaallase sõnad. Tolle maskeeritud mehe juust oli lipsanud itaaliakeelne wandesõna. Kas tarwitses siis weel kahelda, kes oli selle inetu rööwimisloo korraldajaks?

Mingil tingimusel ei tohtinud politsei asjast teada saada. Wiimaks oli mõne kallaletungijaga juhtunud raskem õnnetus? Nagu läbi une mäletas Victoria Hampdon walulist röögatust, mis oli tunginud nagu kellegi surmaohus olija juust. Sidi ja autojuht ei mõistnud nalja — kas nende ohwer üldse weel tibus kunagi?

Teda waldas juur tänulikkuse tunne oma truude teenijate vastu, kes teda alati ja igal juhul olid walmis kaitsma, hoolimata oma elust raasugi.

— — —

Särgmisel õhtul ajalehtedel oli jälle, millest kirjutada. Oli juhtunud uus jalapärane kuritegu!

„Evening News“ kirjutas:

„Õudne leid Wimbledon ja Kingstoni wahel — Kas tapetu wöttis oja Manchester-panga rööwist?

Läna warahommikul leidis kordnik number 5836 Wimbledoni ja Kingstoni wahel maanteekraawist tundmatu mehe laiba. Kuna nii teel kui ka murul oli kuitwanud werd, polnud wähematti kahtlust, et siin oli juhtunud mõrtjukatöö. Vähemal waatlusel selgus, et furnu köht oli lahti lõigatud. Asjatundjate arwates, on seda tehtud kõwera pussiga.

Kohe kohale rutanud Scotland Yardi ametnikud wõtsid ümbruse põhjalikule waatlusele ja awastasid mõne meetri kaugusel õnnetuskohast kahe kuuliga bola. Lugejad arwatawasti mäletawad, et pandimaja omanik Wennington ja mõlemad Manchester-panga ametnikud tapeti bolaga, tolle omapärase lõuna-ameerika linguga. Scotland Yard arwab, et tapetu ongi mõrtjukas, keda seni on otsitud tagajärjetult. Tapetu pilt on meie lehe kolmandal küljel. Scotland Yard palub kõiki, kel tema kohta on mingisuguseid andmeid, sellest teatada lähemasse politseijaoskonda."

„Daily Telegraph“ kirjutas:

„Oletus, et kuriteo motiiviks oli kättemaks, pole mitte täiesti alusetu. Hirmsa tapawahendi, bola, leidmine, näitab, et tapetul oli kawatsus kuskil Wimbledonis ümbruses toime panna uut kuritegu. Nähtawasti aga waritses teda seal keegi, kes oli temast kärmem. — Siikule, kes aitab politseil kindlaks määrata tapetu isikut, maksetakse 300 naela waawatamiseks.“

Wimbledonis leitud bola lebas nüüd kolonel Gordonis kabinetis laual. Naks läikawat, nagu poleeritud kelmise õuna suurusel kuuli, mis rippusid kahe meetri pikkuse rihma küljes.

Kolonel Gordon wõttis bola pihku.

„Kui meie teakime kindlasti, et see asi kuulus tapetule —?“ lausus ta kõhklewalt.

„Kas teie kahtlete selles?“ küsis üks inspektoritest.

„Muidugi, armas North, sest kuidas võime teada, et mitte mõrtsukas ei kaotanud bolat? Sunnitud kiiresti põgenema, ta fogemata kaotas oma hirmsa relva. Kas peate seda võimatuks, mu härrad?“

Inspektorid pidid tunnistama, et kolonel Gordoni väide polnud alusetu.

„Oleks väga huvitav näha, kuidas bolat kasutatakse,“ ütles kolonel Gordon mõtlifult, „kindlasti leidub Londonis mõni isik, kes seda oskab tarvitada. Peaks õige asjast teatama lehtedele. — Inspektor Gilbert, minge vaadake, mis lärm seal ees on? Mis kija teie seal teete, konstaabel?“ küsis ta pahajelt, kui korrapidaja awas ukse.

„Reegi mees tahab tingimata härra koloneliga kõnelda.“

„Kas ta ei öelnud, milles asi seisab?“

„Ütles küll. Ta seletab, et tunneb tapetut, kuid tema nime lubab ta awaldada wast siis, kui on 300 dollarit saanud kätte.“

„Kindlasti on see mõni tobu või lihtsalt petis! Aga, ükskõik. Ruttuge ta sisse, konstaabel.“

Järgmisel sekundil paisati üks uuesti walla ja konstaablit kõrwale liikates, tormas kabinetti kõhn hõredate juustega mehike. Auna ta nähtawasti ei teadnud, kes kolmest härrast oli poliitseiilem, pöördus ta lihtluse pärast kõige poole korraga:

„Peaasi, mu härrad — mul on siin muidugi ainult aumeestega tegemist? — peaasi on see, et olen siin esimene. Asjalugu on järgmine: minu naine loeb „Evening News“ist“ sellest mõrtsukatööst seal Wimbledonis või Kingstonis — tunnen mõlemaid kohti paremini kui oma westitaskut — teie ei usu mind, mu härrad? Kuid, mu härrad, teie effite — olen tõe ja õiguse armastaja inimene. Nojah, mu

naine waatab seda pilti sealt lehest ja ütleb: Paul — see on minu nimi — Paul, waata, see on ju — aga ma ei saa seda teile muidugi ütelda enne, kui kolmjada naela kõljewad mu taskus. Lühidalt ja selgelt: andke see raha siia ja ma ütlen teile kohe D'Brieni nime! Aga ilma rahata pole minuga midagi teha. Paul Berwick on wait kui haud, seda teab meie uulitsas igauks."

Mees kõneles nii kiiresti, et ükski ei jaanud sõna wahetele lausuda. Alles kui ta hinge tagasi tõmmates waikis, küsis kolonel Gordon:

„Miks tahate siis D'Brieni nime saladuses pida, härra Berwick?"

„Laduge raha lauale, siis ütlen teile kohe tema nime!"

„Aga teie ju mainisite juba D'Brieni nime!"

„Mina?" — Hämmastunult waatas härra Berwick kolonelile otse. „Tähendab — keegi käis siin juba enne mind?"

„Ei, härra Berwick, teie olete esimene, kes ütleb end seda meest tundwat. Kui teie andmed on õiged ja kui teie meile weel muretsete D'Brieni aadressi, siis teenite kõepoolest kolmjada naela. — Kus elas see mees?"

„Mul on Rimhouse'i jaama ligidal wäike pood — müüin seal paberit, tubakat, keppe, ka toiduaineid ja muud kraami. Seesama Eduard D'Brien käis minu juures ikka tubakat ostmas. Mõnikord maksis ta kohe, mõnikord aga laskis arwele firjutada. Minu naine ütles alati — ta on wahwa naine ja osaw kaupleja! — ütles alati, jah, et küll ja näed, see mees jääb meile weel wõlgu. Sa, Sumala eest, tal oli õigus, meil on praegu temalt saada kolm shillingit kuus penssi — ja kes selle kahju nüüd tasub? Aga, kus ta elas, waat' seda ma tõesti ei tea."

Kuid teie ehk saate seda teada?"

"Muidugi! See on tühi asi! Homme, kõige hiljem tunahomme, toon teile tema aadressi. — Kas teie ise maksate mulle selle raha wälja wõi teeb seda mõni teine?"

Polnud sugugi lihtne erutatud mehele selgeks teha, et ta raha saab wast siis, kui on selgunud, kas ta andmed on õiged. Alles, kui kolonel Gordon mitu korda oli finnitunud, et ta waewatasust ei jää ilma, rahunes Paul Berwick weidi ja jättis kõigiga kättpidi jumalaga. Kuid läwel pöördus ta weel korra ümber ja küsis hädise häälega, kas teda siiski ei weeta ninapidi. Uuesti raputas kolonel tema kätt ja palus teda kolme päewa pärast tagasi tulla. Nüüd wäljus Paul Berwick wiimaks ometi Scotland Yardi süngest hoonest ja asus kohe tapetu korterit otsima.

Koduteel mööbus Paul Berwick wanast majast Jamaica-streedil, kuid ta ei teadnud muidugi, et seal ühes räpases teise korra toas kõneldi Eduard O'Brienist. Toa sifustuses polnud midagi muutunud, kuid seekord ei mänginud mehed kaarte, waid joid ainult wiskit.

"Kui mina oleksin teiega kaasas olnud," ütles laiaõlgne hiiglane Berry, siis kõik oleks läinud libedasti."

"Ära sa praali midagi! Sinagi poleks sealt terwe nahaga pääsenud!"

"Mina?" Berry tõstis ähwardawalt oma tohutu suured rusikad.

"Sina, jah. Sa mõtled alati, et sina teed kõik ja unustad, et pealik..."

"Kes on siin pealik?" segas end nüüd jutu wahelle Rasimir. "Siin oleme kõik ühesugused pealikud!"

"Dled sa juba unustanud, kuidas wana sind minewal nädalal tuufeldas?" irwitab Berry.

„Kasimir ei unusta midagi!“

„Nojah, tahtsin ainult öelda, et pealik andis meile kindla käsu mitte mingil tingimusel kasutada tuli-
rekvi. Kuid paljakäsi oli seal võimatu midagi teha!
Loo neetud hindulane on hirmus osav! Oma kõ-
wera pussiga tõmbas ta O'Brieni kõhu lõhki, enne
kui see jõudis rüfikat tõstagi. Ja autojuht lõi wae-
lele Disleyle räske kruvikeerajaga pealuu sisse ja
purustas jalahoobiga Lambersi jääreluu! Jah, Ber-
ry, täna jumalat, et sind seeford kaasa ei wõetud!“

„Aga küll see naine seal autos wõis istitada!“

„Istitada? Ei tea. Aga omawahel öeldud, seltsi-
mehed, ta hammustas pealikul sõrme weriseks, kui
see ta autost tahtis wälja tirida!“

„Wahwa naine! Pagana päralt, niisugune mulle
juba meeldib!“ hüüdis Berry waimustatult.

Meeste kõneluse katkestas Dickens, pealiku usal-
dusmees, kes koputamata astus tuppa. Kohe ümb-
ritsefid mehed tema.

„Pealik lasseb teid terwitada, lapsed,“ ütles Di-
ckens, „ja teatada, et waatamata esimesele nurjumi-
sele korratatse kallale tungi mõne päewa pärast. Üht-
lasi palub ta teid meeles pidada, et ta ei salli mingit
armustust enda kuuldes, tagaselja wõite lobiseda mi-
da soowite.“

Ta waikis wiibu ja wõttis siis taskust rahamapi.

„Siin on kolmele weel elusolewale Wimbledoni
retkest osawõtjale igaihele wiiskümmend naela ja
teistele kakskümmend wiis naela ootamisrahaks. Pea-
likul on praegu wähe aega ja kes temalt midagi ta-
hab, see pööraku minu poole!“

„Palju sina siis said, Dickens?“

„Läpselt sama palju kui teiegi ja kolm naela sõi-
durahaks ja muudeks kuludeks,“ wastas Dickens ra-
hulikult.

„Mis meil nüüd teha tuleb?“ küsis Berry.

„Kõigepealt oleks soovitatav teie oma huvides, kui otsustate paariks nädalaks endile uue korteri. Siin võib asi kardetavaks minna. Seltsimees D'Brieni matustest võtab, nagu harilikult, ainult pealiskõrge. Teised ei tarvitse end tiilitada. On veel midagi?“

Ei, meestel polnud enam midagi südamel. Nad olid oma oluforraga isegi väga rahul. Kuid „pealiskõrge“ oli hirmus vihane. Ettekuulnud ta saavutanud oma sihti — ilus naine oli ikka veel vabaduses. Teiselt oli kaks kallaletungist osavõtjat raskete wigastuste tõttu mitmeks nädalaks riivist välja löödud. Ja kolmandaks oli neetud hindulane tapnud väikese wahwa D'Brieni, kes oli osavaimaid mehi ta jõugus. Ning kõige hullem oli see, et Roberto Zechini ei teadnud, kummale ta pidi oma kaaslase surma eest kätte maksma — kas Sidile või Sadile.

Saige pöidla tõttu ei saanud Roberto Zechini liituda seltskonnas, veel vähem ilmuda Victoria Sampdoni pale ette. Sellepärast kadus ta mõneks nädalaks Londonist, et kaugel maaväikeses sepitseda uusi tegemustamuu. Ta oli otsustanud iga hinna eest võita selle temperamentse naise ja oli meendunud, et tal see õnnestub varem või hiljem.

— — —

Kui kellelgi on idee, millega ta tahab teha äri, siis on harva kasulik sellest kõnelda teistele. Leidub ju alati neid, kes siis omastavad mõõra idee ja seda kasutavad oma isiklikes huvides. Kuid Paul Verwid oli iseloomult jutukas ja väikida sellest, et ta mõne päeva pärast saab politseilt kolmsada naela tasuks D'Brieni aadressi eest, käis üle tema mõimete.

Weel samal päeval teadis würtspoodniku külasõigust Scotland Yardi terwe uulits.

Paul Verwick oli õnnelik. Ta oli päewafangelane ja mida rohkem ta kõneles kohtamisest Scotland Yardi ülemaga, seda tähtsamana ta näis endale. Kui ta oleks teadnud, et ühele tugewale politseinikule oli tehtud kohuseks teda filmas pidada ja tema tegevust jälgida, ta iseteadwus oleks kindlasti tublisti kahanenud. Ja kui tal oleks aimu olnud sellest, et juhuslik ostja, kes kuuldes D'Brieni nime mainimist, oli korruga asjast väga huwitatud ja palus endale terwet lugu seletada algusest peale, kella seitseme paiku tuli seltsimehega tagasi ja asus poe wastu teisele poole uulitsat walwele. — Paul Verwick oleks wast siiski wilistanud kolmesajale naelale ja loobunud D'Brieni aadressi otsimisest.

Ruskil dokkides lõi kell seitse. Seda filmapiltu oli würtspoodnik pinewusega oodanud, sest nüüd poe sulgedes arwanes tal wiimaks ometi wõimalus asuda uurimisretkele. Ta käis kõik naabruskonna majad läbi ja kui kojamees ei suutnud talle anda wajalikke teateid, koputas ta iga korteri ukse taga, pärides awajalt, kas siin ei elanud kadunud D'Brien.

Kella üheksa paiku jõudis uudishimulik würtspoodnik Jamaica-street'ile.

„Keda teie otsite?“ küsis temalt keegi wõõras mees, kui ta wäljus esimesest majast.

Pitalt-laialt seletas nüüd Paul Verwick, et ta olemat tapetud D'Brieni korteri jahil.

„D'Brien?“ tuletas wõõras meelde. „Minu teada elas keegi sellenimeline maja number 13-das.

Kuiqi lõks oli seatud üpris kohmakalt, kuffus würtspoodnik kohe sisse. Kiirete sammudega suundus ta nimetatud maja poole, awas ukse ähmaselt walgustatud kotta ja waatas kõheldes ringi.

„Keda teie soovite?“ küsis järsku hääl tema selja taga.

„Eduard O'Brieni...“ algas Paul Berwick, kuid ta ei saanud jatkata, sest samal hetkel heideti talle kott üle pea.

„Kui teil elu on armas, siis pidage lõuad,“ soovitas nähtamatu maenlane ja tõukas teda toorelt edasi.

Kõik oleks läinud hoopis teisiti, kui politseinik Booth, kellele oli tehtud ülesandeks walwata würtspoodnikku, poleks teda Charles-street'il kaotanud silmist. Küll oli Booth, oma instinktile järgnedes, pööranud Jamaica-street'ile, kuid Paul Berwicki polnud enam kusaqil näha. Kui teda kella kaheteistkümmneni ei ilmunud wälja, sammus politseinik noruspäi jaoskonda ja teatas oma õnnetusest. Saanud korraliku noomituse, ta ruttas kiiresti koju magama, sest juba warahommikul pidi ta jälle alustama oma otsinguid, muidugi juhul, kui Paul Berwick jaks ajaks weel polnud poes.

See oli järgmise päewa kesköö paiku, kui Paul Berwick kahmatult ja wäsinult koonutas kõõgitoolil korteris, mis asus Princess-road'il, umbes weerand tunni kaugusel Jamaica-street'ist.

Tooli külge köidetud jalgade ja kätega, suus willastest kalgsubest nuustik, tundus würtspoodnik häda ja wiletsuse kehastusena. Paul Berwick, see jutukas mees, kes nii meeleldi kõneles, ei saanud nüüd sõnagi suust, suutes waid suuri waewu ahmida elamiseks wajaaliku õhku.

Sõuetuks jäänud kakskümmend neli tundi kestnud piinast, Paul Berwick oli kaotanud igasuguse huwi oma ümbruse vastu, ja ta ei pööranud mingit tähelepanu meestele, kes kärarikkalt jõid wiskit.

Siis awati uks ja tupp aastas mees, kes oli

paremini riidetatud kui teised. Talle pakuti wiina ja ühe sõõmuga tühjendas ta klaasi.

„Mida ütles pealik, Dickens?“

„Mis ta ütles?“ Dickens naeris. „Wang kotti ja kott wette!“

„Sihidalt ja selgelt,“ kiitis üks meestest.

„See pole käst, seltsimehed, waid ainult hea nõu. Wõime teha, mida tahame!“

„Wiimaks ometi lubatakse ka meid otjustada,“ tähendas Kasimir pilkawalt.

„Jah, kuid soowitan jüiski talitada pealiku nõu järele. Kes korraldavad asja? Felton ja Archer? Hüwa. Kuid kes weel? Kõime meest on waja. Kaks kannawad waheldamisi kotti ja kolmas hoolitseb selle eest, et õhk oleks puhas. Selles uulitsas pole praegu ühtegi politseiniku. Minge otjekohe jõe äärde ja wisake kott wette. Saite aru? — Hüwa. — Siis talitage karmesti, muidu sureb jee õnnetusehunnik weel enne.“

Kas Paul Berwick mõistis, et see oli ta jurmatõus? Igatahes ei awaldanud ta wähematki wastupanu, kui ta topiti kotti ja üks meestest selle winnas õlale.

— — —

Seersant Bell, olles oma õisel kontrollimise ringkäigul, märkas järsku kahte jõe juunas sammuvat meest. Üks neist kandis seljas kotti, mis nähtawasti oli väga raske, sest ta käis küürus ja puhkas ühtelugu. Weidi maad kaugemal järgnes kolmas mees, ilmjesti nende tuttav, sest aeg-ajalt hüüdis ta eelkäijatele tasase häälega üffituid sõnu, mis sundis neid tagasi waatama.

Seersant Bell seisatas uulitsa nurgal, maja warjus. Kui mehed temast möödusid, minnes otje edasi,

näis talle, et fott sialdas midagi elusat: iee liikus nii kahtlaselt. Ühtlasi armas ta kuulwat sumbutatud ägamist.

Ükşi kolme mehe vastu astuda oli Whitechapeli piirkonnas ohtlik ettevõte. Bell teadis seda, ja pealegi olid mehed, wälimuse järele otjustades, põhjafihhi tüüpilisemaid esindajaid.

Läbilõikaw politseiwile kajas kõledalt läbi õise waikuse. Mehed haarasid koti kahewahela ja pistsid jooksma.

„Seiske!“ karjus seersant Bell, nurga tagant wälja karates.

Mehed tormasid edasi.

„Seiske wõi ma lasen!“

Ja seersant Bell lastis kaks pauku õhku.

Kott langes prantsatades maha ja mehed sööstsid igauks ise ilmakaarde.

Uuesti tulistas seersant sihtides nüüd lähema mehe jalga. Kuul ei tabanud märki, kuid jamal hetkel pöördus mees wälkkiirelt, midagi walgatas ta käes ja järgmisel sekundil tundis seersant Bell, kuidas ta müts lendas peast. Kuul oli läbistanud selle.

Sälle sihtis seersant põgenikule ja nüüd langes too oiates maha.

Seersant Bell jõudis haawatu juure ühel ajal fordnifuga, kes paukude peale oli jooksnud kõrwaluulitsast kohale. Kümme minutit hiljem wiis sanitaarauto ühes bandiidiga ka tema ohwri politseihaiglasse.

Järgmisel päewal astus kolonel Gordon inspektor Gilberti ja kohtuarsti dr. Tidgeni saatel treltitud afnaga haigetuppa, kus lihtsas raudsängis lebas Paul Berwick, hädisena ja surmtõsisena.

„Noh, härra Berwick, kuidas käsi käib?“ pöördus kolonel würtspoodniku poole, kelle filmad olid wajunud auku ja nina muutunud kuidagi imelikult teravaks.

Koloneli lahkele küsimusele ei järgnenud wastust. Paul Berwick waatas härradele suuril filmil otja, kuid ta suu, mis nii meelelbi oli lobisenud, jäi tummaks.

Kolonel kummardus süngi kohale:

„Tänage Jumalat, et asi lõppes nii hästi, härra Berwick. Oma poe peate nüüd küll teise linnaosja üle wiima, kuid selle eest saate ka kolmjada naela waawataju. Dlete rahul?“

Mingit wastust, arg pilk waid libises üle ametnike nägude. Wiimaste päewade wapustusjed olid jutukast Paul Berwickist teinud waikseima inimese maailmas.

„Saawatu, kes lebab wastastoas,“ ütles arst, kui nad jälle seisid koridoris, „tahab tingimata kõnelda kellegiga Scotland Yardist. Kardan, et ta ei ela enam õhtuni,“ lihas ta mõtlisult.

„Lähme, mu härrad,“ ütles kolonel Gordon ja awas ukse.

Mees, kes furnuakwatuna lebas oma asemel, oli eluga juba teinud lõpuarwe.

Arst kummardus haawatu kohale:

„Teil oli midagi öelda poliitseiülemale?“

Saawatu noogutas nõrgalt.

Kolonel Gordon haaras ta käe ja hoidis seda tsahtlikult.

„Kõnelege, ma kuulan,“ ütles ta rahulisult.

„Dodate weidi! Süstin talle midagi, siis on tal natuke fergem!“

Wäledalt ja osawalt toimetas arst süstimist. Sai-

ge fulges filmad. Nais kui oleks elu kadunud ta kehast.

„Paari minuti pärast on ta jälle ärkvel,“ seletas arst.

„Mida tahtsite öelda?“ algas kolonel Gordon, kui haavatu laod jälle kerkisid. „Kas tegutsesite kolmekesi omal käel või mõne juhi ülesandel? Ah, teil oli juht? — Argentin on ta nimi? Mis tal on? Bool? Kuidas? Ma ei saa aru! Inspektor, kuulake teie, minu kõrval on jäänud tõntsiks.“

Inspektor Gilbert kõneles temaga rahulikult, nagu lapsega:

„Kõik on korras, armas sõber. Mees on päästetud ja teie kaaslased on veel vabaduses. Kuidas on teie juhi nimi? Ah, nii: ta on argentiinlane ja ta nimi on Bola? — Kas teate, kus ta elab? — Kuulge, armas sõber? Kõnelege ometi!“

Arst võttis haige käe oma pihku.

„Ta on surunud, härra inspektor!“

Peetunult vaatasid mehed üksteise otsa.

„Rahju, jääme hiljaks,“ lausus kolonel Gordon.

— — —

Oli jälle reede, päev, mil Dyford-klubi oli avatud külalistele.

Reedetel aega nagu tavalikult. Lagemistoas loeti, raamatukogu kõrgetelt riiulitelt otsiti raamatuid, mängutubades oli kaardimäng täies hoos ja igat lauda ümbristesid pealtvaatajad, kellel aga igasugused märkused olid keelatud. Teistes ruumides vesteldi ja naljatati, kusjuures alkohol etendas tujutõstja osa.

Sir Alfred, lord Dyford, hirmuäratavalt kõhn mister Onslow ja Roberto Bchini waidlesid elawalt päewaküsimuste üle.

„Mida tahtsite öelda, doktor?“

Dr. Tidgens, kes oli läitnud sigari ja nüüd mõnuledes puhus suitsupilveid õhku, waatas sir Alfredile otsa:

„Mees, kes Whitechapelis kofkupõrkel politseiga sai haawata, juri täna haiglas.“

„Üks kurjategija jälle vähem!“

„Seda küll. Aga kui seisin täna kolonel Gordoni ja inspektor Gilbertiga tolle mehe jurimoodi ees ja kuulsin ta waewalt arusaadamat ülestunnistust, pidi tahtmatult mõtlema sellele, et tolle õnnetu inimese saatus oleks kujunenud hoopis teisitsuguseks, kui ta oleks saanud parema kaswatuse.“

„Kes meie seast on patuta, see heitku esimene kivi!“

Üllatunult waatasid mehed itaallase tõsisesse näkku.

„Sige, härra Beshini, aga lõpuks pole me siia tulnud jotsiaalseid küsimusi lahendamaks!“

„Kuid doktor puudutas tänapäewa walujamat probleemi ja ma arwan, see humitab meid kõiki.“

„Aga kaswatuse tähtsust ei maksa üle hinnata,“ lausis mister Onslow.

„Teie arvate...“ algas Roberto Beshini.

„...et on olemas süündinud kurjategijaid, kellest parimad kaswatustingimused ei tee korralikku inimest,“ ütles Onslow.

„Kuid doktor pole meile veel öelnud, mida too kurjategija kõneles ja mis oli ta nimi?“ segas end kõnelusesse sir Alfred.

Doktor Tidgens oli parajasti tõstnud weiniklaasi ja hoidis seda nüüd wastu walget, nagu imetledes rubiinpunast wärwi.

„Ma ei reeda mingit saladust, sest homme kirjutawad sellest niikuinii kõik ajalehed — surnu nimi

oli Archer ja jõugu juht olewat keegi Bola Argentiinast. Suriija hääl oli nii nõrk, et kõigist ta sõnast ei saadud aru. Teie lähete juba, härra Zechini?"

„Jah, mul on kohtamine. Nägemiseni!"

Meglaste sammudega väljus itaallane toast, laskis endale garderoobis palitu selga aidata ja asus siis rahulikult trepist alla. Kuid uulitsale jõudes ei suutnud ta enam varjata oma ärevust. Ta hüüdis lähema takso ja ütles jubile:

„Wentworth — Midelfer-street'i nurgale! Aga kiiresti, armas sõber. Mael lisatajaks!"

Kas mõjus „armas sõber" mõi lubatud lisataju, igatahes arendas autojuht kiiruse, mis linna vahel sõites oli keelatud. Minult tänu tema oskusele wältida kõiki liikluspolitseinikke, pääses ta protokollist, ja jõudis mõne minutiga sihile.

Ükskõikselt, nagu oleks ta juhuslikult sattunud sellesse kohwikusse, waatas Roberto Zechini saalis ringi ja walis endale siis koha ukse lähedale, millele oli kirjutatud „Telefon". Tellinud endale musta kohwi, süwenes ta ajalehe lugemisse.

Mõni minut hiljem libistanud enne uuriwa pilgu üle kohwikusolijate, tõusis ta ja kadus telefoni kabiini ukse taha.

„Whitechapel 83745! Tänan, preili. — Dickens?" Siin pealif. Dickens, ootan sind kõige hiljem kümne minuti pärast kohwik „Montreali".

Dickens saabus täpselt.

„On tingimata wajalik, et kõik kaofsid mõneks ajaks Londonist," ütles ta, olles Dickens'ile jutustanud kuuldust.

Wihaselt wiskas Dickens figareti tuhatoosi:

„Et just Archer ei suutnud pidada suud?"

„Mähtawasti muutub inimene surma eel! — Igatahes homme lõunaks olgu õht puhas. — Siin on

tjheff reisirahaks ja sedelile on märgitud sihtkoht. Rahe, kolme päeva pärast sõidan teile järele. Sga üks piüüdku olla võimalikult ettevaatlik ja wältida kõike, mis wõiks äratada tähelepanu!"

— — —

Wida kaugemale edenes kewad, seda kaunimaks muutus Greenhalli lossi ümbrus. Aga ka kewad-päikeseta ja õitemereta oleks seal olnud imeilus, — vähemast Ewa Hegewaldi arvates ja Roger Springfield leidis, et ta täditütrele oli ka selles, nagu üldse kõiges, õigus.

Püüsid olal, luusisid mõlemad noored inimesed metsi ja nurmi mööda, saadetud waid Three'ist suurimast kolmest hundikoerast, kes erilisel hoidis oma noort kaskijannat. Tarwitses Jimmhl teda ainult wabastada ketist ja Three tormas pöörase kiirusega Ewa Hegewaldile järele ja polnud kohta, kust ta teda poleks üles otsinud. Ning ometi eelistasid Roger Springfield ning Ewa Hegewald oma jalutus-käikudel kaugeid metsatukki ja üffikuid niitusid, kuhu harwa sattus mõni inimene. Neil oli nii palju teineteisele ütelda ja nad ei wäsinud kordamast kui õnnelikud nad olid, et saatus nii imelikult oli juhtinud nad kofku.

Lord Springfield, kes ammu juba teadis, kust kaarest puhus tuul, ei läinud nendega kunagi kaasa, kuigi mõlemad armunud teda sageli kutsusid. Rohkem kui harilikult tegeles ta oma biblikataga ja oli wist paljas juhused, et teda nüüd erilisel huwitasi India päritoluga biblikate liigid. Ent kummaline oli see, et kõik need biblikad pikapeale omandasid lady Victoria Hampdoni näojooned. Lord Springfield raputas pead: oli see tõesti võimalik, et tema oli armunud?

Siimene, mida ta tegi pärast seda tunnetust, oli astuda riietumistoa peegli ette ja end uurivalt silmitseda pealaest jalataldadeni. Peeglist waatas talle wastu elegantne härra parimais aastais, kes wiimase kahe nädala jookshul näis olemat muutunud weel nooruslikumaks kui oli enne. Rahul oma wälimusega, lord Springfield käskis saduldada ratsahobuse, et sõita karjamõisa. Teel arendas ta säärastrast kiirust ja mõitis takistamatult kõik tõkkes, et tallipoisid ainult waewu piisid ta kannul.

Soolimata wäsimusest, mis oli pika ratsutusretke tulemusel, kutsus lord Springfield õhtul walitseja enda juure ja küsitles teda pikalt-laialt oma warandusliku seisju kohta. Osutus, et Greenhalli mõis andis igal aastal nii palju puhastkassu, et sellest mõis hiilgawalt elada. Kuid peale mõisa kuulus lord Springfieldile weel terve uulits üürikasarmuid Bondonis ja lisaks olid tal weel kaewandused. Ta oli rikas mees ja kunagi polnud lord Springfield sellest tundnud nii suurt rõõmu kui nüüd.

Kui Roger ja Ewa Hegewald arwasid, et nende noor armastus on weel kõigile saladuseks, siis effisid nad rängalt. Kõkapoisi kuni kammerteener Williamini teadis seda igaiks. Kõik rõõmustasid ja igaiks püüdis neid jätta kahetsi nii palju kui iee iganes oli võimalik.

Ent wana lordi käitumine äratas üldist imetust. Keegi ei taibanud, mis oli tema äkilise energia puhangu põhjuseks ja miks ta nii suurt rõõku pani oma wälimusele. Ühtlasi üllatas teenijaid ta fergesti ärritatumus. Tawalikult alati rahulik, mõis ta nüüd tühise asja pärast pahandada ja siis süüdlasele jäärase pilguga waadata otse, nagu oleks too toiminud mõne raske kuriteo.

Täna, see oli wiienal mail, istus lord Spring-

field mugawas koduses riietuses lustakalt pragise-
wa kaminatule ees. Wanad ja uued föited kõrgetel
raamaturiiulitel waatafid rahulolles wanale härrale
alla, kes mõnuledes riiupas portweini ja paffu iit-
supilwi puhus lakke, lugeses „Times'ist“ feltskond-
likke teateid. Ta tahtis parajasti lehe panna käest,
fui ufsele ilmus William:

„Wabandust, mylord. — Lady Hampdon soovib
mylordiga kõnelda. — Siin on nimekaart, mylord.“

William wäitis hiljem, et ta kunagi warem pol-
nud lord Springfieldi näinud sellises segaduses. Ja
oli tõsi, et wanahärra käitus tõesti päris kummali-
selt. Kõigepealt ehmus ta. Siis hakkas ta oma kae-
lasidet kohendama ja jagas minuti festel kümme üks-
teisele risti wastu käimat käsku, närwilikuks tehes
ijegi Williami, kes ometi oli rahu kehastus.

Istudes ühes hiiglaslikest wanamoodseist tugi-
toolest, mis reastusid halli seinä ääres, oli Victoria
Hampdonil aega küllalt oma ümbruse waatlemiseks.
Meljas poolümmarikus orwas asetsefid keskagejed rüüt-
lite raudrüüid, milliseid omal ajal kandnud Spring-
fieldi perekonna liikmed. Rahe üleswiiwa trepi
wähel rippus Trafalgeri merilahingu pilt, mille oli
maalunud kuulsamaid inglise kunstnikke.

Sümenenud wanaaegsete laemaalide waatlemi-
sesse, ei kuulnud Victoria Hampdon kiiresti lähene-
waid samme waibaga kaetud trepil. Lord Spring-
field seisatas wiimasel astmel ja silmitfes hetke ilu-
sat daami, et siis sammuda üllatunult üles waata-
wa küllalise poole ja teda südamlikult terwitada.
Kas Victoria Hampdon tõesti punastas, kui lord
Springfield kawaleerlikult suudles ta kätt, wõi oli
see ainult läbi wikerkaare wärwi afnaklaaside tun-
giw päikesekuma, mis pani ta põsed roosakalt õhe-
tama?

Pool tundi hiljem ratsutusretkelt saabuvas Roger ja Ewa Segewald leidfid majahärra ja Victoria Hampdoni elavas westluses.

Sonnakas furd, mis tekkis Roger Springfieldi otsimisele, kui ta filmas Victoria Hampdoni, kadus sealt kohe, kui ta märkas, millise soojusega india daam termitas Ewa Segewaldi. Mõlemad naised tundsid üksteise vastu suurt sümpaatiat ja polnud siis ime, et neil kõnelusteemadest ei olnud puudust.

Lord Springfield palus Victoria Hampdoni jääda lõunale, kuid wiimane keeldus, wabandades end aja puudusega. Kui kõik ühiselt läksid küllalist saama pargiwärawateni, ütles wanahärra:

„Roger, sa kutju oma sõbrad Oxford-klubist mõneks päewaks rebasejahile!“

Sa pöördudes Victoria Hampdoni poole, lisas ta sügawa kummardusega:

„Ma loodan, et ka mhlady gustab meid oma ilimumisega, sest pidu ilma daamideta pole kunagi täiuslik.“

„Tänan,“ naeratas Victoria Hampdon, „tulen meeleidi. Rebasejaht huwitab mind väga, kuid mul pole senini kunagi olnud juhust seda kaasa teha.“

„Lore!“ rõõmustas Ewa Segewald, „Ma mina pole veel iialgi käinud jahil. On see erutam, Roger?“

„Wägagi, aga kõige lõbusam on siiski jahile järgnew lõunajöök,“ wastas Roger naerdes.

Sel ajal, kui härrased lõbusalt westlesid, lonkis neeger Jimmy rahulikult kodu poole, sammudes mööda kitsast jalgrada pargimüüri ääres. Järsku wõpatas ta ja kangeistus sekundiks: pargiwärawas seisis hindulane oma rahwusrõiwastes, walge turban peas. Sama mees, kellega tal mõni nädal tagasi oli olnud nii ebameeldiw kohtamine!

Käärinud käised üles, astus neeger ähwardawalt mõdra poole, ise pomisedes wihaselt:

„Jimmy kollasele mehele näitama, Jimmy hirmus furi olema...“

Uga „kollane mees“ tegi midagi hoopis ootamatut. Sõbralikult naeratades sirutas ta neegrile käe:

„Tere, noorhärra!“

Jimmy wahkis talle sekundi hämmastunult otja, kuid olles iseloomult heasüdamlik, ei saanud ta teifiti kui pidi hindule ulatama oma suure kämbla.

„Jimmy neetult tugew!“ ütles ta siis ja pigistas Sidi kätt nii, et selle nägu tõmbles walust.

„Jimmy hea sõber kollase mehega,“ lisas ta siis nagu rahustuseks ja andis talle jumalagajatuks uuesti kätt, nüüd aga juba korralikult. Sellega oli waen nende wahel lõpetatud.

— — —

Roberto Zechini, kes elas Watling-street'il kolmetoalises korteris, oli wäga halwas tujus. Need polnud rahamured, mis teda rõhused, — tal oli pangas arwe, mille pärast teda iga Dyford-klubi liige oleks kadestanud, — kuid see oli ta seisukorra kindlustus, mis waewas teda. Archeri surmaeelne kahjatus näitas jälle furd kui kõikumine oli ta asend. See meel, et furiija sõnadest oli walesti saadud aru, muidu oleks ta nüüd juba wõibolla istunud wanglamüüride taga! Ja siis oleks Victoria Hampdon talle igaweseks olnud kadunud!

Victoria Hampdoni soowi Roger Springfieldile anda hoop, mis teda walusalt oleks tabanud, oli raske teostada. Teda ei tohtinud tappa ega wigastada, see oli tingimuseks. Aga mis siis teha? Roberto Zechini ei teadnud. Aga ometi oli hind nii ahwatlew: Victoria Hampdon oli weetlew naine ja pealegi

oli ta väga rikas. Ning see oli Roberto Bechini filmis oluline moment. Abielludes Victoriaga ei tarwitfenud ta enam jatkata oma hädaohtlikku tegevust, vaid võis rahulikult meeta oma elu, nagu tegid jeda kõik waranduslikult findlustatud inimesed.

Roberto Bechiniil polnud isiklikult midagi Roger Springfieldi vastu ja kui poleks olnud neid india teenreid, ta oleks Victoria Sampdoni juba ammu kas wõi kurjaga saanud oma wõimusesse. Aga nüüd polnud midagi parata — ta pidi ilmtingimata Roger Springfieldi kutse wõtma vastu ja sõitma Greenhalli lossi, et seal tutvuda seal walitsewate oludega.

Järsku koputas keegi uksele. Wiitfimata tõusta tugitoolist, millesse ta oli lastunud, hüüdis Roberto Bechini:

„Tulge sisse!“

Mees, kes ettewaatlikult sulgenud ukse, astus nüüd sammu temale lähemale, oli kiibara nii sügawale tõmmanud otsmikule, et paistis ainult ta näo alumine pool.

Roberto Bechini kargas püüsti ja tahtmatult libises ta käsi tagumisesse tasku, kus asus rewolwer.

„Mitte sammu edasi wõi —“

Wõõras wõttis kiibara peast.

„Ah, see olete teie, härra Somiuri! Natuke kummaline wiis teil sõprade kiilastamiseks!“ lausub Roberto Bechini kergendatult hingates.

Saapanlane naeratas.

„Ettewaatus on tarkuse ema. — Kas oleme siin omawahel?“

„Jah, siin ei kuule meid keegi, härra Somiuri. Aga mis toob teid siia? On midagi teenida?“

„Wast on — wast ei ole, kõik oleneb teist endast, härra Bechini.“

„Kaunis ebaselge, härra Somiuri, aga hakake pihta!“

Jaapanlane läks ukse juure tagasi ja lufustas selle hoolikalt.

Matades mõtit itaallasele, ütles jaapanlane:

„Müüd, härra Bechini, võime kõnelda ärist. Nüi on järgmine: minu walitsus wajab jälle üht jala-dokumentu — uusima allweelaewa mudeli plaani. Muidugi pole see ferge ülesanne, kuid teie osawuse juures!“

„Kus asuwad soowitud dokumendid praegusel fil-mapilgul?“

Meeste uuriwaißt pilkudest ilmnes, et siin oli tegemist kahe sõrde wastasega, kellest kumbki ei mõtelnudki tagatise ta paljastada oma saladusi.

„Järgmisel kolmel päewal asuwad paberid admiraliteedi hoones, tuba number 372, ja nimelt —“

„Ja nimelt, härra Somiuri?“

Itaallase häälest kõlas pinew huwi, ettepoole kummardunult ootas ta wastust. Kuid jaapanlane oli wakwel, nähtawasti tundis ta oma wastast juba kogemustest.

„Mes siis, kui mul on teada teie wastus, härra Bechini?“

„Tagatis, härra Somiuri?“

„Wana laul, härra Bechini! — Doonulikult saate igal juhul 10.000 naela — olete rahul?“

„Seda on palju algajale, kes ei tea, mida ta riskib, kuid kaunis wähe minusugusele, kes teab, mis teda tabamisel ootab, — ja pealegi on admiraliteedi hoone erilise walwe all.“

„See pole meie tundmata, härra Beshini, ja kui asi oleks fergemini teostatav, ma ei kõneleks üldse teiega, vaid pöördusin esimese forteri „pubastaja“ poole. Aga praegusel korral...“

„...tuleb jaapani walitsusel meelde, et on olemas keegi härra Beshini, kel sel alal on suur wilmus.“

„Mille eest ka wastawalt tasutakse.“

„Mis tähendab wastawalt, härra Somiuri? Teie pole veel nimetanud summat, mis makstakse asja õnnestumise korral?“

„Sigaret dokumendide üleandmisel saate algsumma kümnefordset.“

„Ütleme kahetümnefordset, härra Somiuri!“

„Ei, härra Beshini, Jaapan on waene maa, ta ei jõua nii palju maksta! Aga, hea küll, tõstan selle summa wiieteistkümnefordset.“

Staallane, kes wahepeal närwilikult oli fäänud tuba mööda edasi-tagasi, laskus tugitooli ja toetas pea kätele, mõtlifult lausudes:

„Lõpuks on hädaoht — tehtud, härra Somiuri, kõige hiljemalt kolme päewa pärast on dokumendid teie käes — wõi mind pole enam olemas! Kirjeldage mulle nüüd oluforda täpselt!“

Suur Londoni linnaplaan laotati lauale. Diawo käega joonestas Roberto Beshini admiraliteedihoone plaani:

„Siin on admiraliteet ja paremal asub kaardiwäe husarite kasarm ja kaugemal tagaplaanil Scotland Yard! — Kaunis ebameeldiw naabruskond, härra Somiuri!“

„Meie tasume hädaohu eest, härra Beshini! Somme ennelõunat saate 10.000 naela ja, seda ei wõta teilt keegi, kui teie ettevõtte peaks nurjuma?“

Mõtteisje jüwenenult uuris Roberto Zechini kaarti. Siis pöördus ta järsku jaapanlase poole:

„Kas olete ikka veel täiskarjlane?“

„Jah, saan töepoolest ilma alkoholit läbi! — Aga, et tulla jälle asja juure, härra Zechini, telligid maja ümber kergendatavad ju suuresti teie tööd!“

„Jah, kuid niimid on seal alaline walmepost ja waewalt politseinik on nii wiisakas, et lahkeb sealt sobival ajal! — Aga, hüwa, muretjen teile need paberid.“

„Dokumendid asuwad toas number 372, tavaliku finise kausta wahel, mis on paigutatud lihtsasse teraskappi. Kaustale on kirjutatud: „Salajane! II“. Kas pole kerge ülesanne teiesuguste wõimetega mehele?“

Staallane naeratas. Oli ilmne, et kiitus walmistas talle headmeelt.

— — —

Udu lahkudes hakkas tibama wihma. Mähkides end tugewamini laia mantlisse, sammus politseinik lõdijedes admiraliteedi ees edasi-tagasi. Kui igaw! Seal järgmisel walmepostil teatri ees oli kindlasti palju huvitatam. Siisaks weel see wastik wihm — aga millist kära tegi ometi see joobnud mees? Ei, niisugust asja ei tohtinud ette tulla! Ja kiirete sammudega suundus politseinik Whitchalli poole, kust kuuldus joobnu kriiskamist. Wärmihjeja tabamine ja jaoskonda toimetamine oli ka waheldus, ning pealegi wõis seal mõne minuti wiivitada ja selfimeestega natuke juttu ajada.

Samal ajal ronis punakaspruuni montööri ültkonda rietatud mees ahwi wäledusel tellinguid möö-

da üles. Kiiresti jõudis mees kolmandale korrale ja surus enda vastu akent, hoidudes tellingite raamistikuga warju. Kõrvaluulitajast kostaw sõidukite mürin jumbutas teemandi krigina vastu klaasi. Veel filmapilt, ruut andis järele ja mees lipsas pimedasse ruumi.

Ottewaatlilikult pisikeste taskulaternaga valgustades teed, sissetungija hiilis kapi juure ja järgmisel sekundil kostis puuri üksluust tassist jurinat. Seteks lakkas see, et kohe uuesti alata. Kuskiit nagu kuulidus samme — mees kuulatas. Ei, kõik jäi vaikseks — ainult läbi lahtise akna tungis tuppna uulitajamiira.

Rasijammul astus mees ukse taha, jurus kõrva vastu lukuauku. Majas walitjes sügaw rahu. Veel filmapilgu jurises puur, siis rakkus midagi ja ka-piüks awanes.

Mumine riiul oli tühi, ülemisel lebas waid üks kausi ja sellele oli kirjutatud suurte tähtedega: „Salajane. II.“

Seistes akna all, mees piilub õisele uulitajale. Siis ronib ta toast wälja ja hakkab piktamiji allapoole ronima. See on ta retke hädasohtlikem jätk. Tellingi teisele korrale jõudes arutab ta, kuidas pääjeda mööda politseinikust, kes nagu üleskeeratud masin käib seal edasi-tagasi. Veel ikka sajab wihma.

Nüüd tuleb wiimane redel. Täpselt kakskümmend üks astet, nagu luges mees ülesronimisel. — Veel künne astet. — Kas politseinik märkas teda juba ja teeskleb nüüd ükskõijust, et teda seda kindlamini tabada?

Surudes end tugewasti vastu kaitsepund, hoidub ta maja warju. Tema lootus, et politseinik edasi läheb, ei näi teostuwat. Ühend on üpris ehamugaw,

faua ei suuda ta siin wälja kannatada. Wast oleks kõige mõistlikum, kui ta hüppaks siit alla ja põgeneks kärmesti? Aga kui ta kukkumisel jaab wigastada?

Wasaku käega hoides redelipuust finni, ta tõmbab paremaga põuest kaks läikivat kuuli. Siis teeb ta katset end redelipuud mööda alla libistada, kuid puu on hõõweldamata ja pinnud tungiwad ta peopesadesse.

Ta toetab jalad jälle redelipuskadele ja ronib kärmesti allapoole. Veel kaks sammu...

Tarwitses politseinikul just nüüd tagasi waadata?

„Neetud!“ ütleb politseinik.

„Maledetto!“ wannub Roberto Zechini itaaliakeeles.

Wäle hüpe. Djaw käsi paistab ühe läikwaist kuulidest wastu pead politseinikule enne kui see toibub üllatuselt.

Samal filmapilgul pöördub ümber nurga härra heledas palitus ja mustas kõwakübaras. Palitukrae üles keeratud, sest wihma sajab weel, sammub härra rahulikult oma teed. Ent järsku näeb ta, kuidas politseinik, kes seisab temast waewalt kahekümne sammu kaugusel, sirutab nagu tõrjudes käed wälja ja siis raskelt langeb seljasi kui tinajoldat, kelle lapsekäsi liikunud ümber.

Ta näeb ka pruunis montööri ülikonnas meest jooksmas üle muru ja tormab talle järele, jättes politseiniku liikumatult uulitsale lebama. Kui montööri riietuses mees on kiire jooksjä, siis on seda ka inspektor Gilbert Scotland Yardist. Mis aga inspektoril puudub, on auto. Põgenejat aga ootab suur tume masin põikuulitsa nurgal. Haruldase osawuse ja wäledusega, mis ilmjesti tingitud harjumusest, hüppab

salapärase montöör autosse ja koha murab see minema.

Zärgmijel hetkel möödub ifta weel jooksmast inspektorist mootorratas. Näst peatuda, paar kiiret sõna, ametimärgi ettenäitamine ja inspektor kihutab autole järele. Ent käänakul pidurdab ta mootorratast, et libedal asfaldil mitte lennata kummuli. Paar autot sõidavad temast mööda, ta kihutab edasi, kuid tagaetaaw masin on wahepeal kadunud.

Kuigi Scotland Yard algul otjustas sissemurdmisest admiraliteeti waitida, ei juudetuo siiski jeda jaladuses hoida. Et wältida asjatute kuulujuttude tekkimist, anti ajalehetele sündmuse kohta täpne ülewaade.

Zärgmise päewa „Times'i“ õhtuwäljaanne kirjutas:

— „Meile on kõigepealt tähtis jee, et kurjategija ei saawutanud oma sihti. Admiraliteedi teraskapist rööwiti küll kausst, mis kandis pealkirja „Salajane II“, kuid kurjategijad ei teadnud, et see sisaldas waid kōrwalise tähtsusega pabereid. Need joonised ja plaanid, millede hantimiseks nähtawasti toimus sissemurd, asusid hoopis teises ruumis. Wuide, admiraliteedis wahetatakse alataja tähtjate dokumentide asukohta ja see määratakse iga päew alles pärast töötundide lõppu kindlaks, ning sellest teawad ainult kolm kõrgemat ametnikku.

Saawatud politseiniku seisukord on raske, kuid mitte lootusetu. Kui ei teki mingisuguseid komplikatsioone, arwawad arstid, et ta pikkamisi paraneb.“

Scotland Yardis ei kahelnud keegi, et see oli salapärase bolahaitja, kes jälle oli tegewuses. Sinesitati waid, et ta ohwer seekord oli pääsenud eluga.

„Lõpuks juhtub ju paremal lasturilgi, et ta mõ-

niford ei taba märki", ütles kolonel Gordon. „Miks ei pidanud siis väaratama bolahkeitja käsi? Rahju waid, et teie, härra Gilbert, ei jõudnud minut warem sündmuskohale. Kas otjingud on andnud mingisuguseid tulemusi?“

Inspektor Gilbert raputas pead.

„Weel mitte. See on osawaim roimar, keda kunagi olen jälginud!“

„Aga see fford kufkus ta ometi fiffel“ naeris kolonel Gordon. „Ma oleks meeljasti tahtnud näha ta nägu, kui ta kuulis, et need paberid pole midagi wäärt!“

„Tahtfin paluda, härra kolonel,“ ütles inspektor Gilbert, „et mind mõneks päewaks wabastataks mu igapäewastest kohustustest. Tahaffin nimelt selgufele jõuda, millife välisriigi faatkond neift plaanideft oli huwitatud.“

„See küll, määrän inspektor Bitchi teie ajetäitjaks,“ wastas kolonel Gordon. „Aga tegufsege ette waatlifult, armas Gilbert, teie teate ju, kui hellad on välismaalafed ja kui fergesti nad tõstawad protesti!“

— — —

Soolimata oma külmawerekfuseft oli Roberto Bchini ometi wäga rõõmus, kui ta wiimaks märkas, et teda ei jälitatud. Brentfordi alewiku lähedal afu was metfas tõmbas ta pruuni montööriilikonna felfjast ja nüüd oli ta jälle elegantne autosportlane, kes omaks lõbuks kihutas piki maanteid.

Teinud suure ringi ümber Londoni, sõitis ta hoopis teisest fuunast jälle linna ja jõudis warahomifil oma korterisse.

Dufustanud röövitud kausta oma kirjutuslaua laekasse, haaras Roberto Zechini hommiklehed: Need ei kirjutanud veel sõnagi võisest wargusest admirali- teedis. Gaigutades pani itaallane lehed käest ja jäi siis kannatlikult ootama sündmuste edaspidist arengut.

Kui järgnewatel tundidel ei ilmunud kedagi ja tšegi telefon waitis, riietus Roberto Zechini mood- jasse päewailikonda ja sõitis Oxford-klubisse ei- netama.

Waatamata warajale ajale, oli klubis siiski juba wõrdlemisi palju inimesi. Lähenedes meeste rühmale, kes tasjse häälega ajasid omawahel juttu, märkas Ro- berto Zechini, et sir Alfredi wiipel kõik hetk waitisid ja siis nähtawasti muutisid kõneluse teemat. Algul üllatas see Roberto Zechinit, ent kui teda iika endise sõbralikkusega terwitati, taipas ta, et jutt oli olnud admirali teedis toimunud wargusest, mille üle temaga kui välismaalasega ei tahetud kõnelda.

Shtupoolikult läks Roberto Zechini jälle oma for- terisse tagasi, enne majja astumist ettewaatlikult ringi piiludes, kas teda polnud waritsemas mõni kahtlane tüüp. Kuna midagi wõõrastawat polnud märgata, awas ta rahulikult oma korteri ukse ja hei- tis diivanile puhkama.

Weidi aja pärast ilmus jaapanlane.

„Teil oli õnne, härra Zechini,“ ütles ta, siruta- des itaallasele oma niiske käe, „kõik läks suurepära- selt. Tulin nüüd kausta järele.“

„Oli see õnn — osawus — wõi juhus — kes seda teab? Sgatahes nõudis see kaust iibe surnu!“

Jaapanlane waatas üllatunult Roberto Zechi- nile otse.

„Surnu? Kellest te räägite?“

„Politseinikust, loomulikult.“

„Politseinik elab ja loodetakse, et ta paraneb. Muide, need on ametlikud andmed.“

„Bäga kena. Ma ei armasta asjatuid ohvreid. Aga üllatav on siiski,“ lisas ta pead wangutades, „et mees pääsis eluga. Seda pole mul warem juhtunud!“

„Wististi effisite kauguses. Lööb tuli liig lähedalt ja hoota, jelle tõttu hoop oli nõrgem kui tavalikult. — Kas kaust on siin, härra Beshini?“

„On teil raha kaasas?“

„Muidugi, siin on ju aumeestega tegemist,“ naeratas jaapanlane wastujeks.

Ettewaatlikult, nagu hoides fergesti purunenwat kristalleset, asetask Roberto Beshini sinise kausta jaapanlase ette lauale, osutades nimetisförmega mustale pealkirjale.

Närwilikkude förmedega awas jaapanlane kausta ja jümenes jelle siju waatlemisesse. Naeratus kadus ta kollaselt näolt ja kui ta nüüd tõstis pilgu, waatas itaallasele otja wihast moondunud lõust.

Sette wahtsiid mehed üksteisele otja. Siis katkestas waiwuse Roberto Beshini weidi nõrwilik hääl:

„Mis on juhtunud, härra Tomiuri? Olete haige?“

„Kaust on õige, kuid siju on wale!“ lausus jaapanlane wäsinult.

Sälle silmitjesid mehed teineteist uurimalt:

„Mis nüüd?“

Erutatult kõlas itaallase hääl.

„Ragu juba ütlefin,“ wastas jaapanlane, „teie töö oli asjatu!“

„Sa teie armate, et asi on nüüd lahendatud? Et ma lepin sellega ja loobun oma rahast?“

Roberto Zechini oli ärritatud.

„Miks nii ägedalt, härra Zechini? Meie matšame muidugi...“

„Seda ma just teada tahtjingi. Noh, siis on kõik forras!“ katkestas teda itaallane.

„Korras? Laske mul ometi lõpetada lause, härra Zechini. Meie matšame muidugi, kuid ainult õigete paberite eest.“

„Kas mina olen vastutaw kausta siju eest?“

Jaapanlane kehitas õlgu.

„Miks erutute asjatult? Mõne päewa pärast on meil paberite uus ajukoht teada ja siis võite katset forrata!“

„Muidugi!“ itaallane naeris pilkavalt. „Mis puutub see teisse, et Scotland Yard on walwel ja mind kohe tabatakse?“

Jaapanlase huulil mängles jälle see salapärane naeratus, mis Roberto Zechinit alati ärritas. Teda waldas metšik wiha ja waewu taltsutades ennast, sihistas ta läbi hammaste:

„Mga kui ma teid sunnin tasuma kokkulepitud summa?“

„Mille eest?“ küsis jaapanlane teeseldud imestusega.

„Ma sooritasin ülesande ja toimetasin teie kätte nõutud kausta. Nüüd tahan ma oma raha!“

Jaapanlane taganes sammu.

„Teie unustate, härra Zechini, et kaust ei sijaalda õigeid pabereid. Mina wajasin ainult uue allweelaewa plaane, muud midagi.“

Nüüd ei suutnud Roberto Zechini end enam waltijeda. Ta tõstis rusika, et lüüa jaapanlast vastu nägu, kuid wiimane põikles osawalt kõrwale ja wi-

rutas temale endale jääraja hoobi vastu kaela, et ta meelemärfusetult langes põrandale.

Jaapanlane waatas ford weel ettewaatlikult taas ringi, pistis siis kausa oma portfelli ja oli järgmisel silmapilgul kadunud.

Alles tund aega hiljem toibus Roberto Zechini, ajas end waetawaliselt püüsti ja komberdas tugitoolini. Süüdanud sigareti, tuletas ta meelde wiimase 36 tunni sündmusi. Kolm ebaõnnestumist! Seda oli palju, liiga palju temajugusele wilunud mehele. Kuid lõpuks polnud ju tema süüdi - jelles, et kausa sifu oli wahetatud. Ta oli toonud jaapanlase poolt nõutud kausa ja tema meelest asi oli forras.

Ka politseiniku ellujäämist pidas Roberto Zechini ebaõnnestumiseks. Ta oli nii uhke oma kindlale käele ja forraga ta hoop polnudki surman!

Kuid kõige rohkem wihastas itaallast ta abitus jaapanlase ees. Tema, kuulus „Göbedane Kool“ oli lastnud end kollanahkse saatana poolt oimetuks liiia! See oli häbi, mida ainult weri wõis puhtaks pesta.

Jahutanud oma walutawat kaela sawimulla äädika mähistega, Roberto Zechini heitis diivanile pitali. Mõne tunni otjustas ta endale lubada puhkust, sest kauem polnud tal aega logeleda. Kõige hiljem paari päewa pärast pidi ta juba olema Greenhalli lossis ja enne seda tahtis ta weel külastada oma mehi, kelle peaforter asus nüüd wäljaspool Londoni piire.

Kaks päewa hiljem teatasid ajalehed ühe jaapani saatkonna ametniku laiba leidmisest Themse'ist. Kas siin oli tegemist enesetapmise, õnnetu juhu wõi kuri-

teoga, veldi olevat alles selgitamata küsimus, mille kallal juurdles politsei.

Tõelikult aga teati Scotland Yardis, et see oli jällegi roim, mis tuli firjutada salapärase „Hõbedase Noole“ arvele. Nimelt oli laiba kuskas jägav auks, samasugune kui see oli olnud teistel bolahetitja ohvritel.

Scotland Yardis valitses äärmine pinewus. Siseminister oli kolonel Gordoni kutsunud enda juurde ja teinud talle etteheiteid politsei liig loiu tegemise pärast. Kõik ametnikud olid ärewil ja igati tegi kõik, mis ta võimuses, et lahendada „Hõbedase Noole“ mõistatust, kuid nende töö ei kandnud vilja. Inspektor Gilberti ei olnud juba mitmel päeval Scotland Yardis nähtud ja keegi ei teadnud, kus ta viibis, isegi kolonel Gordon mitte.

— — —

Ükskõik, maiksest ja tähelepanu äratamata olid „Hõbedase Noole“ jõugu liikmed kogunenud „Rosh-Castle'i“. Mehed olid isegi tagasihoidlikud alkoholi tarvitamises, kartes purjuspäi oma saladusi välja lobijeda ja seega ennast ja oma kaaslasi hädaohtu saata.

Näiid oli igati end mugavalt fiske seadnud. Loidu eest hoolitses wana kurtum naine, kelle ainjaks hüweks oli see, et ta hästi teetis. Uuest korterist leidsid mehed terve raamatukogu põnewaid seiklusromaane. Seal oli ka hea raadioaparaat ja grammofon loendamatute plaatidega.

Esimesed päewad tundus elu „Rosh-Castle'is“ meestele päris paradüüsilikuna, kuid warsti hakkas neid maewama igawus ja Dickens oli sunnitud neid

aeg-ajalt lubama linna, igakord hoiatades, et nad seal ei hakkaks lärmitsema ega satuks politsei kiiři.

„Rosh-Castle“ oli wana kahetordne telliskivist ehitus keset suurt pargitaolist aeda, mida ümbritses kõrge müür. Raugelt tundus „Rosh-Castle“ mingi kindlusena ja seda muljet suurendas veel tugev raudwäraw, mis alati oli lukustatud.

Roberto Zechini oli „Rosh-Castle“i omandanud just sellepärast, et ta aseties täiesti ühisus kohas, wäikeses orus lubjamägedele wahel, kuhu wiis waid kitsas jalgrada. Sinna ei pääsenud ligi ühegi sõiduga ning suurem osa ümbruskonna elanikest ei teadnud üldse selle maja olemasolust.

Maja alumisel korral asuwat neli suurt tuba olid sijustatud lihtsalt ja otstarbekalt, kuid teise korra ruumid rahuldasiid isegi nõudlikumat elaniku. Eriti elegantne ja mugaw mööbel oli magamistoas, mis seisis alati kinni ja kuhu mehed heitsid uudishimulikke pilke waid läbi lukuaugu.

Teatamata ette oma tulekust ilmus Roberto Zechini ühel ilusal päewal „Rosh-Castle“isse“. Mehed terwitasiid teda erilise waimustujeta, wastasiid ta küsimustele liihidalt ja olid rõõmsad, kui ta Dickensiga läks ühte teise korra tuppa.

Pealik oli kummalijest närmilik, mis üllatas Dickensi, kes teda alati oli näinud äärmiselt rahulituna ja hülmawerelisena. Ühtlasi imestas ta ka, et pealik nõudis endale kohe konjaki, kuna ta muidugi ei hoolinud alkoholist.

Zoonud ühtejargi kolm klaasi konjaki ja wisanud waid pooleni suitsetatud sigari põrandale, hakkas Roberto Zechini rahutult mööda tuba edasi-tagasi sammuma.

Mõlemad käed oma halli ülikonna püüfitaštutes, jäi ta Dickensi ette seisma:

„Kas salajane telefoniliin on juba valmis, Dickens?“

„Kõit on korras, pealif, ja Greenhallis ei aima keegi, et teie sealt teštjaama abita saate meile telefoneerida. — Kas warsti lähleb lahti, pealif?“

„Mis see teid huwitab!“ wastas Roberto Zechini pahafelt.

Dickens kehitas õlgu.

„Mehed lähewad rahutuks, pealif.“

„Lähewad rahutuks? Mis jutt see on? Kas neil pole kõit, mida nad wajawad?“

„Sööki ja jooki küll, aga pipar ja sool puuduwad!“

Arusaamatult waatas Roberto Zechini oma abilišele otša.

„Pipar ja sool? — Ah nii!“ ta naeris wastitut naeru. „Ah nii, naised puuduwad! — Ütle neile, nad kannatagu weel nädal aega, siis ootab neid Londonis suur ülesanne. Wahepeal aga tuleb neil siingi ennast natukene liigutada. Asjasse on segatud keegi daam, kes õieti etendabki peaosja, kas wabatahtlikult wõi sunnitult, see on lõpuks ükskõik!“

„Daam Indiašt?“ küšis Dickens.

„Tema. Aga pea meeles, Dickens, ja wastutad oma eluga selle eest, et temaga midagi ei juhtul Šjegi juuškewarwa ei tohi tal kõwerdada! Kuuled? See daam kuulub minule, ära unusta seda! — Weel midagi? — Ei. — Noh, hea küll, siis lähen weel wiimaks magamistuppa. Poole tunni pärast pean ära šbitma — minu auto seisab teekäänakul.“

Ušje lint peos, waatas Roberto Zechini weel kord tagasi:

„Kes on meie parim lassõheitja, Dickens?“

„Teie ise, pealik.“

Maeratus libises üle itaallase kahwatu näo.

„Tahhjin teada, kes meestest on osawaim lasjo kähklemises?“

„Kahklemata Kasimir, pealik.“

„Kas arwad, et ta oskab kihutawa hobuse nii kinni püüda, et ratsani ei saa mingit wiga?“

„Ei, jeda ma küll ei tea,“ wastas Dickens õlgu kehitatedes.

„Siis kutsu Kasimir kohe siia!“

Setk hiljem kuuldus trepil sammude kolinat ja Kasimir, kes alati oli arwamisel, et igakuks jõugus on pealik, astus tuppa.

„Koh, Kasimir, kas oleme jälle sõbrad?“

„Muidugi, pealik,“ wastas Kasimir kõhklemata.

„Mäen, ja suitsetad. Siin on sigarid. — Dickens, wõta sina ka!“ ja ta liikkas karbi meestele lähemale.

„Tahhjin nimelt teada,“ lausus ta siis Kasimiri poole pöörates, „kas suudad kihutawa hobuse lassjoga nii kinni pidada, et ratsani ei saa haiget?“

„Oh, see on lihtne asi. — Millal ja kus see peab sündima?“

Kümme minutit hiljem seisis Roberto Bechini mugawas magamistoas. Ta lõhendas siidpatju diivanil, tõmbas waiba sängil siledamaks ja nihutas toole.

„Warsti, mu tuwike oled ja süin!“ sosistas ta, filmis kiretuli.

Sahivilaliste tulek oli kogu Greenhalli lossi pannud kihama. Teenijail, kel tavalikult oli aega külalalt, ei lõppenud niid asteldused hilisööni. Senini nii vaikne maja oli täis tija ja kära, sest härrad Oxford-klubist tundsid end siin nagu kodus.

Wana lordi närwilikkus oli möödunud Victoria Hampdoni saabumisejega. Ta weetis iga võimaliku minuti ilusa daami läheduses, westeldes waimukalt ja leides järjeft uusi ühiseid huwe. Meeleldi oleks ta terwe oma aja pühendanud Victoria Hampdonile, kuid wiisatus nõudis temalt ka tähelepanu teistele külalistele.

Kõik härrad olid parajasti ratsasõidul, kui Greenhalli jõudis Roberto Zechini, weidi kahwatu ja haiglane wälimuselt, kuid elegantne nagu tavalikult.

Ta oli äärmiselt üllatatud, leides lossist eest Victoria Hampdoni. Kuid muidugi ei wäljendanud ta seda, terwitades ilujat daami waid weidi iroonilise naeratusjega. Ewa Segewaldi ees kummardus ta sügawasti ja järgnema kõneluse kestel ei pööranud ta temalt pilku.

Noor sakslanna märkas pea, et ta itaallasele oli awaldanud kõigiti soodsa mulje ja see häiris teda weidi. Roberto Zechini ostas aga nii huwitawalt westelda, et Ewa Segewald warsti ei märganud enam ta waimustatud pilke, lõbuga kuulates anekdoote Rooma kõrgema jeltškonna elust, millede jutustamises itaallane oli tõeline meister.

Victoria Hampdon wai kis suurema osa ajast ja hingas kergendatult, kui härrad jõudsid koju. Nad terwitafid itaallast elawalt, nõokafid teda ta kahwatuse pärast ja pärisid uuemaid Londoni uudiseid.

Sõbusas meeleolus möödus pärastlõuna ja kõik olid üllatatud, kui gongilöögid teatafid, et aeg on lõunaks ümber riituda.

Wana lord oli lahtus ise ja ta otse jädeles nooruslikust rõõmusest. Ta hea tuju nakkas isegi Victoria Hampdoni, kes viimased tunnid oli olnud filmapaistwalt tõsine ja sõnaaer.

Zoonud nagu tavalikult funinga termiseks, lord Springfield pilgutab oma detütrele silma ja hakkas siis kõnelema sõprusest, mis alati walitsenud jakslaste ja inglaste wahel. Võpuks teatas ta oma poja kihlusest preili Ewa Segewaldiga. Kuigi peale Roberto Zechini see teade kellelegi polnud üllatuseks, teesklesid kõik siiski suurimat üllatust ja soowisid pruutpaarile kätterikkalt õnne.

Rasutades üldist elamust ja klaaside kõlminat, sofisitas Roberto Zechini Victoria Hampdonile:

„Homme on kättemaks teostatud!“

Mus daam kahwatus. Wärisewate sõrmedega asetab ta klaasi lauale tagasi, olles rõõmus, et üldises elamuses keegi ei märganud ta äkilisi närwilikkust.

Tund aega hiljem kui kawatsetud, kogunesid järgmisel hommikul jahilised lossi õue. Ewa Segewald rõõmustas nagu laps, kes waatab uut pildiraamatut, kui nägi harrasid punastes frakkides ja omapärastes jahimütsides. Koerad haukusid, kannatamatult ümbritsedes neegrit, kes waemu juutis neid taltjutada. Siis kostsid jahisarwe helid, koerad lasti lahti ja kogu firew seltskond traawis lossiõuest välja.

Ratjanitele järgnesid Victoria Hampdon ja lord Springfield wankris.

Müüd algas metsik kihutamine. Üle kiwide ja fändude, läbi kraawide ja ojade tormasid koerad, ratjanikud ikka nende kannul. Warsti kaotati üksteist filmast, sest mets oli wõrdlemisi tihe ja igamees püüdis hoiduda koertele wõimalikult lähedale, need aga ei liikunud enam ühises reas.

Dr. Lidgens, kes polnud just osavaid ratsutajaid, lendas sadulast. Kuid saamata suuremat wiga, ro- nis ta jälle wandudes hobuse selga ja kihutas edasi.

Tema polnud ainus, kes jäi teistest maha. Ka Roger Springfield oli sunnitud peatuma, et uuesti finnitada sadulawööd, mis oli läinud lahti. Ewa Segewald ei märganud ratsutamishoos oma kaas- lase wiivitust, sõites rahulikult edasi.

Miipea kui Roberto Zechini nägi Roger Spring- fieldi äpardust, kihutas ta Ewa Segewaldi kõrwale.

„Sõidame siitkaudu,“ soovitas ta, osutades pa- remal pool asuwale kitsale orule.

„Miks pärast?“ imestas Ewa Segewald. „Teised läksid ju otse edasi.“

„Nad teewad asjatu ringi,“ seletas itaallane. „Vaadake — sinna künkale peame jõudma. Oleme kolm minutit enne teisi seal, kui ratsutame oruist läbi!“

Ewa Segewald ei märganud luurawat pilku itaai- lase mustades filmades, ta kuulis waid tema mahe- dat häält, mis rääkis tema emakeeles. Tiwustatud soovist olla esinejena kohal, ta kihutas künkalt alla.

Tiheda wõjastikuga taetud org oli wõrdlemisi kitsas. Maapind oli kui kividest üle küllwatud ja Ewa Segewald oli sunnitud wõhendamal kiirust, kuna hobune järjest komistas. Ta tahtis parajasti oma kaaslasele teha etteheiteid halwa tee pärast, kui tun- dis end järsku õhku tõstetawat. Enne kui ta tai- pas, mis temaga juhtub, tundis ta end haaratawat tugewate käte wahel. Särgmisel sekundil suruti tal- le watitükk wastu nägu ja wiimane, mida ta tundis, oli fluoroformi imal lõhn. —

Saht oli lõppenud. Kõik kütid olid kogenenud määratud paigale, puudus waid Ewa Segewald. Tal-

Ipoisid saadeti teda otsima, jest armati, et ta on efinud mõõras metsas.

Ent juur oli meeste häämmastus, kui üks tallipoistest ilmus Ewa Hegewaldi ratsuga, kelle ta oli metsas püüdnud kinni.

Rõiki valdas hirm. Polnud kahtlust, et siin oli juhtunud õnnetus. Roberto Zechini oli esimene, kes toibus halwatusjelt. Ta kihutas uuesti metša ja teised härrad järgnesid tema eeskujule. Mingist jalajajest aindusest aetud juundus Roger Springfield kitšasse orgu, kuid ta ei leidnud sealst kedagi.

„Mylord, telefon! — Härra Roger kõneleb.“

Lord Springfield, kes juba oli koju jõudnud, kuna Victoria Hampdon oli teda poolelt teelt palunud tagasi pöörata, wabandas daami ees ja wäljus.

Kaks minutit hiljem tuli ta pead wangutades tagasi.

„Kas midagi on juhtunud?“ küsis Victoria Hampdon kaastundlikult.

„Ewa, minu poja mõrsja, on kadunud. Minult ta hobune on leitud, temast endast pole jälgegi!“

„On ta kuffunud?“ ilusa daami filmis peegeldus hirm.

Lord Springfield kehitas õlgu, palus end hetkeks wabandada, et Williami kästida kutsuda Jimmy.

„Saduldage kaks hobust, üks minule, teine teile,“ ütles ta neegrile.

„Kas armate, et on juhtunud kuritöö?“ küsis Victoria Hampdon neegri lahkudes.

Üllatumult tõstis lord Springfield pilgu:

„Miks arvate seda?“

„Teie ütlesite, et preili Segewaldi pole veel leitud, ja tahtmatult meenusid mulle mu kodumaa olud. Muidugi, see on võimatu,“ lijas ta rahustavalt, „siin ümbruses ei juhtu kuritegusid. Loodetavasti...“

„Mylord, hobused ootavad,“ teatas William.

Lord Springfield suudles jumalagajatuks lady Hampdoni kätt ja ruttas siis välja.

„Kus on koerad?“ küsis ta Jimmylt.

Neeger kadus. Hetk hiljem kuuldus koerte haukumist ja Jimmy ilmus nurga tagant nähtavale.

„Minult kaks. — Kus on kolmas?“ küsis lord Springfield kannatamatult.

„Jimmy leidma ainult kaks koera, mylord. Three wist jooksema metsa kuldpea lady juure!“ jetaas ta oma naljakas teeles.

„See küll — sadulasse!“ käsutas lord Springfield.

Rebasejaht oli selle kihutamise vastu naljaasi. Jimmyle, kes veel midagi ei teadnud kuldjuukselise lady kadumisest, valmistas metsik lõit pöörast lõbu, samuti kui koertelegi, kes fareldees jooksid ratsanike kõrval, haukudes ja wingudes.

Sahilised olid metsa mööda laiali ratsutanud, otjides kõrkjalt Gwa Segewaldi. Kui lord Springfield jõudis orgu, leidis ta eest vaid itaallase puu külge seotud hobuse.

„Mylord!“

Mäenõlvakult wiipas Roberto Beshini.

Loetudes tugewasti fontsadega liivasesse pinda, et järjul nõlvakul mitte libiseda, tuli itaallane alla orgu ja seistas lord Springfieldi ees.

„Kus juhtus õnnetus, on muidugi raste õelda. Aga arvatavasti leitakse ladh iga filmapilk!“

„Kas peate wõimalikuks kuritegu?“ küsis lord Springfield ootamatult.

Itaallane wõpatas, kuid walitses end kobe jälle.

„Kuritegu? — Ei, see on wõimatu, mhlord! Millega oleks kuritegu siin põhjendatud? Meie ei wiibi ju Balkanil, waid tšawiliseeritud maal!“

„Teil on õigus, härra Beshini. Kaske uskuda, et mu poja mõrsha langes roima ohwriks. See oli ladh Hampdoni oletus, — Jimmy!“

„Mhlord?“

„Katsuta minu — härra Rogeri juure ja ütle temale, et olen siin. Koerad jääwad siia, jah — ah teie seote nad finni, härra Beshini? — Jah, tänan. — Ettewaatust, koerad on tagedad.“

Kui lord Springfield oleks tähelepanelikumalt jälginud itaallase tegewust, ta oleks märganud, kuidas too taskurätiga pühkis üle koerte ninade, mis pani loomad tasa kiunuma.

Wiis minutit hiljem oli Roger Springfield kohal.

„Hea, et koerad on siin, isa! Siin on Ewa taskurätt, wast wiib see koerad tema jälile.“

Aga kui palju Jimmy ka ei näinud waewa, koerad ei leidnud mingeid jälgi. Tundus koguni, nagu oleksid nad järsku kaotanud haistmise wõime.

Õttingud kestsid hilisõhtuni. Oli juba wide-wif, kui mehed wiimaks otsustasid asuda koduteele. Katsutati waikides, noruspäi, igal sammul pine-walt kuulates, kas kuskilt ei kosta mingit heli. Aga metsas walitses õine rahu, waid lehed sahisesid tasa ja aeg-ajalt raksus mõni kuuwanud oks hobuste kappjade all.

Nagu wält selgest taewast oli noore sassa daami ootamatu kadumine tabanud Greenhalli losfi elanikke. Täis sügawat põlgust oli Victoria Hampdon itaallasele waadanud otša, kui too astus jalongi näol wariseerlik tõsidus. Roberto Zechini oli wastujeks waid pilkawalt naeratanud ja läinud siis oma tuppä.

Ta nagu moonduš saatanlikuks grimassiks, kui ta luges kirja, mille teegi oli asetanud ta lauale.

Kiri kõlas järgmiselt:

„Mu härra!

Mafirjutanu nõuab, et toimetaksite kõige hiljemalt kella kümneks homme hommikul rööwitud preili Segewaldi koju. Tingimuseks on, et ta olgu täiesti terve ja teda koheldaks wiisakalt.

Kui teie ei täida minu nõudmist, siis teatan kell 10.01 lord Springfieldile, kes on süüdi ta detütre kadumises. Ühtlasi alarmerin Scotland-Yardi.

Wastus pange suure tamme alla, mida teil eile juhus oli imetleda. Loon kirja sealte ära täpselt kell 12 öösel. B. S.“

Wäsinud tunde kestnud ratsutamisest, istusid härrad raamatukogus, oodates midagi, mis neile meel oli tundmatu. Ka Roberto Zechini, kes saadud kirja wihahoos oli rebinud tuhandeks tüükiks, wiibis nüüd teiste seas ja teeskles masendatut. Wein, mille William oli walanud klaasidesse, jäi joomata, mehed waid suitsetasid närwilikult, puhudes õhku tihedaid süisupilwi, mis lae all moodustasid kummalisi kujusid.

Müuratult awanes uks ja lord Springfield ühes pojaga astusid ruumi. Nagu käsu peale tõusid kõik härrad, jäädes sirgelt seisma.

„Wõtte istet, mu härrad,“ ütles lord Springfield. „Tulime teiega nõu pidama. Wast on teile wahepeal tulnud meelde midagi, mis aitaks selgitada mu õetiitre salapärast kadumist. Mõni esimesel pilgul tühine näiw asjaolu wõib osutada wäga tähtsaks. — Minule isiklikult meenus nüüd alles, et üks niinimetatud werewoertest, kes eriliselt oli kindunud mu poja pruuti, on ühes temaga jäljetult kadunud.“

„Uga neeger hoidis ju tagasihoiddul mõlemaid koeri rihma otjas?“ tähendas Roberto Beshini.

„Need on kodus, kuid puudub kolmas, kelle nimi on Three.“

„Ah, nüüd tuleb mulle meelde,“ ütles lord Twyford, „et nägin samasugust koera kui need kaks, ta näis siiski olewat weidi suurem, — natuke aega enne preili Hegewaldi kadumist. Ta tormas teiste koerte ahelikust läbi ja kadus kiiresti jahiliste silmist.“

„See oli kindlasti Three!“ ütles Roger.

Härrad waikisid, jüwenenud mõtisklusse. Wiimaks küsis Roberto Beshini:

„Ja mida loodate koera kadumisest?“

Lord Springfield kehitas õlgu ja laotas käsi:

„Seda ei tea ma iegi, kuid mulle näib, et see on kuidagi siiski tähtis.“

„On ju võimalik, et koer järgnes ladyle,“ arwas lord Twyford.

„Kui oletada, et lady kufkus sadulast ja wigastas end kuidagi, siis koer oleks hakanud ju haukuma!“ ütles sir Alfred.

„Aga kui ta langes ohvriks kuriteole?“

See oli itaallane, kes seda ütles.

„Vaewalt võimalik.“ Sir Alfred raputas pead. „Noorel daamil ei olnud waenlast ja röövimise otsustarbel ei tungita kallale jahilwiibijatele, kel pole kaasa määrtasju.“

„Kes teab?“ sõnas lord Dwyford mõttlikult. „Inglismaal pole kurjategijatest puudust — rääkige waid Scotland Yardi meestega, — aga siiski ei tahaks ta mina uskuda, et lady on sattunud roimariite kiiüsi!“

— — —

Nagu ärgates raskest painajalikust unest, waatas Eva Segewald ringi. Ugul ei taibanud ta, kuidas oli sattunud siia mõõraste tuppa. Ta pilk libises üle laia sängi, diiwani, laua ja peatus suletud ukseel. Sulgenud uuesti silmad, hakkas ta tuletama meelde möödunud päewa juundmusi. Ta oli koos teistega ratsutanud jahile, siis oli hobune kominatanud, keegi oli haaranud ta julle ja surunud mingi wastikult haisewa walge räti talle wastu nina ja juud... Mingi wandesõna oli tabanud ta kõrwa ja enne teadwuse kaotamist oli ta kuulnud weel koera haukumist. Edasi ei mäletanud ta enam midagi.

Eva Segewald kargas jängist ja astus ukse juure. See oli lufus. Ta koputas, folistas — mingit wastust. Siis hakkas ta oma järjaabaste kontsadega taguma wastu ust, mille tagajärjeks oli, et kostis raskeid samme — nähtawasti tuli keegi treppi mööda üles — ja kare mehehääl kaskis teda olla rahulik.

„Kui teil elu on armas, siis ärge tehke skandaali,“ ähwardati teda toorelt.

Ewa Segewaldil ei jäänud üle muud kui oodata ja kannatada. Tuba mitu tundi istus ta nüüid trelitatud afna taga, kust awanes waade kõrge müüri- ja piiratud aiade ja kangel finetawaile mägedele. Teg-ajalt wäljusid wärawast kaks relwastatud meest, kes teda filmates, irwitafid wastikult, ja weidi aja pärast tulid samast wärawast fisie kaks uut meest, ilmjesti waltuurid.

Ewa Segewald tõmbas kardinad ette, kuna meeste pilgud teda folwasid ja nii istus ta seal kuni pimeduse tulekuni. Toas oli kaks elektrilampi, kuid puudus lüüti. Nähtawasti sai seda tuba walgustada ainult wäljastpoolt ja sellele mõttele mehed ei tulnud. Wast taheti teda aga ka meelega hoida just pimedas ruumis?

Tgawikuna tundufid minutid. Ewa Segewald heitis pilgu oma käeuuri helkivale numbrilauale: kell oli kümme.

Asjatult maewas Ewa Segewald oma pead küsimusega, mis põhjusel ta wangistati. Võpüks, wäsinud pimedusesse wahtimisest, ta heitis pikali ja juikus unne.

Kuskil kriukjus uks. Ewa Segewald kargas püüsti. Laual põlew lamp walgustas kodufelt tuba.

„Kas magafite hästi, armuline preili?“ küfjis Roberto Zechini, kes hoolikalt fulges oma järel ufie.

„Gärra Zechini?“ hüüidis Ewa Segewald üllatunult.

„Mina ifiklikult, armuline preili. Loodetawasti olen teretulnud?“

„Mida tähendab see wangistus, härra Beshini? Wõi — tulite mind wabastama?“ Ewa Segewaldi häälest kostis wihaga segatud kahtlust.

„Staallane kummarus wiisakalt.

„Wabastan teid kohe, kui olete wastanud ühele küsimusele — jaatawalt.“

„Sa milline on see küsimus?“

„Kas tahate tulla mulle naiseks, Ewa?“

„Nagu kaitset otjides astus Ewa Segewald laua taha ja haaras mõlema käega lambijalast finni.

„Teie olete hull, härra Beshini! Roger Springfield annab sellele küsimusele õige wastuse!“

„Waevalt küll, preili Ewa, sest Roger Springfield ei abiellu iialgi Roberto Beshini armufesega! Sa ei luba teda ta aumõistet ka segada end teiste inimeste isiklikkudesse wahetordadesse!“

Ewa Segewald kahwatus.

„Kannatage filmapilt, armuline preili,“ jattas Roberto Beshini tõsiselt,“ ja kuulake mind rahulikult: olen wäsinud oma seislusrikkast elust, mis mind ühtelugu wiib wastuollu kehtivate seaduste ja moraalmõistetega. Igatsen rahu ja korda. Olen teisse pöörafelt armunud, Ewa! Ma ei suuda teieta enam elada. Sa teie saate minu omaks, kas tahate seda wõi mitte,“ lisas ta ähwardawalt.

Ent kohe rääkis ta jälle rahulikult edasi:

„Kui olete mõistlik, Ewa, siis laulatab meid meel täna waimulik, kelle kutsufin siia, ja homme juba asume pulmareisile teie kodumaa poole. Eks ole, Ewa, teie...“

„Aga kui ma keeldun, härra Beshini?“

„Ebaloomulikult rahulikult ja kindlalt kõlas noore daami hääl.

„Kui ja teeldud, ilus laps, siis saad meel täna öösel fiinsamas toas minu naiseks!“ hüüdis itaallane wälkuwail filmil.

Järgmisel sekundil pidi ta kärmesti kõrwale kargama, et pääseda kofkupõrkest raske waasiga. Nüüd sattus see wastu uft ja purunes tuhandeks killuks.

„Maledetto!“ wandus itaallane wihaselt ja sööstis tiitarlapse poole, kelle käsi nüüd haaras laualambi järele, et ka seda paisata oma piinajale wastu pead.

Ent jamal filmapilgul kostis wäljast walju haukumist, mis muutus weniwaks ulgumiseks.

Roberto Zechini wõpatus, seisis sekundi liikumatult kohal, naeris siis wastikut läbilõikawat naeru ja tormas wälja. Kuid ta ei unustanud lufustamast uft.

Ewa Segewald oli jälle üffi. Silmad hirmust pärani, waltis ta kohale, kus lebasid waasi killud ja kus hetke eest oli seisnud mees, keda ta wihkas.

Mõne minuti walitjes majas waihus. Siis kuuldus jälle koera haukumist, wandesõnu, käsklusi ja läbiõie waihuje kõlasid kolm pauku järjest. Ja siis — Ewa Segewald tundis walusat pistet südames — ulgus koer nagu surmahirmus. Siis aga jäi kõik jälle waihkseks.

— — —

Inspektor Gilbert Scotland Yardist polnud kolmel päewal saanud riideid seljast. Selle wõrdlemisi lühikese aja festel oli ta lennanud Bolognasse, külastanud seal oma itaalia kolleege, pidanud nendega nõu ja siis otsekohe asunud jälle lennukisse, et sõita tagasi Londoni.

Jõudnud Londoni lennuväljale, wõttis ta auto ja sõitis Scotland Yardi. Kiirete sammudega joofis ta trepist üles, awas koputamata ukse, mis wiis ülema kabineti ees olemasse tuppa ja küsis masinapreililt:

„Kas kolonel on siin?“

„Jah, härra Gilbert. Ta kõneleb praegu korrapidaja konstaabliga. Pean teist teatama!“

Inspektor Gilbert wõttis mütsi peast, filitas oma juukseid ja koputas siis ise kabineti uksele.

„Sisse!“ hüüdis tuttav hääl.

„Siin ma olen,“ ütles inspektor Gilbert ja sirutas kolonel Gordonile käe.

„Gilbert! Juba tagasi?“ imestas kolonel. „Kas kõik on korras? — Wõite minna, konstaabel. — Istuge ometi, armas Gilbert. Nii, nüüd oleme omawahel.“

Pool tundi juba jutustas inspektor ja ifka meel kuulas kolonel Gordon teda pinewa huuwiga.

Kui ta wiimaks lõpetas oma loo, ütles kolonel:

„Rahju, et mul on täna õhtuks wõetud piletid ooperisse, — seal on esietendus ja ilmub ka kuninglik perekond — muidu lähemini meeleldi Oxford-flubisse, et näha, millisteks weniwad kõigi nende nooblite härrade näod, kui nad kuulewad, kellele nad on osutanud nii suurt külalislahkust!“

„Lõepoolest, see on huwitaw!“ naeris inspektor Gilbert. „Kui mõelda ainult, et see mees, kes wiis aastat tagasi oli Wõuna-Ameerikas lihtne cowboy, nüüd liigub Londoni parimas seltskonnas, — siis ei tea tõesti, mida ütelda!“

„Ta on erafordselt andekas mees,“ lausus kolonel Gordon mõtlikult, kuid ühklasi kurjategija, kelle

janaseid leidub vähe. — Mitmeks aastaks ta on mõistetud wangi?"

Inspektor lehitjes oma märkmikku.

„Dma kodumaal, Itaalias on ta istunud neli aastat, Ühendriikides mõistetud neljast aastast aga ainult kolm kuud. Mõrtsukatöö eest sai ta Kanadas wiisteist aastat, kuid põgenes nagu Ühendriikideski esimesel soodsal võimalusel ja ilmus siis siia peene härrasmehena.“

„Sull asi, tõepoolest, ja kuigi mitte eriti omapärane, siis üllatav ometi. Mida kawatsete nüüd, armas Gilbert?"

„Kell on praegu kahetja. Lähen kõigepealt sööma ja sõidan siis Dyford-klubisse. Armatawasti on ta siis juba seal.“

„Aga kui ta pole tulnud sinna, mis siis?"

„Dotan natuke ja kui teda ei tule, lähen teda mujale otsima, härra kolonel.“

„Mitut meest te wajate?"

„Loodan, et tulen toime ainult ühega, härra kolonel. Mida vähem tähelepanu äratada, seda tervem temale ligi pääseda.“

„Dodate weel weidi, Gilbert, firjutan teile wangi-
gistuskäsu ja annan tunnistuse, mis võimaldab teil wäljaspool Bondoni piire alarmeerida politseid. — Nii, siin on paberid ja nüüd õnn kaaja! — Kui mees on wangiostatud, teatage mulle sellest kohe. Nägemiseni, armas Gilbert.“

Tähelepanu äratamata pöördus wäike hall auto uulitsale, kus asus Dyford-klubi hoone.

„Nüüd, seersant. Jätke auto siia seisma ja tulge kaaja. Raks meest on ikka faks meest ja kunagi ei tea, mida jäärane wilunud kurjategija kawatseb.“

Kardan, et ta mõtab viimaks tarvitusele oma kuulsa hõbedase wälgu ja siis on tähtis, et peame teda kohe algusest peale filmas. — Mis lahti on?"

Viimase küsimuse esitas inspektor Gilbert fihwale politseinikule, kes üleolevalt naeratama ilma mega oli lähenenud autole.

„Lahtsin waid küsida,“ ütles politseinik, „kas härrad kawatsewad oma auto siia ketsööni seisma jätta ja maksawad trahwi kohe ette?"

„Ei, seersant, seda meie ei taha, kuid muidugi wajame teie abi. — Siin. lugege.“

Inspektor Gilbert ulatas talle oma ametitunnistuse. Kohe lõi politseinik kannad kokku ja jäi nii sirgelt tema ette seisma, nagu oleks ta joonelaua neelanud alla.

„Wabandust, härra inspektor.“

„Kole wiga, teil oli õigus. Aga nüüd oodate meid senini klubi sissekäigu ees kuni tuleme wahistatuga tagasi.“

„Kuulen, härra inspektor.“

— — —

Umbusfliktult filmitsees klubi uskehoidja spordi-riietuses mehi:

„Härrad wiist eksfid sissekäiguga, siin Dyford-klubi!“

„Siis oleme just õiges kohas.“

„Kellega härrad soowivad kõnelda — fir Alfrediga? — Rahjatsen wäga, härrad, aga fir Alfred on ära sõitnud.“

„Siis kutsuge siia sekretär härra Sudley.“

„Rahthen wäga, kas härra Sudley on aega här-
rašid wastu wõtta. Waatan igatahes järele, palun
astuge seniks ootamistuppa!“

Scotland Yardi mehed ei tarwitfenud kaua ooda-
ta. Paari minuti pärast juba ilmus elegantſes ſmo-
kingus härra:

„Olen Sudley, mu härrad, Oxford-klubi jef-
retär.“

„Politſeiinſpektor Gilbert Scotland-Yardist,“
esitles end Gilbert.

Sudley nägu wäljendas jäärast hämmastust, et
inſpektoril oli raske naeratust tagasi hoida.

„Scotland Yardist? — Jah, mu härrad, kas joo-
wite midagi?“

Wastufeſ jellele waimukale küsimuſele, awaldas
inſpektor Gilbert oma tuleku põhjuſe.

„Oleksin teile wäga tänulik, härra Sudley,“ li-
ſas ta lõpuks, „kui ſaadakſite Roberto Zechini min-
gil ettekäändel ſiia ootamistuppa, — Tahakſime teda
wangiſtada ilma igasugufe kätata. Oleks ju aſjatu
häirida kõrwalijä isikuid.“

Härra Sudley, kes oli toibunud eſimeheſt ülla-
tuſeſt, kehitas kahjattewalt oma laiaſk wateeritud
õlgu:

„Koodan, härra inſpektor, et usute mind, kui üt-
len teile, et härra Zechini koos mitme teiſe Oxford-
klubi liikmega ſõitsid juba paari päewa eest Green-
halli loſſi jahile. Greenhalli omanik on lord Spring-
field. Annan oma auſõna, et aſi on nii.“

„Sellisel juhul pole meil ſiin loomulikult enam
midagi teha. Kus aſub ſee Greenhalli, muide?“

Umbes kahelümne miili kaugusel Londonist, Bedfordi maantee ääres."

"Tänan, härra Sudley. Babandan, et tiilitasin."

— — —

Sinna wahel inspektor sõitis weel mõõdukas tempos, kuid jõudnud Londoni piirkonnast välja ja ületanud raudtee, andis ta gaasi ja liilitas neljanda käigu. Wälkudena sähwisid auto helgiheitjad ööpimeduses ja alles siis, kui ta peaaegu oleks ajanud ümber vastusõitwa hobusemehe, ta tasandas weidi tiirust.

Täpselt kell 12.27 peatas ta masina Bedfordi politseijaoskonna ees, äratas üllatunud korrapidaja, ehtas temale oma tunnistuse ja nõudis filmapilt kuus politseiniku ühes autoga enda käsutusse.

— — —

Tund aega warem oli üks Greenhalli ametnikke ilmunud Roger Springfieldi juure ja teatanud temale, et mootorrattaga Kings-Dhnnist Greenhalli sõites ta peaaegu oleks sõitnud üle pöörase hooga jooksma koera. Ta arwas, et see oli kolmas wereksoertest, „Three“, keda mitu tundi juba oli asjata otsitud. Ta oli koera hiiudnud nime pidi, kuid see oli tormanud üle maantee ja kadunud metsa pimedusesse.

„Minu arvates jooksis „Three“ kodu poole,“ lõpetas ametnik oma jutu.

Pead rapuiades ja siiski ebamäärasest lootusest haaratud, ruttas tulewane lord Springfield oma ija ja sõprade juure tagasi, kes ikka weel istujid raamatufogus.

„Kõige mõistlikum on loidikul ümberkaudne mets läbi otsida,“ ütles sir Alfred, kui Roger Springfield oli jutustanud ametniku kohtamisest loeraga. „Praegu kahjuks on võimatu midagi ette võtta.“

Teised härrad olid samal arvamusel

Mõni minut enne keskööd lahkus Victoria Hampdon majast, et minna juure tammeni, mis kasvab tiheda metsa serval. Pead wangutades waatas talle William järele, endamisi imestades laste tummaliste kummete üle.

Victoria Hampdoni lai siidriüü lehwis tormiks paisunud kewadtuules. Ühtelugu jäid ta loorid otsesse kinni, kuid kõhklemata sammus ta edasi, et heaks teha ülekohut, milles ta tundis enda olevat süüdlase.

Siin-seal tumedas taewas särasid üffitud tähed.

Tuul wingus ja ulus ta kõrmus, moodustades sobiva saatemuusika ilusa daami mõtetele. Kogu ta elu libises filmilindina ta silme eest mööda, kui ta nüüd üffi sammus piki metsateed. Warane noorus Indias, esimene armastus, jõit Euroopasse... Wiimased päewad Greenhalli lossis, lord Springfield, tõsine aumees, kes esimesel pilgul oli mõitnud ta usalduse ja armastuse.. Hetkeks peatusid ta mõtted Roger Springfieldil ja ta naeratas, waewalt juutes uskuda, et sellest noormehesest saab weel kord tema wõõraspoeg. Ewa Hegewald — waene tüdruk... Kui hirmus, et tema, Victoria Hampdon pidi just süüdi olema selle kena tütarlapse wintjutustes... Aga homme juba astub ta oma õnnest särawale peigmehele vastu...

Järsku eraldus põliste puude varjust tume vari ja järgmisel sekundil kuhises surmatu ling läbi õhu. Victoria Sampdon tõstis kae, et läikivat kuuli tagasi tõrjuda, kuid see oli asjatu katse — nõrk karjatuse ja ta langes elutult rohule.

Muult sekundi viimistas Roberto Zechini, näol kask ilme, filmis mõidurõõm, siis pöördus ta kannalt ringi ja eemalbus kiirete sammudega.

Muttu — jookse — tormi, Roberto Zechini, Nemesis, kättemaksu jumalanna on sinu kannul! — Ara waata tagasi — kas ja ei kuule india surma-jumalanna Shiwa tiibade lööke — kas ja ei kuule hiilivaid samme? — Kas ja ei kuule malge fogu hingeldamist, kes tahab sinust ette jõuda, sinule vastu jooksta — kas ja ei näe, et Sidi kummardub, surub enda märga rohtu ja nüüid sirutab käed sinu poole? — Sa ei tea ikka veel, et sulle on selja tagant lähenemas must vari, kelle siidames pole halastust.

Neeger Jimmy haarab Roberto Zechini õlust kinni, tõstab ta üles, ravutab teda ja heidab siis üliinimliku jõuga vastu põlise tamme tüve.

„Neetud mõrtsukas, ilusa lady tapja — ma su ussipea wiskama vastu puud — nii, veel!”

Õudne on kuulda Jimmy hingeldamist, veel õudsam aga inimkolba purunemist vastu puud.

Ragu puntra kaskse, mida ei saa enam tarvitada, wiskab neeger siis lõmastatud peaga laiba maha, ajab enda sirgu, pöörab ringi ja seisab nüüid wastamisi Sidiga, kes talle tummalt ulatab kae.

See oli Jimmy, kes siidaõöl tormab karjudes Greenhalli lossi halli. Mõgul ei saada ta sõnadest aru, liig wõimetuna näib kõik, mida ta räägib, kuid ta metsikult wälkuwad filmad, ta pöörane ärris-

tus tunnistavad ometi, et midagi hirmsat on juhtunud.

Ent juba sööstub ta trepist alla. Lord Springfield, Roger ja teised härrad tema kannul. Seit hiljem seisavad kõik wapustatult õudse kurbmängu ohwite ees. Nawahina walwab Sidi oma käskijannat ja dr. Tidgensil on waewa talle selgeks teha, et ta astuks sammu kõrwale, kuna tema tahab näha jurnu haawa.

„Shiwa on käskijanna kutsunud enda juure,“ ütleb hindulane pühalikult.

Kohkunult pörfab arst tagasi. Siin on jälle saladuslik bolahetitja olnud tegewuses! Victoria Hampdoni peas on sügaw ümmarik au.

„Kas pole lootust, doktor?“ sosistab lord Springfield kähisewa häälega.

„Ei, mylord, lady on lahkunud meie seast,“ wastab arst tõsiselt.

Sette näib lordi kõrge fogu wantumat, kuid siis walitseb ta ennast jälle, jagab kärke ja sammub esimesena maja poole, mille afendest langeb hele walguskuma pimedasse parki. Waikides järgnewad temale teised.

Viikumatult istub lord Springfield ilusa naise põrmu kõrwal. Siin lebab too, kellega ta täna hommikul weel nii elawalt westles, naine, kellele ristas Greenhalli omanik wiimast korda kaotas oma süüdame.

Kuid see pole enam endine nooruslik ja energiline lord Springfield, kes eelmisel päewal weel unistas armastusest, see oli wana ja murtud mees, kes nüüd kurbalt ja lootusetult waatleb Victoria Hampdoni surmaski weel kaunist nägu, mida ei riku isegi walge sibe peas.

Dr. Tidgens on häämastunud. Ta ei taipa enam midagi. Minult riietest tunneb ta ja sünnustadest juustest, et see lõmastatud peaga laip oli kunagi elegantne ja ilus Roberto Zechini. Ta nägu on purustatud wormita massiks, pealuu löödud sõdiks.

Dr. Tidgens pöördub Jimmy poole, keda kuuleb teises toas kõnelevat. Sealhambas on ka Sidi, kes imetlevate pilkudega jälgib neegri liigutusi.

„Jimmy, tulge siia,“ ütleb dr. Tidgens, „ja jutustage kõik, mida teate. Kas nägite, kes tappis Roberto Zechini?“

„Mina nägema ilus lady metja läheb, mina hiilima järele. Suur tamm, kus on, seisma keegi. Siis wälk lööma — hele wälk. Ilus lady langema ja furnud olema. — Jimmy hirmus kurb, kole kurb. Jimmy nutab ja jookseb neetud mehe järele, kes wistama wälgu. Jimmy tema kätte saama, üles tõstma. wastu puud wirutama. Auri mõrtsukas olema furnud!“

Ta siis näitas Jimmy kõigile härradele ja teenijatele samas kohas, kus ta oli tabanud mõrtsuka, kuidas ta temast finni oli haaranud ja kuidas ta teda oli tagunud wastu puud. Säärast julmusest ja jäärast kättemaksuhimu polnud näinud weel keegi ja kõik tundsid külmi jüdinaid seljas.

Sofistades aeti raamatukogus juttu, kuna Roger Springfield hallis telefoneeris politseile ja kõigile teenijatele karjamõistades, kästes neid hommikuse koguda Greenhalli, et siis ühisel jõul jattata kadunud Ewa Hegewaldi otsimist.

Wäsinult, pea kumiseemas segastest mõtetest, astus Roger Springfield raamatukokku, kus keegi sõpradest nihutas talle tooli lamina ette. Ent was-

walt oli ta mõtnud seal aset, kui väljas kostis koera ulgumist. Nagunii äärmiselt närvilikus õhkkonnas mõjus see masendavalt ja Roger sirutas juba käre, et wajutada kellanupule ning käskida teenreid koera waigistada. Samal hetkel paisjati raamatukogu ukse walla ja Jimmy ilmus läwale, nagu nõutult wahtides ringi.

„Mida sa tahad, Jimmy?“

Roger Springfieldi hääl kõlas wihaselt ja kannatamatult. Ent kohe hakkas tal endal oma tooni pärast piinlik, ta tõusis püsti, astus neegri juure ja pani oma käre ta õlale.

„Mis on juhtunud, Jimmy?“

„See koer Three kodus, härra Roger,“ ütles Jimmy. — „Jimmy ei tea, mis koeral wiga. Ta ulub, ei tule, kui Jimmy kutsub. Jimmy ei tea, mida teha?“

Rešet õue istus tõepoolest Three ja ulus. Ja see õudne ulgumine ei lakanud ka siis, kui Roger Jimmy saatel astus trepile ja meelitades kutsus koera. Ta tõstis koonu, waatas kord meeste poole ja fööstis siis maanteele wiitwasse wärawasse, kus uuesti hakkas kaeblikult winguma.

„Härra Roger, telefon,“ teatas William.

Kärmeästi kodus Roger Springfield majja, Jimmy aga läks koera juure, haaras ta kaelarihmast kinni ja püüdis teda endaga kaasa tõmmata. Kuid Three ei liikunud paigast, ta wahtis waid neegrile paluwalt otse, liputas saba ja näis teda nagu kühugile kutsumat kaasa.

„Hallo, stop!“ kostis järsku energilist häält ja wärawas peatusid kaks autot. Gümnesest hüppas wälja kaks spordiriietuses härrat, teisest aga ilmus nähtawale pool tosinat politseinikke.

„Tere.“ ütles üks spordiüliõnna mehest.
„Kuidas on teie nimi?“

„Jimmy, härra,“ vastas neeger.

„Seaküll, Jimmy, ütlege mulle nüüd, kas teie härra on kodus?“

„Banahärra või noorhärra?“ küsis neeger vastu ja lisas siis: „Nad mõlemad hirmus kurvad olema.“

„Kurvad? Nah, pole wiga. Säh, wii oma härradele see kaart. — Meie tuleme kohe järele.“

Virides koera endaga kaaja, kes ifka veel waltis maantee suunas, ruttas Jimmy trepile, kus seisis William, üllatunult silmitsedes lähenemaid politseinikke.

William haaras tema käest nimekaardi ja jooksis teisele forrale.

„Keegi härra andis Jimmyle selle kaardi,“ ütles William, ulatades kaardi Roger Springfielstile.

„Mu härrad, esmakordselt külastawad täna Greenhalli lossi Scotland Yardi ametnikud,“ hüüdis ta erutatult. — „Paluge nad kohe siia, William. Jah, siia, mul ei ole nende härrade ees saladusi. — Jah, mu härrad, nii musta päewa pole Greenhalli lossi ajalooš weel olnud!“

Inspektor Gilbert käjutas kolm politseinikku kõrgi juure waltwele, teised kolm aga jättis ta paraadtrepile walti pidama. Siis sammus ta Williami järel halli, libistades pilgu üle wanaaegsete seinamaalide, raudrüüde ja astus trepist ülles, rahulikult ja ükskõikset.

„Politsei-inspektor Gilbert Scotland Yardist!“
Nii pidulikult polnud William weel iialgi tea-

tanud ühegi külalise tulekust, olgu nad kui tähtsad tahes.

„Mina olen Roger Springfield,“ ütles Roger inspektorile vastu astudes.

„Mis toob teid nii hilisel tunnil Greenhalli?“

Inspektor Gilberti pilk libises üle härrade, kellest tal nii mõnigi oli näopolest tuttav. Kuid offitawat ei leidunud nende seas.

„Tülitamise eest palun wabandust,“ algas inspektor rahulikult, „kuid ametikohused sundisid mind nii ebasobival ajal tungima teie majja. Kas Roberto Beshini on weel loosis?“

Seitse härrat raputasid pead, Roger Springfield aga ütles:

„Säite hiljaks, inspektor.“

„Hiljaks? — Kas ta sõitis juba ära?“

Roger Springfield pöördus Williami poole:

„Suhatage härra tупpa, kus asub Roberto Beshini.“

Ukse taga ootaw seersant järgnes inspektorile ja teenrile alumise korra tупpa, kus lebas laual linaga kaetud laip.

Kas see oli tõesti kaua offitud mõrtsukas, kelle hingel lasus nii palju kuritegusid? Arrituselt wabisewate sõrmedega eemaldas inspektor furnulina.

„Neetud!“ pomises inspektor Gilbert, tahtmatult taganedes.

Siis waatas ta offiwalt toas ringi, kuid William oli kadunud ukse taha.

„Kuidas on see wõimalik, Chester?“

Seersant hõõrus nagu külmetades oma käsi:

„Kui tohin olla päris awalik, härra inspektor,

siis kuluks praegu marjaks klaas kõige kangemat
viina. Pilt on kole tööpoolest! Beale mustade
juuste kõik lõmastatud! Hull asi!"

Kiiresti ruttas nüüd inspektor trepist üles ja
astus uuesti raamatukokku.

"Palun seletage mulle," pöördus ta Roger
Springfieldi poole, "mis siin on juhtunud?"

Kui Roger lõpetas oma jutustuse, ohkas Gilbert
ja tühjendas ühe söömuga klaasi weini, mille Wil-
liam talle ulatas.

"Nüüd pean kõnelema neegriga," ütles ta siis,
"jest olgu kuidas on, aga ta on siiski mõrtsukas!"

— — —

Rosy-Castle'is valitses üldine hämmastus. Bea-
lit on surunud! See oli võimatu. Kas Kasimir,
kes seda jutustas, ei eskinud viimaks? Paremini
ki veel tund aega oodata, mis kindlam, see kind-
lam.

"Teie võite ju teha mida soovite," ütles Kasi-
mir, "aga mis saab nüüd, kus oleme kõik pealikul,
peenest ladvist?"

"Arwan," Berry astus sammu lähemale, "ar-
wan, et teete kõige paremini, kui jätate lady minu
hooleks. Sest ühelgi teisest pole aimu kuidas kohelda
nii uhket daami!"

Kasimir, kes kunagi polnud teistega ühel arva-
misel, tegi ettepaneku lady üle heita liisku.

"Niipalju kui tunnen peeni daame, ei ole tal
vähematki huvi meiesuguste okasfigade vastu!"

Kui küsimuses poleks olnud noore naise saatus,
ei oleks ta tõsijem inimene suutnud pidada naeru,

nähes järgmisel meerandtunnil meeste asfeldusi. Tuba oli forraga muutunud juuksuri salongiks. Üks püüdis teist seinal rippuva tuhmi peegli eest kõrvale liukata, et heita ainuski pilku oma wahujele lõuale. Kiiridate nugaodega kraapides oma nädala-wanust habet, mehed krimpisutafid waluliselt nägu ja nii mõnigi lõikas endale sügawad haamad põske.

Berry, naistetundja, tegi ettepaneku ladvale teatada muutunud olukorrast ja oli väga õnnelik, kui see ülesanne pandi tema peale. Silitanud oma juuksed ja harjanud oma riided, heitis ta weel wiimase pilgu peegliisse ja astus siis tähtsalt trepist üles, püüdes oma raskete jaabastega teha võimalikult wähe müra.

Lasa keeras ta ukse lukust lahti ja piilus wõtmeaugust tупpa. Kuid ladvat polnud näha. Siis surus ta ettewaatlikult lingile ja pistis pea tупpa. Samal hetkel lendas talle midagi terawat wastu nägu, kuuldus klaasi klirinat ja järgmisel sekundil tundis ta põses lõikawat walu.

Wandudes ja näolt werd pühkides ruttas ta trepist alla ja soowitas nüüd kaaslastele „See saatan“ kohe maha lasta. Kuid mehed ei tahtnud sellest kuuldagi, waid otjustafid kannatada seni, kuni ladv janust ja näljast aetuna nõustub kõigi nende tingimustega.

Protokollil koostamist katkestas ühtelugu koera faeblik hulgumine. Inspektor Gilbert, kellele kõigest juhtunust oli kõneldud, käskis endale näidata koera.

„Kindlasti teab ta, kus asub kadunud daam,“

ütles Gilbert, „ja ma ei kahtle, et ta oskab meid tema juure wiia.“

Pool tundi hiljem, — wahepeal oli politseinikele pakutud süüia ja nad olid hea isuga häwitanud toidud, mis õhtulauas külalistest olid jäänud puutumata, — sõideti autodega kohani, kus ametnik oli näinud koera. Seal lasti Three lahti. Nina jurutud wastu maad, tormas koer maanteed mööda edasi, aeg-ajalt peatudes ja kaeblikult mingudes.

Mitu korda näis kui oleks ta kaotanud jäljed, kuid siis leidis ta nad uuesti, ja mehed ei lahkunud tema kannult.

Pikkamisi andis ööpimedus aowalgusele maad. Kõik lähemale jõudsid politseinikud Ross-Castle'ile, mille olemasolust neil polnud weel aimu. Saabunud tiheda kuusemetsa servale, Three tahtis pöörase hooga edasi tormata ja Jimmy oli tema finnihoidmisega waewa.

„Waadake siia!“ hüüdis järsku Roger Springfield ja osutas selgesti nähtawale naelutatud saabaste jälgedele.

Kiirmarssis järgneti koerale. Mehed waiksid ja Roger arwas kuulwat oma jiidame tujukumist. Siis ilmus äkki puude wahelt nähtawale mees, kes krae ülewal ja seljakott õlal, ruttas maantee sibi. Märgates politseinikke, pöördus ta karmesti ümber.

Ta ei saanud põgeneda, sest Roger sõöstis teda taga ajama. Sühise, kuid pinew maadlus — ja mees seisab hingeldades politsei-inspektori ees:

„Suhu tahtsite minna?“ küsib Gilbert.

Mees ei wasta sõnagi, wihaselt ringi wahtides.

Inspektori wiipel läheneb Jimmy Threega. Koer nuusutab wõõra piikse ja kargab talle siis kallale.

Rahe mehega tiritakse metsik loom eemale oma ohvrist, kes muutub jurnifahwatuks.

„Mida teate blondist ladyst, keda siin lähedal kuskil finni hoitakse?“ küsib inspektor waljult. „Teie ei wasta ikka veel? — Seersant tooge käeraud.“

Nüüid kogeleb mõõras:

„Kui lubate mind kaitsta mu seltsimeeste eest, siis wiin teid sinna! — Lady on päris terve ja —“

„Edasi! Rauda peame ootama!“ kätatas Gilbert.

„Tahtsin ainult öelda, et kui teie ei rutta, siis võib ladyga mõndagi juhtuda...“

Pooljoostes töttawad mehed edasi. Tuba pais-tawad puie wahelt punane katus ja kõrge müür. Wärawa lähedal tihtub kivil waltuur, piis kaenas. Järsku haarawad ta õlgadest finni raudsed käed. Waltuur karjatab ja waatab kohkunult Jimmy musta irwitawasse näkku.

Three, kasutades juhust, kisub end lahti ja tormab wärawast jisse. Waljusti haukudes kaob ta põõsaste warju. —

Sutis on kogu Rosh-Castle'i meeskond hiilinud koidikul teise korra trepist üles. Üks tõukab teist tassa, kuid keegi ei taha olla esimene. „Memme-pojad!“ kirub Berry, kelle pea finni seotud. Ta tahab veel midagi lisada, kuid siis kargab ta ehmunult kõrwale, et anda maad metsikult ulguwale korable, kes hirmsa hooga jookseb trepist üles, liikub ukse lahti ja kaob lady tuppa.

Kõik Rosh-Castle'i tumedad aumehed seisawad sama päewa pärastlõunel Scotland-Yardis kolonel

Gordoni ees. Juba kolmandat tundi festab ülekuulamine.

„Minult ühte ei mõista ma,“ tähendab kolonel Gordon mõtlifult, „millest tuli see, et ühelgi teist polnud julgust tungida lady tuppa? Mõistate teie seda, Gilbert?“

Mehed weeretasid kohmetanult ja segaselt mütse oma juurte kohmakate käte wahel. Väliste waatab üks teisele otja ja alles weidi aja pärast seletab Kasimir:

„Kuna oleme teil niiid pihus, võime ju rahulikult öelda, kuidas oli lugu. Nimelt niisuguse peene daamiga, — see on hoopis teine asi kui meie naistega — tahtfin öelda, et kui säärane uhke lady sulle waatab otja, siis tunned külmajudinaid seljal ja ei julge ennast liigutadaagi. Olime juba oma kõhlemisest mõitu saamas, kui tuli esiteks see neetud koer ja tema kannul kobe politseinikud.“

Politseinike saatel wiiafse mehed eeluurimiswangelasse. Kui wiimane meestest on lahkunud toast, pöördub kolonel Gordon inspektor Gilberti poole:

„Oigust öelda, noorel daamil oli erafordfiet palju õnne! Kui ta oleks langenud Roberto Bchini kätte, asi oleks lõppenud hoopis teisiti!“

„Sah, niiid pääses ta waid ehmatusega.“

„Mida kõnelewad härrad Oxford-klubist?“

„On tuliwihased. Sir Alfred on alustanud walu juurdlust, et selgitada, kes võimaldas itaallasel tungida klubisse. Muide, olin esimene politseinik, kes ametikohuste täitmisel käis Oxford-klubis. Samuti polnud enne mind weel ükski Scotland-Yardi meestest tõstnud oma jalga Greenhalli lossi.“

„Nii,“ naeratas kolonel Gordon. „Muide, olet-
 sin peaaegu unustanud teile õnne soovimast — olete
 määratud üleminispektoriks,“ ja ta sirutas inspek-
 torile käe.

Greenhalli lossis aga fudrutas armastajapaar,
 arutades küsimust, millal pidada pulmad.

Q d p p.